

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Başka bir yaşamda o benim hayatımın askıydı."

ZAMANSIZ

JEWEL E. ANN

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 725

Zamansız Jewel E. Ann

Kıtabın Özgün Adı: Transcend

Çeviren: Seyhan Dönmez

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan

Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın

Düzeltili: Naile Dire

Kapak Tasarımı: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

Sosyal Medya: Damla Tuzcu

© Nemesis Kitap, 2023 © Jewel E. Ann, 2018

Bu kitap, Nurgülhan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Maximus Literary ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yetişkin okurlar içindir.

ISBN: 978-625-6947-50-4

Baskı: Haziran 2023

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Tel.: 0212 613 17 33 Faks.: 0212 501 31 17

Sertifika No: 46025

ZAMANSIZ

JEWEL E. ANN

Çeviren: Seyhan Dönmez

Jewel E. Ann

Özgür ruhlu bir romantizm bağımlısıdır. Üç harika oğluyla birlikte evde kalmak ve aile işini yönetmek için dış hijyeni kariyerinden erken emekli oldu. Çağdaş-romantik türünden birkaç kitap okuduktan sonra bu hikâyelerin bağımlısı haline geldi. Haftada iki ya da üç roman okuyup daha fazlasını arzuladı ve yazma pratiği yapmayakarar verdi. Pelerinini takıp gezegeni kurtarmadığı ya da içini ısıtanaşk romanları okumadığı zamanlarda arkadaşlarıyla yoga yapmaktan, ailesiyle yemek yemekten ve çocuklarıyla kaya tırmanışına gitmekten hoşlanıyor.

- *Kalbim Sana Ait*
- *Günün Sonu (Jack & Jill #1)*
- *Gecenin Ortası (Jack & Jill #2)*
- *Şafağın Rengi (Jack & Jill #3)*

Seyhan Dönmez

1974 yılında Manisa'da doğdu. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde Tarih, Ankara Üniversitesi DTCTF'de İngiliz Dili ve Edebiyatı eğitimi gördü. Çeşitli basın kuruluşlarında ve yayınevlerinde çalıştıktan sonra roman çevirmenliğine başladı. Çağdaş yazarların yanı sıra klasikleri de çevirdi. Türkçeye kazandırdığı romanların sayısı otuzun üzerindedir. İki çocuğu ve dört kedisiyle birlikte Ankara'da yaşamaktadır.

İsimler Kraliçesi Shauna'ya...

BİRİNCİ BÖLÜM

Nevaeh. Heaven'ın tersten okunuşu ve sağ tarafımda oturmuş, parmağıyla burnunda sondaj çalışması yapan kızın adıydı. Sandalyemde kıpırdanırken yüzümü buruşturdum. Bunun kızın iğrenç davranışıyla bir ilgisi yoktu. Pedimin kanatlarından biri kollarıma yapışmıştı. Annem tamponlardan ve toksik şok sendromundan korkuyordu. Oysa toksik şok bundan daha acı verici olamazdı.

Resepsiyonist kaleminin ucunu çenesine vurarak baykuş gözlüklerinin arkasından bize bakıp duruyordu. “Mendil ister misin Nevaeh?” diye sordu.

Kısacası dünyanın en kötü anne ve babası benimkiler değildi. Ne şanslıydım.

Roy.

Doris.

Cherish.

Wayne.

İnsan, ortalama bir isim kitabındaki on binden fazla bebek adının içinden böyle korkunç isimleri nasıl seçebilirdi?

Tersten okunan Heaven, resepsiyonistin sorduğu sorunun cevabı bendeymiş gibi bana baktı. Parmağının ucu ben değildim ki. Orada ne olduğunu nasıl bilebilirdim? Kızın cüssesine -ben- den daha ufak tefekti- ve annemin el yapısını dediği şeyler gibi görünen yüz farklı uzunluktaki sarı saçlarına şöyle bir göz gezdirdikten sonra resepsiyoniste hafifçe başımısalladım.

Nevaeh da parmağını burnundan çıkarmadan, belki de yapışmıştı, benim gibi başını salladı. Resepsiyonist bir kâğıt mendil kutusu uzattı. İkisi de bana bakıyordu. Sümük işlerine ne zamandan beri ben bakar olmuştum?

“Swayze, çıkmadan önce çiş gitmek ister misin?” diye sordu annem testlerimin yapıldığı odadan çıkarak.

Swayze. Bu bendim. Dünyanın en kötü ismiydi, yani beş dakika önce Nevaeh kendini tanıtıp BPA içermeyen sırt çantasından çıkardığı gluten içermeyen, yerfıstığı içermeyen, süt ürünleri içermeyen, şeker içermeyen, tat içermeyen bir atıştırma malı bana uzatana kadar öyleydi. Amcam sağduyu sahibi olmadıkları ve her şeyi internetten öğrendikleri için milenyum kuşağının dünyayı mahvedeceğini düşünüyordu. Hakkı olabilirdi, bunu zaman gösterecekti, peki annemle babamın mazereti neydi? Ya da Nevaeh’nın anne babasının mazereti? Sağduyu çocuğunuza doğru düzgün bir isim vermeyi gerektirirdi. Çocuklar benzersiz olmak istemiyordu. Gerçek buydu. Sadece uyum sağlamak istiyorduk.

Mendil kutusunu alıp boş sandalyeme fırlattıktan sonra Nevaeh’nın parmağı dışarı çıkmadan arkamı döndüm. Bazı şeyleri bilmem gerekmiyordu, bekleme odasının neden kiraz kusulmuş gibi koktuğu, su sebili olduğu halde neden bardak olmadığı ve Nevaeh’nın sağ burun deliğinde ne olduğu gibi şeyleri.

“Tuvalet,” diye mırıldandım ayakkabımın burnunu halının kırmızı-beyaz geometrik desenleri üzerinde gezdirirken.

“Ayaklarına konuşursan seni duyamayız Swayze.” dedi babam bunu milyon kez söylemiş gibi. Belki de söylemişti.

Başımı kaldırdım. “Hayır, *tuvalet*e gitmem gerekmiyor! Ya da çişe. Size hâlâ dörtyaşında gibimi görünüyorum?”

Babamın benimkilerin eşi olan mavî gözleri pinpon topu gibi odayı dolaştıktan sonra yüzüme dikildi. “Şş, o kadar bağırmana gerek yok.” Elini büyük ölçüde kel olan kafasına sürdü, kalan birkaç tüyünü dağıtmışım gibi.

“Hadi gidelim tatlım.” Annem elimi tutacak oldu.

Hemen elimi çektim.

“Swayze.”

Böyle aptal bir isim verdikleri yetmezmiş gibi annem bir de onu uzatıyordu. “Swaaayzee.” Kim deliyle kafiyeli bir isim isterdi ki?

“Ayaklarıma konuştuğum zaman beni duyamıyormuşsunuz ya. Şimdi duyabiliyor musunuz!”

Duyuyorlardı. Testlerimi yapan adam kafasını dışarı uzatıp gözlerini kısarak bana baktı. O da beni duyuyordu. İç sesimi bulamıyordum. Bir şey ses ayarlarımı bozmuştu ve sesim oyun parkı ayarında takılı kalmıştı.

“Bebekler çişe gider. Ben bebek değilim! On bir yaşındayım. Ayrıca on bir yaşındaki diğerlerinin bilmediği şeyler biliyorum. Ne olmuş yani? Bu bende bir sorun olduğu anlamına gelmez. Aptalca testler yaptırıp leş gibi kokan bekleme odalarında manyak manyak isimleri olan ve çözülemez bilmeceler sormaktan, saçlarını çekiştirmekten ve burunlarını karıştırmaktan zevk alan acayip çocuklarla oturayım diye beni böyle yerlere getirip duruyorsunuz!”

Nadiren kapıldığım saçımı çekiştirme dürtüsüne karşı koymak için ellerimi yumruk yaptım. Annemle babam birer kolumdan tutup beni dışarı sürükledi. Kapıya varmadan hemen önce

Nevae h'ya bakıp özür diler gibi hafifçe yüzümü buruşturdum. Nevaeh parmağını yeniden burnuna soktu.

Anne mle babam biri başkanı öldürmeye kalkışmış gibi beni çabukçabuk asansöre bindirip on beş kat aşağı indi rirken, “Yine mi dâhi çıkmadım?” diye sordum çok daha sakın bir se sle. Mavi hibritarabamızın yanında kırmızı renkte üstü açık bir arabaduruyordu. Belki de Nevaeh’ların arabasıydı. Yine de araba çocuklarına tersten okunan Heaven adını ve ren birle ri için fazla havallıydı. He avenî n* te rsi. . . Cehennem olmuyor muydu?

Babam on bir yaşındaki birinin klik se sini dinleyip ke me ri çe kiştirmesine güvenilemezmiş gibi emniyet kemerimi kontrol etti kten sonra dişlerini sıkarak bana te rs te rs baktı. Konuşamayacak kadar kızgındı. İyi o zaman. Ne zaman konuşacak duruma geldiğini anlardım nasıl olsa, önce bir açıklama isteyecekti . Gerçekte n söyleye bileceğim başka bir şey yoktu. Ge reği nde n yüksek se sle de olsasöylediklerim zaten yeterince açıktı.

Dakikalar dakikaları kovalayıp kendine tanıdığı süre dolduktan sonra babam anneme bakıp başını salladı.

“Swayze?” Anne m dönüp omzunun üstünden bana bakarken siyah saçlarını kulağının arkasına kıstırdı. Se sinde en ufak bir öfke algılamadım. Sine mada aldığım Starburst şekerle ri kadar tatlı ve hoş bir se sle konuşuyordu.

Sözlerinin çok fazla şeker yediğim zaman oluşan diş çürüklerine benzemesinden korkuyordum.

“Yeni birokula gitmeye ne dersin?”

Eve t. Uyuşturmadan delmeye başlıyordu. Dört farklı okula gitmiştim. Seksenkilometrelik bir alandaki bütün psikologlar ve çocuk gelişim uzmanları beni muayene etmişti. Yetenekli olduğum ama bunun alışıldık tarzda bir yetenek olmadığı kanısına varmışlardı. Zeki Ama tam olarak bir dâhi değil.

* (İng.) *Heaven*, cennet anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Kayda değer bir yanı olmayan geçmiş olaylara dair hatırladıklarım çok şaşırtıcıydı. Chopin çalmıyor, akıcı şekilde İspanyolca konuşmuyordum. Yetişkinlerle konuşmayı seviyordum ama akranlarımla da gayet iyi anlaşıyordum. Pek çok ünlü generalin adını bilmiyordum. Sırayla başkanları saymayı ise hiç beceremiyordum. Ama ben doğmadan birkaç yıl önce Madison, Wisconsin’de gerçekleşen sıradan olaylar özel hayatımı oluşturunuyordu.

“Okul mu değiştireceğim? Yine mi?” Yazın gitmek istediğim yerlerden biri olan Wisconsin Üniversitesi Botanik Bahçesi’nin önünden geçerken içimi çektim.

“Sana uygun bir yer bulmak istiyoruz.”

“Gittiğim okul bana gayet uygun.”

“Ama seni yeterince zorlamıyor.”

Omuz silktim. “Nefark eder? Anlatılan şeyleri zaten biliyorsam arkadaşlarım kadar çok ödev yapmama gerek yok demektir.”

“Potansiyelin boşa gidiyor.” Babamdikiz aynasından bana bir bakış attı. Taşkınlıklarına karşı verdiği mücadeleyi o da kaybetmişti.

“Potansiyel demek...” diye açıklamaya başladı annem.

“Olasılıklar, beklentiler, gelecekteki başarı. Anladım.” Altıncı sınıfa giden on bir yaşındaki diğer çocukların da daha önce potansiyel kelimesini duyduğuna son derece emindim. Bu her güne bir kelime takvimimde göreceğim türden bir sözcük sayılmazdı.

“Gibson’ların Boomer’ı bizim eve birsaatlik mesafede özel bir okula gönderdiklerini biliyorsun Swayze. Senioraya gönderirsek şimdiden bir arkadaşın var sayılır.”

Boomer. İğrenç bir isim daha. Rottweiler der gibi. Ama Boomer iyi çocuktü. Ondan hoşlanıyordum ama onun benden hoşlandığı şekilde değil. En azından öyle olduğunu sanmıyordum. Okuldan sonra servise kadar çantamı taşırdı ama sınıfta

sutyenimin askısını da çekirdi. İhtiyacım olmayan sutyenin. Arkadaşlarımdan birkaçı sutyen takınca annem benim de takmam için üstelemişti. Memelerim yoktu ki. Hayır. Henüz ortada yoktular. Yine de kendimi diğer kızlar gibi hissetmek için onu takıyordum ve anlaşılan Boomer'ın her gün matematik dersinde sutyen askımı çekme ihtiyacı duyması benden hoşlandığını gösteriyordu. En azından annemin beni inandırmaya çalıştığı hikâyebuydu.

'Tabii ki inanmıyordum.

"Okulumu seviyorum." Sarı saçlarımı parmağıma dolayıp içe doğru kıvırdığımdudaklarımın arasından geçirdim.

Annem kaşlarını çattı. Ağza saç girmesi konusunda takıntılıydı. Yiyeceğinden saç çıkması öğürme refleksini kusma noktasına varacak kadar tetikliyordu ve sonra aylarca o yiyecekten yiyemiyordu. Babam hep annem dondurmasını aşırmasın diye içinebirsaç teli gizleyeceğini söyleyerek onu tehdit ederdi.

"Seneye ortaokula gideceksin. Değişiklik için uygun bir zaman. Uyum sağlaman daha kolay olur." Babam kendini ve annemi ikna etmesi gerekiyormuş gibi başını salladı.

"Arkadaşlarımı seviyorum."

"Yeni arkadaşlar edinirsin," dedi annem, başını iki yana sallayıp kaşlarını çatarak ağızındaki saça baktı.

Saçımı ağızımdan çıkarıp omzumdan geriye attım. "Sadece normal olsam ve sizde bundan mutluluk duysanız olmaz mı?"

"Swayze, kabul edersen söz veriyorum bir daha okul değiştirmeni istemeyeceğiz, bu değişiklik işe yaramamış olsa bile." Annem boğazına bir şey kaçmış gibi irkildi, muhtemelen saçımı ağızımda gördüğü için boğazından yükselen safra yüzündendi.

Son bir değişiklik daha. Son bir okul daha. İstediklerini yapacaktım. Ama bunun gerçekten son olduğuna inanmıyordum.

İKİNCİ BÖLÜM

On Yıl Sonra

“Swayze, neden annen ve babanın senden ümidi kestiğini düşündün?” diye sordu Dr. Greyson.

Carlton Greyson. Üzerinde epey kafa patlatılmış bir isim. Güçlü. Erkeksi. Zekice.

Babam geçen yıl kalp krizinden ölmüştü. Ben iyiydim ama annem kaybımızla başa çıkabilmek için babamın hayat sigortası parasından biraz kullanmamızı teklif etmişti. Ben Costa Rica'ya bir seyahat önermiştim. Annemse psikiyatlarda karar kalmıştı.

Tekrar söylüyorum, ben iyiydim. Yine de ona anlatmadığım için duygularımı birine ifade ettiğimi bilmek annemi yatıştırıyordu. Beni sinir etmeyecek birini bulana kadar bir sürü psikologve psikiyatrgezmiştim.

Bu Doktor Greyson'la ilk seansımdı. Bir kanıya varmak için henüzçok erkendi ama ismininbenigıcık etmediği de bir gerçektir.

“Annem antikaya bayılır. Devlet kanalındaki şu Antiques Roadshow programını izlerdi. İçinde gizli bir cevher olduğunu düşünen insanları için büyük heyecanlar -yüksek beklentiler- söz konusudur. Hayatımın büyük bölümünü, kendimi o gizli cevher

gibi hissederek geçirdim. O uzman senin bu uzman benim gezerrek, bir özel okuldan diğerine geçerek bekledik; birinin annem ve babama sahip olduğum yeteneği, değerimi söylemesini bekledik. Hep yüzlerinde piyango kazanmış birinin ifadesini görmeyi hayal ederdim.”

“Peki ne oldu?”

Doktor Greyson’ın kucağında birbirine kavuşturduğu ellerine baktım, kırışıklıklarına ve çatlaklarına hayatı boyunca tek gram makine yağı dolmamış bir adamın teni. Manikürlü tırnakların ve arada birbirine yaslanan işaret parmaklarının bu kadar büyüleyici olabileceği kimin aklına gelirdi? Odadaki hâkimiyetini hem göz korkutucu hem de rahatlatıcı buluyordum. Gri denebilecek çukur gözleri belirgin bir v oluşturarak alnının ortasına doğru inen kır saçlarıyla aynı renkti. Bana Liam Neeson’ı hatırlatıyordu. Onun da “bir takım özel yetenekleri” var mıydı acaba?

Gözlerine bakarak gülümsedim. “Beş yıl önce son kez değerlendirilmeye tabi tutulduğumda annemle babama test sonuçları ortalamanın üstünde olsa da yaşıtlarına karşı herhangi bir üstünlüğü olmayan son derece normal, on yedi yaşında bir kız olduğumu söylediler. Zekiydim ama dâhi değildim. Mümkün olduğunca ileri seviye derslerden almamı tavsiye ettiler ama sınıf atlamaktan, hatta sadece sınavlara girerek geçmekten bile bahsetmediler. Liseden mezun olduğumda üniversitenin ilk yılına eşdeğer miktarda ders kredisi toplamıştım.”

Dr. Greyson doktor doktor gezen dosyamdaki bazı kâğıtlara göz attı. Test sonuçlarımın ve akademik başarı kayıtlarımın bulunduğu dosyamla gezmeyi öğrenmiştim. “ACT’den 31 almışsın, mezuniyet not ortalaman da üç nokta dokuz. Gerçekten çok iyi. Üniversiteden de yeni mezun olmuşsun”

Omuz silktim. “Sınıf birincisi değildim. Hiçbir üniversiteden tam burs alamadım. Hiçbir tıp yayınında makalem basılmadı.

Televizyona çıkmadım. Piyango kazanmadım. Gizli bir cevherim yoktu. Ama evet, üniversiteden mezun oldum. Çok iyi, değil mi? Herkes üniversite diploması alamıyor. Bu yıl öğretmenliğe başlarım diye umuyorum. Yoksa vekil öğretmenlik yapacağım.”

“Peki şu andane yapıyorsun?”

“Grafik tasarımıyla uğraşıyorum: web sayfaları, afişler, kitap kapakları. Bu tür şeyler.”

“Tasarımı seviyormusun?”

Şimdiye kadar bunu kimse sormamıştı. Yaptığıma göre seviyor olmam gerektiği varsayılmıştı. Ne zamandan beri herkes sevdiği işiyapar olmuştu?

“Peksayılmaz. Amabu konuda iyiyim. Şimdilik yaptığım biriş.”

Gelişigüzel şeylerden konuştuk, tanışma seansı gibiydi. Görüşmemiz bittiğinde yeni bir randevu almaya karar vermiştim. Benim için bir ilkti.

Küçük bir çocuk tarafından okulda yapılmışa benzeyen seramik bir kâseden birkaç çikolata alarak danışma masasından dönmüştüm ki Nate’i gördüm. Epey yaşlanmıştı ama o dalgalıklı zıl saçları nerede görsem tanırdım. Dalgalı saçları olan erkekler hephoşumagitmmişti, özelliklede saçıylahiç uğraşmayıp “Siktir et” diyenler. Gerçekten zaptedilemez, siktir et tarzı saçtan daha çekici birşey olamazdı.

Bedenen genişlemişti de. Artık bir çocuk değil, geniş omuzlara ve keskin çene hatlarına sahip bir adamdı. Yüzünde rahat bir-ikigünlük sakal vardı. Testesteronona yakışmıştı. Başınıkaldırıp o yanılğıya meydan bırakmayan mavi gözleriyle bakınca gülümsedim.

Tam bakışlarını yere indirirken, “Selam, nasılsın?” diye sordum. Kollarını kot pantolonun sardığı bacaklarına dayamış, ellerini önünde birleştirmişti.

Tekrar baktığında yüzünde hiçde beni tanımış gibi bir ifade yoktu. Gözleri birsağa birsola kaydıkta sonra yeniden bana sa bitlendi.

“Nate?”

“Evet?” dedikararsız birsesle.

“Vay canına, kocaadam olmuşsun.”

Gözlerinikıstı. “Kusura bakma ama nereden tanışıyoruz?”

“Ga ble Sokağı’nda oturuyordun. Açık yeşil evde. Hokey oynardın. Alnındaki yara izi de hokeyden kalma. Hatırladın mı? Diğer çocuklarla koruyucu başlık falan takmadan gölde hokey oynardınız.”

Nate’ineli asi buklelerininarkasına gizlenmişyara izine gitti. “Adınne?” diye sordu gözlerini dahada kısarak.

“Swayze Samuels.” Beni nasıl tanımazdı? Ben onun pizzayı ananaslı ve jalapeno’lu sevdiğini, sinemeda patlamış mısırını ekstra tereyağlı istediğini, ki vıcık vıcık ve iğrenç oluyordu, bütün arkadaşlarına video oyunlarına bayıldığını söylediği halde gizli tutkusunun satranç olduğunu biliyordum. Yani... Hiç değilse eskiden. Bu kadar büyüdüğüne hâlâ inanamıyordum.

Başınıkiyana salladı. “Senden büyük kardeşin var mı?”

“Hayır.” Bu çok saçmaydı. Ben onun tek çocuk olduğunu biliyordum, o benim de tek çocuk olduğumu nasıl bilmezdi? Chicago Bears’ın ateşli bir taraftarıydı, annesiyle ba bası buna sinir olurdu çünkü Wisconsin’de yaşayan herkes Packers’a sadık kalmalıydı.

“Annenle ba banı tanıyor muyum?”

“Nate Hunt, beni nasıl hatırlamazsın, biz seninle...” Omuz hizasındakisaçlarımı kulağımınarkasına sıkıştırıp içimi çektim. “Biz...”

Nate’i adeta esir almıştım; sağ tarafında iki sandalye ötede oturup dergi okuyormuş gibi yapanyaşlıkadın bilemeraklı gözlerle bana bakıyordu. Bu çok saçmaydı. Elbette yıllar geçmişti;

bunu ispatlarcasına Nate'in gözlerinin etrafında birkaçkırıışıkda vardı ama... Onutanıyordum.

Onunereden tanıdığımı açıklayacakkelimleri bulmayaçalı-
şarakkekeliyordumki, "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Yirmi bir."

"Bu yara izi on dört yaşımıdayken olmuştu. Yani yirmi iki yıl önce. Senbeni çocukluğumdantaniyanbirinitanıyor olmalısın."

Pekbirşeyi onaylamamakla birlikte birkez başımısalladım.

"Şey... Annemle babam... Travis ve Krista Samuels? Babam bir yıl önce öldü." Onlarla Nate hakkında konuştuğumuzu hiç hatırlamıyordum ama konuşmuş olmalıydık.

"İsimleritanıdık geldi." Nateyavaşça başını sallayarak dudaklarını yana doğru büzdü. "Ama tam çıkaramadım. Ayrıca son zamanlarda biraz kafayı sıyırmış vaziyetteyim." Başıyla Doktor Greyson'ın kapısını işaret etti. "Zaten sıyırmış olmasam burada isim ne, değil mi?" Kıkırdayarak güldü ama neşeden çok acı yayan bir gülüştü bu.

Onu tanıyordum, onu gerçekten *tanıyordum*, öylesine tanışmışya da tanıdığım birinden bahsini duymuş değildim. Fazlası vardı. Tüylerimi ürperten, ensemdeki tüylerin dikilmesine yol açan türden fazlası.

"Seni gördüğüme sevindim." Zoraki bir biçimde gülümsedim ve "Keşke hislerimizinkarşılıklıolduğunusöyleyebilseydim," demesine fırsat bırakmadan hemen sıvıştım çünkü kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu.

Yoksa beynimdetümör mü vardı? Bunu gereğinden fazla düşünüyordum. Bu kafamdan geçen bir sürü benzersiz, parlak, karmaşık, tutarsız ve çoğu kez anlamsız düşünceyi de açıklayabilirdi.

Otoparktan çıkıpevime dönerken, "Nate Hunt," dedimşarkı söyler gibi.

Bu son raddeye varmış bir dejavuydu. Kafamda canlı düşünceler ve hatıralar vardı, net ve detaylıydılar. Düşler arkalarında boşluklar bırakarak gerçeklik diyarının ötesine geçerdi. Bunlar düşlerden hatırladıklarım değildi. Nate Hunt'ı tanıyordum.

Duş aldıktan ve beynimi yiyen Nate sayesinde yaktığım kızarmış peynirimi yedikten sonra anneme mesaj atıp bu akşam onunla yemek yiyemeyeceğimi bildirdim. Bu bizim perşembe akşamı âdetimizdi. Arabama binmek üzere aşağı inerken telefonum çaldı.

“İş görüşmesianne. Seni dahaiyi bir şeyiçin ekmiyorum yani.”

“Swayze, suçluluk hissedesin diye aramadım. Sadece kendini iyi hissettiğinden emin olmak istedim. İyi olduğun anlaşıldığına göre bana şu iş görüşmesinden bahset. Gerçek bir iş mi yoksa sonbahara kadar sürecektir geçici bir şey mi?”

“Henüz emin değilim.” Siyah Elantra'mı sürmeye başlarken telefonu Bluetooth'a aldım. “Dadılık işi, akşamları ve bazı hafta sonları çalışılacak. Sana haber veririm.”

“Burada, Madison'da mı?”

“Evet, benim evden birkaç dakikalık mesafede.”

“Doktor randevun nasıl geçti?” Konuşmanın yönü aniden değişivermişti.

“Güzel.”

“Güzel iyi demek mi?” Annem beni çok iyi tanıyordu.

İçimi çektim. “Güzel ikinci randevuyu aldım demek.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim.”

Neden? Hâlâ babamın adı geçtiğinde ağlayan ben değildim. Benimle hiçbir alakası olmayan yabancıları tanımasaydım ve haklarında ben doğmadan olmuş şeyleri hatırlamasaydım son derece normal biri sayılırdım.

“Doktor Bunz daha evi satmanı tavsiye etmedi mi?” Howard Bunz. Adını aklımdan geçirmek bile beynimi acıtıyordu. Bilinen nedenler yüzünden adamla ilk seansa bile gitmemiştim.

“Hayır. Sen doktor değilsin Swayze. Evi sat diye neden bu kadar tutturdun bilmiyorum. Doktor B. böyle bir şey söylemedi, söyleyeceğini de sanmıyorum.”

“Doktor B. ha?”

Annem dilini şaklattı. “Bütün hastaları ona böyle diyor.”

“Neden acaba?” Navigasyonum annemin sesini bastırırken sırtarak caddeye çıktım.

“Kes şunu. Sen veisimlere olan takıntın. Babanı kaybetmekten kaynaklanan sorunların olduğunu düşünmüyorsan bile sırf şu isim meselesi bile psikiyatra gitmen için yeterli bir gerekçe.”

Gözlerim dikiz aynasıyla yan aynalar arasında gidip gelirken paralel parklacadedeki çok daha pahalı iki aracın arasına gir dim. Burası gerçekten güzel bir mahalleydi. Sokakta araba gördüğüm şoke olmuşum.

“İsim meselesi’ derken tuhaf insan davranışlarına dair zekice gözlemlerimi mi kastediyorsun? İnsanların ne pahasına olursa olsun benzersiz olma gereksinimi ya da trend yaratma takıntısı gibi?”

“Hoşçakal Swayze. İş görüşmesinde bol şans.” Annem kazanamayacağını bildiği tartışmaları böyle sonlandırır dı.

“Hoşçakal anne. Seni seviyorum.”

Erken gelmiş tim, o yüzden ağaçlıklı uzun yoldan yüksek üçgen çatılı, kapısında beyaz sütunlar olan tuğla eve doğru yürümeye başlamadan önce birkaç dakika bekledim.

Zile bastıktan sonra ellerimi siyah pantolonumun cebine soktum, sonra iki yanıma sarkıttım. Göğsümde kavuşturdum, sonunda yeniden ceplerime sokuyordum ki kapı açıldı. Sinirlerim küçük çılgın yaratıklar gibiydi.

Kaşlarım birden yukarı kalkarken başım geriye gitti. “Nate.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nate birkaç kez gözlerini kırptırdıktan sonra başını dışarı uzatıp etrafı kolaçan etti. “Burada ne arıyorsun?”

Bakışlarını takip edip bakımlı, yemyeşil bahçeye ve Nate’in arazisini komşununkinden ayıran uzun çam ağaçlarına göz gezdirdim. Bir yerden pal yaçolar mı fır layacak tı? Gizli kameralar mı vardı? Neyi kaçırmıştım?

“Şey, ben...” Telefonumu çıkarıp e-postayı gösterdim. “...iş görüşmesi için gelmiştim. Gördün mü?”

Telefonu yüzüne doğru uzatınca Nate irkildi, aslında telefonu böyle yüzüne çar pacak kadar uzatmak istememiş tim. Buraya gelirken sinirlerim biraz bozuk tu. Abar tılı şekilde değil. Tipik iş görüşmesi ger gin liği. Ama kapıyı Nate açınca dep rem oluyormuş gibi zangır zangır tit remeye başlamıştım.

“S. Samuels mi?” Gözlerini kısarak ekrana baktı.

Bütün dün yanın adımı bil mesi gerekmiyordu. S. Samuels yazınca cinsiyetinin bilinmesini istemeyen bir yazar gibi gizemli bir havam oluyorduya da boktan ismi olan bir yazar gibi. “Sway ze Unuttuysan hatırlatayım.”

Nate bugünü hafızasından silmek istiyormuş gibi alnını ovuşturdu. Doktor Greyson'a ihtiyaç duyduğuna göre zihninde yolunda gitmeyen bir şeyler olmalıydı. Böyle düşünmem biraz *tencere dibin kara seninki benden kara* gibi olmuştu. Nate için üzüliyordum. Niyetim bugün uğraşmak istemediği sıkıntılara bir yenisini daha eklemek değildi.

"Unutmadım. Randevuları baldızım ayarladı. Affedersin, soyadını..." dudakları seğirdi, "bugünkü karşılaşmamızdan hemen hatırlayamadım da."

Bugünkü. Yıllar önceki değil. Neler oluyordu? Kafayı yemeye başlamıştım. Kanser. Kesin beyin kanseri olmuştum... Ya da uzaylıların işiydi. Her yıl muayeneden geçiyordum. Kanser olmam pek mümkün değildi ama gözden kaçırmış da olabilirlerdi. Böyle şeyler hep oluyordu. Uzaylılar olması ihtimali daha büyüktü. Demek uzaylılar gerçekten vardı. Yoksa NASA dünya dışında yaşam aramak için ne diye o kadar para harcasındı?

Nate'in dudağını dişlemesinden ve endişeyle kırışan alnından bir sapığı evine sokmak istemediği açıkça belliyken söz konusu sapığı dadılık pozisyonu için mülakata alması söz konusu bile olamazdı.

Bu işe ihtiyacım yoktu. Elim çok sıkışırsa sonbahara kadar idare etmek için fazladan birkaç tasarım işi alabilirdim. Ne var ki bu artık bir iş görüşmesi olmaktan çıkmış, çözmem gereken bir gizem haline gelmişti. *Nate? Neden kafamdasın?*

"Bugünkü davranışım için özür dilemem gerek. Seni nereden tanıdığımı ya da nereden duyduğumu buldum. Büyük kuzenim eskiden senin arkadaşın Toby Friedman'la çıkıyordu. Hokey hikâyesini bana o anlatmış, Toby'lerin evinden dört ev ötede oturduğunu da o söylemişti. O sokaktan milyon kere geçtim. Ev hâlâ yeşil. Neyse, kuzenimde senin Toby'yle çekilmiş bir fotoğrafın vardı. Sanırım mavi gözlerinden dolayı bana... *tanıdık* geldin. Umarım sana kafayı yedirtmemişimdir."

Toby, Nate'lerinkinden dörtevötede oturuyordu vekazanın yaşandığı günikisi de göldeydi. Ama Toby'yle çıkan kuzenim falan yoktu. Nate açıklamamı inandırıcı bulsun diye Tanrı'ya yalvarıyordum.

Birkaçsaniyesonra Natebaşını sertçe sallayarakkarşılık verdi. "Toby'yi yıllardır görmüyorum. Lisedenmezun olduğumuzdanberi."

"Kuzenim de öyle." Yüzüme tedirgin edici olmayan bir gülümseme oturtmaya çalıştım. Kahretsin! Nate yutmuş olsun diye dua ediyordum.

"Lütfeniçeri gel."

İçeri girip ayakkabılarımı çıkardım çünkü koyu renk ahşap döşemelerde tek bir çizik bile yoktu. Gable Sokağı'ndaki iki yatak odalı yeşil evden sonra bunun ne kadar devasa bir terfi olduğunu söylememek için dilimi dişlerimin arasına kısırdım.

Ne iş yaptığını ve bu kadar pahalı bir evde yaşayacakparayı nereden bulduğunu öğrenmek için çatlıyordum. Nate hiçbirzaman nefret ettiği o zengin züppelerden biri olmayacağına yemin ederdi, annesiyle bir gönül macerası yaşayan o piç gibi, sonunda annesi adamdan ayrılımışve Nate'inbabasından af dilemişti, babası da kadını affedip geri dönmesine izinvermişti. Nate gibi babası damuhteşemdi.

Nate hakkında bunca şeyi nasıl biliyordum?

"Böyle gel." Beni sağ taraftaki birkaç çift kanatlı kapıdan geçirdi. Tıraş losyonunun odunsu, hafif tatlımsı bergamot ve vetiver kokusu duyularımı altüst ediyordu. Önümdeki adamı gibi sert vesofistikebir kokuydu.

"Vay canına." Yüksek tavanlı kütüphaneyi ya da çalışma odasını gözden geçirdim. Han gisi olduğundan emin değildim. Ortadaki gösterişli antika masayı çevreleyen duvarlardan üçüki-tap raflarıyladoluydu, birde tekerleklerin üstünde kayarak raflar

boyuncahareket edenşu havalımerdivenlerden vardı. Diğer duvar olduğu gibi camdı ve dip kısımlarda bir kiliseden sökülmüş gibi görünen ortaçağa öz gü vitraypaneller bulunuyordu. İkinci güneşinin ağaçların arasından içeri süzülen huzmeleri bir renk cümbüşühalinde odaya yayılıyordu. “Burasımuhteşembir yer.”

“Teşekkür ederim. Otursana.” Natemasasındaki deri koltuğa otururken ben de masanın önündeki krem rengi antika koltuğa yerleştim.

“Güzel iskelet.” Masasının yanındaki taşıma tekerleklerine asılı gerçekboyuttakiinsaniskeletinebakıp kıkırdadım.

Nate iskelete şöyle bir göz attıktan sonra laptop’ını açtı. “Anatomiprofesörüyüm.”

“Gerçekten mi? Bu muhteşem, ben sanıyordum ki...” Yine dilimi ısırđım. Çok zordu.

“Nesanıyordun?” Kaşları banameydan okur gibiyukarı kalktı.

Nate üniversiteye gitmeyecekti. Hokey. Onun dünyası hokeydi.

“Şey... Uzun süre gerçek boyuttaki bu iskeletlerin gerçekten insan iskeleti olduğunu sanmıştım. Küçükken yani. Ne aptalca, değil mi?”

Nate yine gözlerini kırıştıınca işe kabul edilme şansımın sıfıra yakın olduğunu hissettim.

“Rok yapmamışsın. Neden öyle?” Başımle masasındaki satranç tahtasını işaret ettim.

Nate satranç tahtasına bakıp kaşlarınııçattı, haklıolduğumu ve mat olmasına iki hamle kaldığını fark ettiğı açıldı. “Satranç sever misin?”

“Hayır.”

“Hayırmı?” Gözlerinibana çevirdi.

Sevmezdim. Hayatım boyunca hiç satranç oynamamıştım. Ama satranç tahtasına bakınca gördüklerim tanıdık geli-

yordu. Tıpkı Nate gi bi. “Uzun, meşakkatli ve sıkıcı bir oyun. Gücenmece yok.”

Dudaklarında bir gülümseme oynasırken arkasına yaslanıp ellerini karnının üstünde birleştirdi. Psikiyatrin muayenehanesindeki karşılaşmamızdan sonra blucin vetişörtünü gri bir pantolon ve koyu mor bir gömlekle değiştirmiş, gömleğin kollarını da dirseğinin hemen altına kadar kıvrırmıştı. Tanrım! Acayip seksi görünüyordu ki bu çok saçmaydı çünkü şeyden beri çok yaşlanmıştı... Şeyden, bilmiyorum. Ama sofistike seksiliği karşısında hayranlık duymaktan kendimi alamıyordum. Ne zamandan beri olgun erkeklerden hoşlanır olmuştum?

“Diploman var ama hiç öğretmenlik yapmadın, öyle mi?”

Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. “Bu sonbaharda başlamayı düşünüyorum. Birkaç başvuruda bulundum.”

“Şu anda çalışmıyor musun?”

“Evden grafik tasarım işleri yapıyorum.”

“Evlimisin? Çocuğun varmı?”

“Hayır.”

“Öğretmen yardımcısı olarak çalışmaktaydın çocuklarladeneylimin varmı?”

“Lisedeyken komşuların çocuklarına bakardım, üniversiteye giderken de iki yaz boyunca tam zamanlı olarak dadılık yaptım. Özgeçmişimde yazıyor.”

Nate başvuruma ve özgeçmişime bakmadan başını salladı, bilgisayar ekranında bunlar açıldı herhalde.

“Kalp masajı yapmayı biliyor musun? İlk yardım?”

“Onlar da...” Özgeçmişimde var, “Evet. İkisini de.”

“Hiç tutuklandın mı?”

“Hayır.”

“Aşırıhızdancezeyedinmi?”

Kıkırdadım. “Hayır.”

“Yapark cezası?”

Bu delilikti.

“Hayır.”

“Sigara içiyormusun? Hiçuyuşturucu kullandın mı? Alkol alırmısın? Depresyon, diyabet, epilepsigibi sağlık sorunların var mı?”

Kimdi bu adam? Nate Hunt kaygısız biriydi. Dünyanın sonu gelse “*Sandığın kadar kötü değil*,” derdi. Hiçbir şey kafasına takmazdı. Herkese güvenirdi. Her zamansakindi.

“Sigara ya da uyuşturucukullanmıyorum. Şekerleme severim ama bu yüzden hiç diyabet komasına girmedim. Epilepsim yok. Senin de bildiğin gibi psikiyatra gidiyorum ama depresyonda değilim. Bunu annem için yapıyorum. Babam öldüğünden beri duygularım hakkında biriyle konuşmam gerektiğini düşünüyorum. Aslında gayet iyiyim.”

“Banasormak istediğin birşey varmı?”

Sıra bendeydi. Okadardakötü gitmemişti. Bu adambenden büyüktü, yine de muazzam bir gururla doluydum. Adeta büyük lük taslıyordum. Bütün doğrusoruları soruyordu. İyi iş çıkardığı için ona bir rozet ya da başarı madalyası vermek istiyordum. “Kaç çocuğun var? İlanda yazmıyordu.”

“Bir.” Tekrar satranç tahtasına ve mat renkli gümüş fotoğraf çerçevesine göz atarken yüzünden bir keder geçti. Oturduğum yerden çerçevedeki fotoğrafı göremiyordum.

“Kaç yaşında?”

“Bir aylık.”

“Vay canına. Doğum izni kısa sürmüş.”

Nate irkildi. “Karım doğum sırasında öldü.”

Koltuğun kolaklarını kavrayarak kalkmaya davrandım, sonra tekrar oturdum. Kahretsin! İçimden Nate'e sarılmak geliyordu. Yok artık. Karısını kaybetmişti. Ama... Birbirimizi tanı mı yorduk, yani güya. Nate evlenmişti. Çok uzun zaman olmuşt u. Bildiklerime rağmen bir yığın da bilmediğim şey vardı.

"Nate... Çok zgnm."

Bir an dudaklarını ısırıdıktan sonra tekrar gözlerime baktı. "Nathaniel'i tercih ediyorum. ocukluğ umdan beri Nate adını kullanmadım."

"Affedersin, kuzenim Nate derdi de. Herhalde o Toby'yle çıkt ığı dönem daha ocuk olduğ un için."

"Pazartesi den cumaya kadar iş e gitmek için ğ leye doğ ru evden ıkarım. Baldızım Rachael 16.30'a kadar burada olur, yani 16.30'dan 20.00'ye kadar yardıma ihtiyacım var, cumaları hariç. Cuma günleri 18.00'de gelirim." Parmaklarıyla masaya vurmaya başladı.

"Hafta sonları?"

"İki haftada bir cumartesileri 7.30'dan öğlene kadar alış ıyorum. Ayrıca temmuz ve ağ ustos ayında birkaç konferansa katılacağımdan o haftalar için de fazladan yardıma ihtiyacım olacak. şimdi..." Ayağ a kalktı. "Bu akşam iki görüşmem daha var. Hafta sonuna kadar karar vereceğ im. Geldiğ in için teşekkür ederim."

Eli sık mamı bekleyerek havada kaldı, bir gorilin kocaman eli, nasırlı boğ um boğ um parmaklar. Sınav kâğıtlarına not vermek için kırmızı kalem tutmak yerine bir hokey sopasını kavramaya uygun kocaman bir el. Ayağ a kalkıp çantamı koluma astıktan sonra elini tuttum. Bir yanını dokunuşunun tanıdık gelmesini bekliyordu ama değ ildi. Hiç yle gelmedi. Ampul falan yanmadı. Elektriklenme olmadı. Zaten beklemiyordum da. Elim bir şey hissedemeyecekkadar titriyordu.

“Teşekkür ederim Nate...thaniel.” Yüzümü buruşturarak dudajımı ısırđım.

“Seni geçireyim.” Peşimden kapıya yürüdü.

Nate kapıyı açarken ayakkabılarımı giydim. “Oğlun mu var yoksa kızın mı?”

Gülümseyince Doktor Greyson’ın muayenehanesinde tanıdığım çocuğun hayaletini görür gibi oldum. Birkaç saniyeliğine mutluluk ve gururla gülümsedi. “Kızım. Adı Morgan.”

Haziran sıcağına adım attıktan sonra döndüm. “Morgan. Harika bir isim.”

“Bu ismi vermemin nedeni...” Gözleri ve dudakları aşağı sarkarken bakışlarını ellerine dikti, sol yüzük parmağında hâlâ kaybının platin hatırasını taşıyordu.

Bu ismi vermesinin nedeni neydi peki? Şimdi bunu da öğrenmem gerekecekti. Ama sorarak ona daha fazla acı veremezdim, ayrıca buna son derece ihtiyacı olsa da ona sarılamazdım. İnanın kimse birine sarılmaya Nathaniel Hunt’ın o an duyduğu kadar ihtiyaç duymamıştır. Galibiyet golünü kaçırmış bir NFL oyuncusu kadar yenik görünüyordu.

“Bu ismi vermemin nedeni...” Boğazını temizleyip yalvarır gibi bana baktı, dakikalar önce beni soru yağmuruna tutan yabancıdan eser yoktu.

“Özel birinin adı falan mı?” Gülümsedim çünkü beni tanımayan bir adama verebileceğim tek şey buydu. Sözlerim onu rahatlatmaya yetmese de içtendi.

“Evet,” diye fısıldadı.

Geriye doğru bir adım daha attım. “Morgan’la tanışmak isterdim. Ama iş için daha uygun birini bulursan, o zaman seninle tanıştığım sevindim, bol şans.” Başımı sallarken dişlerim birkaç kez alt dudajımı sıyırdı. “Her şey yoluna girecek Nathaniel. Bundan eminim.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sokağıma park etmiş simsiyah Harley Davidson Breakout'un yanına yanaşırken yüzümde bir gülümseme belirdi. Griffin Calloway'le iki ay önce tanışmıştım. Griffin, Harley Davidson teknisyeniydi, vücudu dövmelemlerle ve bir vücut geliştirme manyağının kaslarıyla kaplıydı; annem bu kasların steroidlerden ileri geldiğini düşünüyordu.

Griffin temizdi. En iyi kaliteden bir meyve sıkacağı vardı ve içinde çelik karıştırma topu olan şu kapaklı shaker şişelerinde sürekli protein içeceği hazırlardı. Onunla iki kez markete gitmiştim, ilk karşılaşmamızı saymıyorum. Evet, markette tanışmıştık. Satın aldıklarının yarısından fazlası sebze, geri kalanı da yağsız et, kabuklu yemiş ve büyük kaplarda protein tozu ydu.

Tanıştığımız gün cüzdanımı evde unutmuşum. Satın aldığım bir şişe şarabı, acı biberli ve yeşil limonlu mısır cipsini, %55 kakaolu bitter çikolatayı ve on ikili süper emici tamponu ödemek için kasiyere bir ellilik vermişti.

Çek göndermek için ısrarla adresini istediğim zaman alışveriş fişimin arkasına numarasını yazıp borcumu yemek ısmarlayarak ödemeye hazır olduğumda aramamı söylemişti. Beş günlük âdet dönemimin üçüncü günündeydim. Onu iki gün sonra aramıştım.

“Sana mesaj atmıştım.” Griffin gözlerini televizyondan ayırmıyordu. NASCAR yarışları.

Tek yatak odalı küçücük daireme girip kolsuz tişörtlü ve yırtık pantolonlu bu kaslı adamı gördüğüm zaman kendimi çimdiklemeyi bir gün muhakkak bırakacaktım. Genelde tıraş edilmiş kafasına bandana takardı ama bugün takmamıştı. Griffin Calloway yüz kiloluk bir safi seksti ve benimdi.

Çimdik.

“Affedersin. Telefonumu sessize almıştım, eve gitmeden önce bakmayı da unuttum.” Ayrıca bugün dünyama fazla tanıdık bir yabancı çarpmıştı ve o zamandan beri aynı kişi değildim.

“Başka sevgili mi buldun?” Griffin’in ağzının bir köşesi kıvrılrsa da bakışları televizyondan ayrılmadı.

“Griff, benim bir sürü sevgilim var. Market masraflarımı nasıl karşıladığımı sanıyorsun?” Ayakkabılarımı çıkarıp çantamı kapının yanındaki kancaya astım.

Griffin sırtıttığını saklamak için eliyle ağzını ovuşturdu. “Buraya gel de aklını başına getireyim.”

“Sabaha bir web sitesi tasarımı bitirmem gerek.”

“Öyleyse konuşmayı bırakıp soyunsan iyi olur.” Griffin tişörtünü üstünden sıyrınca dövmelerle kaplı sıkı teni ortaya çıktı. Bir çimdikle anı daha.

Ben vasat bir kızdım. Orta boyda. Orta kiloda. Orta büyüklükte memeleri olan. Saçlarım omuzlarımı ancak geçiyordu ve sarının orta tonuydu. Gözlerim maviydi, çok koyu değil, çok açık da değil... Orta.

Griffin ise vasatın tam tersiydi. Hâlâ bende ne bulduğunu anlamaya çalışıyordum. Belki de bir sonraki randevuda Doktor Greyson’la vasat özsaygım hakkımda konuşmam gerekiyordu.

“Günün nasıl geçti?” Ayağa kalkıp tek bir hareketle kot pantolonunu ve boxer’ını sıyrırverdi, hâlâ yarışı izliyordu.

NASCAR yarışlarını izlerken onunla sevişmeyecektim. Bu vasat kızın bile standartları vardı. Kollarımı göğsümde birleştirip benimle göz teması kurmasını bekledim. Kapıdan girdiğimden beri samur rengi gözlerini bana göstermemişti.

Griffin siyah deri kanepeme oturdu. “Swayze, günün nasıl geçti dedim. Atla da anlat bakalım.” Kendini okşamaya başladı.

Hâlâ gözteması kurmamıştı.

Kocaman eliyle kalın aletini kavradığını görüp de etkilenmemiş gibi davranmak zordu ama “atla” da ne demek oluyordu?

“Sen tamir ettiğin motosikletlerden biri değilsin.” Kanepenin kolçağından uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattım. “Atlamıyorum.”

Sonunda muzip kahverengi gözler ukala bir sırıtış eşliğinde bana döndü.

“NASCAR izleyerek mastürbasyon yapıyormuş gibi görünüyorsun.” Gülmemek için dişlerimi sıktım. Bu hiç de romantik olmayan davranışı yüzünden ona kızmak istiyordum ama kendini okşamaya devam ediyordu ve elimden gelen tek şey bacaklarımı sıkıca birbirine bastırmaktı.

“NASCAR yarışlarına bayılıyorum.” Dolgun dudaklarının arasından bembeyaz dişleri göründü. “Yeni psikiyatrla randevun nasıl gitti?”

Okşa. Okşa. Okşa.

Onun bende ne bulduğunu anlamıyor olabilirdim ama benim ona neden deli olduğum gayet açıktı. Seksiydi, rahat ve kendinden emin bir havası vardı, ayrıca son derece şapşaldı.

“Kes şunu!” Kanepenin arkalığundan sarı battaniyeyi alıp üstüne attım, sonrada kucığına atladım.

“Oof!” Kırır kırır güldü.

Kollarımı boynuna dolayıp burnumu tenine gömerek kokusunu içime çektim. Sedir ağacı ve baharat kokuyordu. Sıcak ve lezzetli. Beni sert vücuduna bastırınca kendimi küçük hissettim. Ve güvende. Griffin kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

“Seni özledim seksi şey.” Popomu avuçlayıp sertçe sıktıktan sonra beni battaniyenin gizlediği sertleşmiş aletin üstüne yerleştirdi.

“Ben de seni özledim.” Kokusu bende uyuşturucu etkisi yaratıyordu. Burnum boynunda gömüldüğü yerden ayrılmayı reddediyordu.

“Günün nasıl geçti?”

İstemeye istemeye başımı kaldırdım. “Sen ciddi misin? Yoksa seks yaparken arka planda ses olması hoşuna gittiği için mi?”

Griffin doğrulup beni yastık fırlatır gibi yanına bıraktı. Sırtında bir ejderha dövmesi vardı, ejderhanın kuyruğu kıcının sağ yanağından bacağına arka tarafına kadar iniyordu. Griffin ayağa kalkınca gözüm hemen dövmeye kaydı.

“Bu dövmeyi seviyorum.”

“Biliyorum.”

“Çokukalasın.”

“Hayır. Bunu daha önce milyon kere söyledin de ondan. Ben de senin dövmeni seviyorum”

“O doğum lekesi.”

Griffin giyindi. Ne yazık. Griffin’in giyinmesi yasalara aykırı olmalıydı. Yine de bunu neden yaptığını biliyordum ve onu bu yüzden adeta seviyordum.

“Bütün detayları anlat bakalım. Pür dikkat dinliyorum.” Oturup beni kucağına çekti, üstüne ata biner gibi oturdum.

“Seni hak etmiyorum Marketteki Adam.” Onu öptüm.

Alışveriş fişimin arkasına numarasını yazdığı gün altına *Marketteki Adam* yazmıştı.

Saçlarımı sımsıkı kavrayarak dudaklarıma yumuldu. Şehvetli, tanıdık, sahiplenici ve insanın aklını başından alan bir öpüştü. Galiba bu adama âşık oluyordum ama emin olamayacak kadar azmışdurumdaydım.

Geri çekildi, tadımı çıkarıyormuş gibi dudaklarını birbirine sürttü. “Anlat.”

Sırıttım. “Şekerli kahve.”

Gözlerini devirdi. “Şekerli kahve, pekidevam et.”

“Barre dersi. Duş. Biraz tasarım çalışması. Sonra da Doktor Greyson.”

“Güzel isim.”

Gözlerim iki kat büyüdü. “Biliyorum. Gerçekten öyle, değil mi? Ayrıca görünüşüde ismine uyuyor.”

“Bonus.” Griffin beni anlıyordu. Bu muhteşem bir şeydi. Bu her şeydi.

“Bir randevu dahaaldım.”

“Yani iyi bir gün müydü?” Saçlarımı tutup boynumdan geriye ittikten sonra beni öpmek için eğildi. “Bugün senin iş görüşmen de yok muydu?”

Evet. Bu adama gerçekten tutuluyordum. Griffin bazı günler çok ruhsuz olabilirdi ama canı isteyince kibar ve akıllıca davranabiliyordu, ayrıca yirmi üç yaşındaki çoğu adamın hatırlamaya-cağı şeyleri hatırlıyordu. Yok, hangi yaş grubundan olursa olsun çoğu erkek Griffin gibi küçük şeyleri hatırlamazdı.

“Evet.” Daha rahat erişebilsin diye boynumu yana uzattım. “İşin tuhafı... doktorun bekleme odasında bir adamla karşılaştım. Ben onu tanıdım ama o beni tanımadı. Sonra iş görüşmesi-

ne gittiğimde karşıma aynı adam çıktı. Böyle bir şey olma ihtimali sence ne kadar?”

Griffin’inelleri bacaklarımdan yukarıkaydı, sonunda başparmakları olmalarını en çok istediğim yere dokundu. “Milyonda bir,” diye mırıldandı dudaklarını boynumdan ayırmadan. “Peki onu nereden tanıyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?” Pantolonumun düğmesini çözdü. Bu adam çoklu görev tanrısıydı. Siki konsantrasyonunu yitirmemişti; kotun altındaki kabarıklığını hissedebiliyordum. Boynumu boydan boya öperken kendini bu konuşmaya yüzde yüz verebiliyordu.

Seks esnasında uzun konuşmalar yaptığımız olmuştı. Ben bunu pek beceremiyordum; kızsalsal böl gelerimde çok fazla kana ihtiyaç olduğu için beynimde ancak işlemini düzgünce yerine getirmesine yetecek kadar kan kalıyor ve kafam duruyordu. Ama Griffin her vuruşta sesi boğuk ve hırıltılı çıksa da tek bir detayı ya da yorumu atlamadan beni canımı çıkaracak kadar sert sikip kendinden geçercesine –neredeyse şiddetle– boşalabiliyordu.

“Onu tanıyorum ve geçmişi hakkında...”

Eli külotumdan içeri kaydı. “Devam et.” Parmağı klitorisimi okşamaya başladı.

“Şey... Griff.” Ağır ağır gözlerimi kırptırdım.

“Geçmişi hakkında?” Kulak mememi emmeye başladı, parmağıyla klitorisimi okşadığı gibi bidiliyledekulak mememi okşuyordu.

“Geçmişi hakkında bir şeyler biliyorum. Ama nereden bildiğimi bilmiyorum çünkü geçmişimle örtüşmüyor ya da ben bağlantıyı kuramıyorum. Bu çok... Yüce Tanrım...”

Griffin orta parmağını içime soktu. “İlahi?” Kıkırdadı.

Kendimden geçmiştim. Beynimde yeterli kan kalmamıştı. “Sadece sik beni Griff.” Yüzünü kavrayıp boynumdan çektim, sonra da dudaklarına yapıştım.

“Gitmek zorundasın.” Çıplak, doyumsuz Griffin yatak odamla banyoyu birleştiren kısa koridorda peşimden gelirken odamın kapısına dikildim.

Gözleri çıplak bedenimde gezindi, işte bu yüzden gitmek zorundaydı. “Sentamirhaneye gelince ben çalışmayadevam ediyorum. Sen neden ben buradayken çalışmıyorsun?”

“Çünkü geç oldu ve yatağım içinde sen olmandan da yeterince davetkâr. Bir de içinde sen olursan... hiç şansım kalmaz. Kırımı ödemek ve market harcamalarımı karşılamak için fahişelik yapmaya son vermek istiyorsam web sitesini bitirmem gerek.”

Tişörtünü kafama doladı. “Öyleyse bana daha fazlasını istiyormuşsun gibi bakmayı kes.”

Kıkırdadım, boxer’ıyla pantolonunu giyerken sadece çıplak ayaklarını görüyordum. Griffin tişörtü kafamdan çekerken yeni tıraş olmuş yüzünde muhteşem bir gülümseme vardı. O tişörtünü giyerken ben de dönüp şifonyerimden bir gecelik aldım. Odam bundan daha sıkış sıkış olamazdı. Kocaman yatağım, masam ve şifonyerimden dönmeye bile yer kalınıyordu.

“İş için kutlarım bebeğim.” Bana arkadan sarılıp burnunu boynuma bastırdı.

Gözlerimi kapatıp parmaklarımı hafifçe kollarında gezdirdim. “Henüzişi almadım.”

“Alacaksın. Seni işe almaması için insanın aptalolması gerek.”

“Sen biraz taraflı bakıyor olabilirsin.” Güldüm.

“Bu hafta sonu pijama partisi veriyorum.”

Kollarında ona doğru döndüm. “Pijama partisi mi?” Bu adam beni güldürmeyi iyi biliyordu. Onunla birlikteyken gülmekten yanaklarım acıyordu.

“Annenden izin al. Belki cuma günü okuldan sonra birlikte bize gideriz.” Göz kırptı.

“Çok fazla kız kardeşin var.” Gerçekten öyleydi. Üç kız kardeşi vardı. Hepsi Griffin’den küçüktü ve hâlâ okula gidiyorlardı.

Beni havaya kaldırıp öptü, bir eli kayarak popomu kavradı. Web sitesi mi? Ne web sitesi?

“İyi geceler,” diye fısıldadı dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan, sonra beni yere bıraktı.

Dudaklarımı yalayarak peşinden gittim, kapının yanındaki siyah deri çizmelerini giyerken hayran hayran poposuna baktım. “Yastık savaşı da olacak mı?”

Griffin bağcıklarını bağlamaya devam ederken kıkırdadı. “Evet.” Doğrulup bana döndü. “Pembe renkte ve dantelli bir şey giy, saçlarını da iki örgü yap.” Alt dudağını ısırarak yavaşça başını salladı. “Ulu Tanrım evet... Pembe dantel ve iki örgü bebeğim.”

Gülerek odama doğru yürümeye başladım. “İyi geceler Marketteki Adam.” Evin önünde Harley’nin kükremesini duyar duymaz masama oturup çalışmaya koyuldum. İki saniye sonra internette Nathaniel Hunt’ı araştırıyordum. “Neden kafamdasın?” diye fısıldadım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

“Böyle erkenden nereye gidiyorsun?”

Merdivenlerin yarısında durup başımı kaldırarak tırabzandan eğilmiş olan komşuma baktım. Siyah buklelerini gevşekçe at kuyruğu yapmıştı, gözlerini kısmış bana bakıyordu. Dudaklarının arasından bir diş fırçasının kırmızı sapı görünüyordu.

“Erica, sen beni mi gözetliyorsun?”

“Hayır,” diye homurdandı köpüklerin arasından. “Sadece etrafı kolaçan ediyorum.” Bakışları benimle dairesinin karşısındaki kapı arasında gidip gel iyordu.

“Doug l y yine iş üstünde mi?”

Erica bir parmağını havaya kaldırdıktan sonra koşarak dairesine girdi. Erica’nın altmışlarında bir adam olan yeni zampara komşusu -kafasına ektirdiği turuncu saçlarla her gördüğümde midemi bulandırıyordu- Doug Mann’in çözemediğimiz gizli bir cinsel cazibesi vardı. Ve burnu... Şöyle diyeyim, burnunun kendine ait bir posta kodu olması gerekirdi. Bir ay önce taşındığından beri evine sürekli kadınlar girip çıkıyordu. Genç kadınlar. Güzel kadınlar. Fahişe miydiler? Emin değildik. Yaşlı ve çirkin

(Dougly)' adamın (Mann) bu kadar kadını ağırlamasının tek mantıklı açıklaması buymuş gibi görünüyordu.

"İki. Dün gece on bir civarında eve geldiğimde iki kadın peşinden dairesine giriyordu." Erica omzundaki sırt çantasını düzeltip merdivenlerden hızla inmeye koyuldu.

"İy..." Yüzümü buruşturup boğazımdan yükselen safrayı yuttum. "Belki de zengindir."

"Zengin insanın bu binada oturacağını sanmam."

Zemin kata yaklaşırken ayak seslerimiz aynı anda yankılanıyordu. "Sen kardiyologsun ve burada oturuyorsun."

"Stajyerliğimin ikinci senesindeyim. Meteliksizim. Gırtlığıma kadar öğrenim kredisi borcuna gömülmüş durumdayım. Ben zengin değilim. Harley'ye binen acayip seksi bir sevgilim de yok."

Griffin'i ve aşırı seksiliğini düşününce kıkırdamayla iç geçirme arası bir ses çıkardım.

"Aslında..." Erica'nın arabamın arkasına park ettiği mavi Saab'ı kilidi açılınca bir bipleme sesi çıkardı. "...binada seks hayatı olmayan tek kişi olduğumdan gayet eminim."

"Ama sen hayat kurtarıyorsun." Griffin'le ilgili hayallere dalarak kaldırımdan atladım.

Erica sırt çantasını arabasının içine fırlattıktan sonra açık kapının üstüne yaslandı. "Senin şu dövmeli ilah yatağında yatarken hayat kurtarmayı mı tercih ederdin, yoksa..." Kaşlarını oynattı.

Arabamın kapısını açtım. "Griffin'le seks yapmayı mı yoksa dünyayı kurtarmayı mı tercih ederdim diye mi soruyorsun?"

"Evet."

"Düşünmeye hiç gerek yok. Sonuna kadar Griff."

* Adamın adı ve soyadıyla kelime oyunu yapıyor, *ugly man* İngilizce çirkin adam anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Ericabana orta parmağını gösterdikten sonra arabasına bindi. “Bu kadarerken nereye gittiğini söylemedin.” Kapıyı kapatmadan önce başını yine dışarı uzattı.

“Bir dadılık işi için ikinci görüşmeye çağırdılar. Yani bugün bebekle tanışmaya gidiyorum.”

“Ah, bol şans!”

Sinirlerim o kadar bozuktuk ki dişlerim birbirine vuruyordu. Nate’in baldızı Rachael, Morgan’la tanışma zamanını belirlemek için cuma günü beni aramıştı. Morgan’ın babası, bu tanıdık yabancı, düşüncelerim ve hayallerimle bir kördüğüm halinde kafamda ikamet ediyordu. İnternette yaptığım saatler süren araştırmaların hepsi çıkmaz sokaklardason bulmuştu. Üniversitenin web sitesinde adı geçiyordu. Karısının ölüm ilanını bulmuştum. İlçe imar müdürlüğünün web sitesinden evinin değerini öğrenmiştim, yedi haneli afallatıcı bir sayıydı.

İçimden bir ses dikkatli bir şekilde ilerlememi söylüyordu. Özellikle de aklımın başımda olduğunu bildiğim için. Deli olan muhakkak Nate’ti. Sonuçta o da Doktor Greyson’ın hastasıydı. Zavallı adamın karısı ölmüştü. Belki de ruhsal bir çöküntü geçirmişti. Hafıza kaybı falan yaşamıştı.

Parmak eklemlerim pahalı ahşap kapıya üç kez vurdu, duyulacak kadar sert ama uyuyan bir bebeği uyandırmayacak kadar da yumuşak.

“Swayze?”

Bakışlarım, üstünde pembe tavşancıklar olan beyaz battaniyeye sarılmış bebeğe kaydı. Battaniyenin tepesinden koyu renk minik bir saç tutamı çıkmıştı. Bebeği tutan kadın heykele benziyordu. Neden insanlar bir bebeği kucaklarına aldıkları zaman böyle kaskatı dururlardı? Kadın toprak rengi gözlerinin kırpıştırdı. Tamam, yaşıyordu. Yüzüne yayılan zoraki gülümseme arkası daha kısa kesilmiş kestane rengi kütsaçlarının iyice ortaya çıkarıldığı doğal güzelliğini bir anda mahvetti.

“Evet,” dedim heyecanımı bastırarak. Onu korkutursam bir anda delirip bebeği yere fırlatabilirdi.

“İçeri gel.” Kollarıyla oluşturduğu beşiği hiç oynatmadan yüzünü buruşturarak bebeğe baktı.

Bebek uyanırsa dünyanın sonu gelecekti. Durumdan bu kadarını çıkarabilmiştim.

Dudak hareketleriyle, “Ben Rachael,” dedi. Neyse ki dudak okuyabiliyordum. Aslında okuyamıyordum ama Rachael’in abartılı çene devinimleri işimi kolaylaştırıyordu. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Bebekler son derece göz alıcı insanları şaklabana çevirebiliyordu.

Ayakkabılarımı çıkarıp Nate’i görmek için etrafıma bakındım. “Teşekkür ederim. Ben de memnun oldum. İkinci görüşmeye çağırdığın için de teşekkür ederim. Bu Morgan olmalı.” Zaten aşıkâr olanı söylemekten, “*ne kadar da minik*” demekten kaçındım. Ama Morgan gerçekten çok minikti, bir aylık bir bebek için bile.

Rachael dehşet içinde kaskatı kesildi. Fısıltıyla konuşmadığım için dünyanın sonu gelebilirdi.

Bebeklerin uyumak için mutlak sessizliğe gereksinim duymadıklarını fark edince nefesi aralanmış dudaklarının arasından usulca dışarı çıktı. “Evet...” Morgan’a baktı, “... bu sabah pek uyukucu.” Deneme kabilinden birkaç kelime daha söyledi. Morgan hiç orali olmadı. “Biberonun yarısında yine uyuyakaldı.”

Hayret dolu gözleri benimkilerle buluştuğunda kaşlarımı hafifçe yukarı kaldırdım. *Vay canına!* Uyuyan bir bebeğin yanında konuşmakta bir sorun olmadığını daha yeni mi anlamıştı? Zavallı kız. Kız desem de aslında genç kadın demek daha uygun olurdu çünkü benden büyük olduğuna emindim, en az beş yaş falan ama Nate’ten gençti.

Rachel'in peşinden kocaman deri koltuklarla dolu oturma odasına girdim, odanın bir duvarında sıralanan perdelerle çevrelenmiş pencereler ormana bakıyordu. Burada yaşayan yeni doğmuş bir bebek vardı. Birköşede duran bebek salıncağı neredeydi? Ya bebek bezlerinin koyulduğu koyu renk hasır sepet ve ahşap sehpanın üzerinde olması gereken diğer bebek malzemeleri? Oyuncaklar? Morgan henüz onlarla oynayamayacak kadar küçük olsa da dayanamayıp onu eğlendirmeye çalıştıkları oyuncaklar neden yoktu?

Battaniyeleryoktu.

Minik bebek şapkaları yoktu.

Bir büyükanne ya da büyük teyze tarafından örülmüş patikler yoktu.

“Kucağına almak istermisin?”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Önce ellerimi yıkasam olur mu?”

Rachael'in gülümseyişi ilk sınavı geçmişim gibi yüzüne biraz daha yayıldı ama ben bunun bir sınav olduğunu düşünmüyordum. Sınav olması için Rachael'in bebekler hakkında daha fazla bilgiye ve özgüvenesahip olması gerekirdi.

“Çocuğun var mı?” diye sordum ellerimi mutfak lavabosunda yıkarken, gerçi cevabı bildiğimi düşünüyordum.

“Hayır. Hiç evlenmedim. Erkek arkadaşım bile yok. Ama hızlandırılmış annelik kursuna gidiyorum.” Alnı kırışırken gülümseyişi yok oldu.

“Başınız sağ olsun.”

Rachael kendini çabuk toplaması gerektiğini düşünmüş gibi gülümsedi. Kardeş bir ay önce ölmüştü. Zoraki gülümsemelere gerek olduğunu sanmıyordum.

“Teşekkürler.” Morgan'ı bana verdi.

Onu omzuma yatırdım. Mızıldanır gibi bir ses çıkararak geçirdikten sonra tekrar uykuya daldı.

“Vay canına. Bende hiç geçirmiyor.”

Sallanan sandalyeye oturdum, Rachael da iki kişilik koltuğa oturup bacaklarını altına topladı.

“Geğiren bebeklermutlu bebeklerdir.” Burnumu battaniyeye dayayıp yenidoğmuş bebek kokusunu içime çektim.

“Kardeşin var mı?” diyesordu Rachael.

“Hayır. Lisedeyken çok bebek baktım, üniversiteye giderken de yazları dadılık yap ardım. Ya senin? Başka kardeşin var mı?”

“Washington’da bir ağabeyim var. Ama o da evli değil. Annem birkaç yıl önce öldü ama babam burada, Madison’da. Jenna öldüğünde Nathaniel’a yardım edebilecek tek kişi bendim, Nathaniel’in annesi dışında tabii. Ama bazı sağlık sorunları olduğu için onu fazla yormak istemiyoruz. Nathaniel’in kardeşi de olmadığı için...”

“Yani kimsenin bebeklerle deneyimi olmadığı için el yordamıyla ilerlemeye çalışıyorsunuz.”

Hafifçe kıkırdadı. “Öyle sayılır. Bu sonbaharda yüksek lisansa başlamanam gerekiyordu ama Morgan’ın bakımına yardımcı olmak için biryıl ara vereceğim. Nathaniel uzun saatler çalışıyor, sana da bu yüzden ihtiyacı var. Morgan dışında bir hayatım olmasa için ısrar ediyor.” Rachael alt dudağını dişlerinin arasına kıştırarak kollarındaki Morgan’a baktı. “Onu başkasının ellerine bıraktığım için suçluluk duyuyorum. Jenna böyle istemezdi. Sakın güceneyim deme.” Başını kaldırıp bana bakarken burnunu kırıştırdı.

“Gücenmedim. Ama biraz kafam karıştı. Beni Morgan’la tanışmam için çağırdın. O yüzden hâlâ karar vermeye çalıştığımı düşünüyordum ama az önce Nate’in, yani Nathaniel’in bana ihtiyacı olduğunu söyleyince...”

“Gerçekten ihtiyacı var. Sadece bunun farkında değil. En uygun aday sensin. En genci ama en deneyimli. Seni Morgan’la

görünce bundan iyice emin oldum ama Nathaniel’i biraz huzursuz eden...”

Konunun nereye gittiğini biliyordum. Söylemesine gerek yoktu. “Onu fotoğraflardan tanıdım. Anlıyorum. İlk karşılaşmamız biraz tuhaftı. Tamamıyla benim hatamdı. Onu nereden tanıdığımdan emin olmadan bir şey söylememem gerekirdi.” Omzumu silktim. “Çok da abartılacak bir durum değildi. Ama ilk anda nasıl korkmuş olabileceğini anlıyorum. Bu onun çocuğu. Elbette ince eleyip sık dokuması gerekiyor.”

“Eh, geçen hafta aramızda geçen hafif hararetli bir tartışmanın ardından tanıştıktan sonrada fikrim değişmezse seni işe almama izin verdi. Bana kalırsa Nathaniel ne istediğini bilmiyor, tek istediği...”

Acı dolu gözlerle birbirimize baktık. Karısı. Nate karısını geri istiyordu.

“Bu işi istiyorum, o yüzden yanlış anlama. Diğer adaylar sırf özgeçmişime bakarak bu kadar iyi olduğuma kanaat getirmeni sağlayacak kadar kötü müydü?”

“Kötü değil, sadece yaşlılar. Amacım ayrımcılık yapmak değil, ben sadece daha genç ama deneyimli birini istedim. Bebek bakımı yorucu olabiliyor. Yani istiyorsan iş senindir. Evde göz atmanı için sözleşmeyi bugünsana verebilirim.”

Steril havadan boğulacak gibi olunca derinbir nefes aldım.

Lavanta kokulu mumlar yoktu.

Fırında pişen şekerli kurabiyeler yoktu.

Havada bebek pudrası kokusu yoktu.

Morgan mızıldanmaya başladı, ayağa kalkıp hafifçe sallanarak gezinmeye koyuldum. Duvara monteli televizyonun altındaki şömine rafında çerçeveli fotoğraflar vardı. Nate’in annesiyle babasını tanıdım; plajdaydılar, uçmasın diye geniş kenarlı büyük

şapkalarını tutmuşlardı. *Nathaniel* ve *Jenna*’nın düğün günü bir katedralin kapısında çekilmiş bir fotoğrafı vardı, katedralden koşarak çıkan mutlu çiftin etrafında gül yaprakları uçuşuyordu. *Nate*’in bu gülümseyişini uzun zamandır görmemiştim. Belki o da karısıyla birlikte ölmüştü.

Odada attığım her adımda kalbimdeki kırık biraz da ha derinleşiyordu. *Morgan*’ın hiç fotoğrafı yoktu. Sadece ana babaların hoşuna gidebilecek o klasik hastane fotoğrafından olmalıydı, bir tane de *Nate*’le çekilmiş fotoğrafları. Neden kimse göğsünde *Morgan*’la kanepede uyurken *Nate*’in fotoğrafını çekmemişti, neden klasik bebekle ilk buluşma fotoğrafları yoktu?

Eve sadece cırcırböceklerinin sesinin duyulduğu türden derin bir sessizlik hâkimdi, ne var ki cırcırböceği sesi de yoktu. Birkaç cırıltı, hiç değilse bir yaşam belirtisi olurdu.

Arka planda vızıldayan televizyon sesiyoktu.

Müzik ya da çalışan bir makinenin tekdüze uğultusu yoktu.

“*Mary*’nin Küçük Bir Kuzusu Var mış” diye şarkı söyleyen kurmalı oyuncaklar yoktu.

Burada olmak adeta acı vericiydi ama çekip gidemezdim. Bu evin—bu ailenin—şöyle birdürtülmeye ihtiyacı vardı.

“Ne zaman başlıyorum?” *Rachael* sözleşmeyi görmeden ya da ücret pazarlığı yapmadan işi kabul etmemi sorgulayabilirdi. Ama yapmadı.

“Yarın çok mu erken olur?”

“Sözleşmedeki her şey makul olduğu müddetçe yarın mükemmel olur. Eve gidince okuyup sana mesaj atarım. Sorun çıkacağını sanmıyorum.”

Morgan’ın karnısını doyurup altını değiştirirken bir saat de havadan sudan sohbet ettik.

“Bu işte ustasın. Bizim Nathaniel’la bunları yapmamız o kadar uzun sürüyorki.” Rachael’in gözleri az önce havayayükselme gösterisi yapmışım gibi hayretle ışıldıyordu.

Sadece be beğin altını değiştirip tulumunun üç çıtçıtını kapamıştım. Görüp göreceği en iyi bebek bakım uzmanı yir mi bir yaındaki biryabancıysa bu zavallı çocuğun çekeceği var demekti.

“Gününnasıl geçti Swayz?”

Griffin birkaç metre ötesinde baş aşağı duran beş galonluk kovayı işaret etti. O kırık kırık yararcasına bir titizlikle düzenlenmiş garajında çalışırken ben de bu kovanın üstüne tünardım. Çalışma tezgâhının iki yanındaki duvarlar boyunca aletlerledolu parlak kırmızı sandıklar ve yine aletlerin ve kabloların takılı olduğu duvar panoları yer alıyordu. Garajın önündeki yolda, yaşlı meşelerin göl gesineparkedilmişsiyah pikap, hava şartları na göğüs gererken arkamdaki Harley özel örtüsünün altında kendisine tahsis edilmiş park yeriyle hava atıyordu.

“Be bek istiyorum.”

Komşusunun motorunu tamir etmekte olan Griffin bir kaşını kaldırarak bana baktı. Griffin’in iki yatak odalı evini ve bu tür ek işler için kullandığı tek arabalık garajını seviyordum. Bir sürü ağaçla ve yenimahallelerin hepsi bir örnek evlerine hiç benzemeyen kişilik sahibi evlerle dolueski mahallelerden birinin göbeğinde oturuyordu. Ailesinin evinden iki blok ötede olması da artısıydı.

Griffin ailesiyle yakındı. Bazen yaşantısını kıskanıyordum. Öyle ahım şahım bir hayatı yoktu ama bu hayat annemle babamın içindeki cevheri arama macerası esnasında kaçırmışım gibi hissettiğim güzelliklerle doluydu.

“Ben bir pot kırmadan, sende kafamı kırmadan bunun bir duyuru mu yoksa talep mi olduğuna açıklık getirir misin?”

Terliklerimin aşınmış tabanlarını Griffin’in garajının zeminindeki gri benekli yalıtım macununa sürterek ayak parmaklarımı oynattım. Mavi ojelerim bundan daha iyi günler görmüştü.

“Dadılıkışını aldım. Yarın başlıyorum.”

“Evet, doğru ya. Bu sabah bebekle tanışmaya gitmiştin... Morgan’dı değil mi?” Lokma anahtarı art arda hızla tıkırdadı.

Köşedeasılı vantilatörün uğultusuna karışan busesison derece rahatlatıcı buluyordum. Griff’i motosiklet tamir ederken izlemek en sevdiğim meşgalem olmuştu. Griff elleriyle harikalar yaratıyordu. Sadece güçlü, becerikli ellerini düşününce bile vücuduma bir ateş yayılıyor, bacaklarımın arasialevalev yayıyordu.

“Seni seviyorum Marketteki Adam.”

Griffin yaptığı işi bırakıp marketteki ilk karşılaşmamızda beni alt eden o samur rengi gözleriyle bana baktı. Kendimi çimdikle-meyi bırakıp bende benim göremediğim bir şey gördüğüne kanaat getirdim. Birbirimizde “sevdiğimiz” bir sürü şey vardı: onun döv-meleri, benim doğum lekem, onun vücudu, benim saçlarım, onun parmakları, benim ağzım. Ama ikimiz de birbirimizin özelliklerle-rinden bahsetmeyi bırakıp sadece “seni seviyorum” demiştik.

“Hamilesin.”

Sırıttım, varsayımından hiç gocunmamıştım. “Hamileysem ne olur?”

Bakışları yüzümde gezindi. Hamile olsaydım o güzel kafa-sında dönüp duran düşüncelerden korkabilirdim. Ama hamile olmadığını için keyifle şimdi ne diyeceğini bekliyordum.

“Bebek koltuğu takabilmek için bir motosiklet sepeti tasarla-mam gerekir.”

“Seni işte bu yüzden seviyorum.”

Anahtarı bırakıp dizlerininüstündebana doğru yürüdü, terli vücudu ve yağlı elleriyle bana dokunmamak için birkaç santim uzağımda durdu. Onu her haliyle seviyordum. Ardında birkaç leke bıraksa bile dokunuşları vücudumun her zerresi tarafından memnuniyetle karşılanırdı.

“Kapıdan birini geçirmiş miyim yani?” Burnunu burnuma sürdükten sonra hafifçe alt dudağını ısırdı. Üstünden makine yağı, ter ve ensevdiği ksilitollü sakızın nanekokusu geliyordu. Kolay kolay alıcısı bulunacak bir kom binasyon değildi ama ben de bağımlılık yapmıştı.

“Hayır,” dedim kıkırdarak. “Böyle bir şey var. Kadınlar bir beşikucaklarına alıp yenidoğankokusunu duyuncayumurtalıkları hemen kolları sıvayıveriyor.”

“Yani hamile değilsin ama hamile kalmak mı istiyorsun?” Gözleri yüzümden boynuma kayd, sonra da elleri ve ağızıyla yapmak istediğini bildiğim şeyleri yaparak yavaşça vücudumda gezinmeye başladı.

“Hayır,” dedim hafifçe soluğum tıkanarak. Bu bakışını iyi tanıyordum, vücudum da öyle.

“Ama beni...” gözleri çabucak gözlerime döndü, “...sevdiğini söyledin.”

“Seviyorum. Ama her gün günümün nasıl geçtiğini sorduğun için seviyorum. Bir de sana söylediğim her şeyi *hatırladığın* için. Ayrıca dikkatlisin. En sevdiğim losyonumun kokusunu bildiğin için en sevdiğim çiçeği de biliyorsun. Pek çok kez üstümden çıkardığın için kaç beden kıyafet giydiğimi biliyorsun. Filmin acıklı sahnesinde ben ağlamaya başlamadan beş saniye öncekâğıt mendil uzatıyorsun ama bana asla gerçekten bakmıyorsun. Sadece... biliyorsun.”

Griffin omuz silkti, okadar istekli bakıyordu ki sırtımdan bir ürperti geçti. “Çünkü...” Alt dudağını ısırdı.

“Söylemek istediğim de bu işte.” Sıratarak ona doğru eğilip beni bir gülümsemeyle ödüllendirene kadardudaklarımı dudaklarına sürttüm.

“Çünkü seni seviyorum,” diye fısıldadı dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan.

“Teşekkür ederim...” Onu bir kez daha öptüm. “...Morgan’ın ismini hatırladığın için.” Parmaklarımla kotunun düğmesini açarken onu yeniden -bu kez daha uzun ve derin- öptüm.

“Bebeğim,” diye mırıldandı, “ellerim yağ içinde.”

Fermuarını indirdim. “Öyleyse onları arka ceplerine sok. Yardımına ihtiyacım yok.”

Elim boxerının içine kayarken dudakları dudaklarımda inledi ve uslu bir çocuk olduğundan ellerini arka ceplerine soktu. Vücudunu da seviyordum, onu her okyaşımda zevk dolu boğuk iniltilerininin dudaklarımı titretişinide.

“Swayz...” Ağzını dudaklarımdan çekip başını eğerek okşayışlarımı izlemeye koyuldu. “Of bebeğim...” Güçlkle aldığı her nefeste karın kasları geriliyordu.

“Annem bizim koronun bağış etkinliği için çekiliş bileti alacağını söyledi.”

Griffin de ben de başımızı hızla garajın önünde duran Chloe’ye, Griffin’in kız kardeşine çevirdik. Griffin’in sırtı kardeşine dönük olduğundan aletini kavramış olan elim görünmüyordu. Birlikteyken dünyayla ilişkimizi kesmek gibi berbat bir huyumuz vardı. Son ilanıaşk girişimimden önce garaj kapısını kapatmak iyi bir fikir olabilirdi.

“Orada ne yapıyorsunuz çocuklar?” Chloe büyük beyaz bir zarfla kendini yelpazeliyordu.

Griffin bana döndü. “Sikimi bırak da gidip birkaç bilet al,” diye fısıldadı.

Sikini neden hâlâ tuttuğumu bilmiyordum. Herhalde şoktan donup kalmıştım. “Tamam.” Pişmiş kelle gibi sırtıarak elimi çekip ayağa kalktım. “Tabii ki bilet alacağız.” Takım taklavatını yeniden kotunun içine sokuşturan Griffin’in yanından geçip yürüdüm.

Chloe on beş yaşındaydı, lise ikiye gidiyordu ve sanırım hâlâ bakireydi ama bundan pek de emin değildim. Ne olursa olsun asla görmemesi gereken bazı şeyler vardı ve ağabeyinin aletini okşayanelim debu listeninen başındaydı.

“Harika!” Kaçtane alacaksın?” Chloe zarfı açtı.

“Şey... On?”

“Tanesi on dolar.”

“O zaman belki üç?” Burnumu kırıştırarak sııttım.

“Teşekkürler Swayze. Sen kaç tane istiyorsun Griff?” Chloe dudaklarını birbirine bastırdı, kahverengi gözleri hınzırca parlarken koyu renk saçlarını yüzünden çekti ama akşam esintisiyle yaptığı savaşı kaybetti.

Lokma anahtarın tıkırtıları yeniden gelmeye başladı. “Swayze üç dedi.”

“O öylededi. Pekisen kaçtane alıyorsun? Sizikinizevli değilsiniz, oyüzden ortaklaşasatın alamazsınız.”

Chloe iyi bir kızdı. Griff’in kız kardeşlerini seviyordum. Bütün ailesini seviyordum. Gökkuşağının tüm renklerini barındıran resimler yapıp mutlu mesut yaşıyorlardı.

“Ben bir tane alayım.”

“Demek beş tane Griff. Teşekkürler! En sevdiğim ağabeyim sensin.” Koçandan sekiz tane bilet kopardı.

Griffin motosikletin arkasından kafasını çıkarıp birkaçını tıruncu-siyah bandanasına degecek kadar kaldırdı. Biletleri alıp kot şortumun arka cebine koydum.

“Cüzdan?” dedim Griff’esırıtarak.

Griff içini çekerek ayağa kalkıp yağı ellerini havaya kaldırdı. “Sağ ön cebimde.”

Sırtım Chloe’ye dönükelimi cebine sokarken hâlâ sert olan aletine dokundum. Griff yeniden baş başa kaldığımızda ola-

cakları vadedercesine bana bakarken dudakları seğiriyordu. Vücuduma yayılan ateş, karnımın derinliklerine doğru ilerledi.

Para klipsini çıkarıp seksen dolar saydım. “Sevgilimin kız kardeşinden bilet almak için otuz dolar borç verebilir misin?” Kırpiklerimi kırıştırarak yüzüne bakıp alt dudacağımı ısırdım.

“Çalışır borcunu ödersin.” Bakışları çalışarak nasıl ödeyeceğim konusunda şüpheyi yer bırakmıyordu.

“Beş yaşında değilim. İmalı konuşmalarınız midemi bulandırıyor. Kusmadan paramı verin.”

Kıkırdadım çünkü Chloe benden sadece altı yaş küçüktü ama ergenlikle yetişkinlik arasında altı yılı otuz yıl gibi hissettiren görünmez bir duvar vardı. Birkaç yıla aradaki bu uçurum fark edilemez hale gelecekti. Yine de şimdilik biz iğrenç yetişkinlerdik, o da *midesini bulandırdığımız* masum çocuk. Peki ne kadar masumdu? Bilmiyordum. Ponpon kızlar ve futbolcular, partiler ve seks konusunda kötü bir üne sahiptir. Benim tecrübelerime göre ise okulda en çok seks yapılan yer müzik odasıydı.

“Al bakalım. Peki ödül ne?” Chloe’ye parayı verdim.

“Karayıpler seyahati.”

“Gerçekten mi?” Başımı şaşkınlıkla geriye attım.

“Hayır. Pek sayılmaz. Madison Senfoni Orkestrası’na abonelik.”

“Sıkılmışım orkestrasını,” diye homurdandı Griff motosikletin arkasından.

“Sözlerine dikkat et Griff.” Gözlerimi devirdim.

Chloe güldü. “O kelimeye alışkınım. Yanımdayken bir çok kez söylemişti. Neyse...” parayı zarfa tıktırdı “...tekrar teşekkürler. Görüşürüz.”

“Hoşçakal.” Garajdan uzaklaşırken dönüp son bir kez arkasına bakınca ona el salladım. “Kız kardeşlerini seviyorum.” Mutlulukla iç geçirip yeniden kovanın üstüne oturdum.

“O zaman bana olan aşkın da pek özel sayılmaz. Sence de öyle değil mi?”

“Galiba sen ve ailen paket halinde geliyorsunuz. Birinizi seversem hepinizi sevmem gerekiyor.”

“Eh, ben hepinizi sevdiğimden eminim. Hadi anlat bakalım. Şu Morgan’a bakmak hoşuna gidecek mi?”

Mükemmeldi. Griff gerçekten mükemmeldi.

“Sanırım. Çalışma saatleri uygun. Morgan minicik ve anlatılamayacak kadar tatlı. Ev de son derece havalı. Baldız Rachael gerçekten iyi bir kız ama bebek bakımı konusunda hiç deneyim yok. Yırmı bir yaşındaki bir dadının diğerlerinden daha tecrübeli olması biraz garip ama doğru da olabilir.”

“Ya baba?”

“Nate, şey... Nathaniel biraz sorunlu. Ama karısını kaybetmiş ve şimdi çalışmaya, yasını tutmaya ve bir bebek büyötmeye çalışıyor, hem de ilk bebeğini. Sanırım bu olası bir psikolojik sorunu mazur gösterebilir. Boşuna bir çocuk yetiştirmek için bir köy gerekir dememişler. Nathaniel’in köyü hayli küçük. O yüzden de... evet, bana ihtiyaçları var.”

“Sophie’nin bu hafta sonudans resitali var.”

“Takvimimde kayıtlı.”

“Ya ağustostaki ralli?”

“O zaman izin isterim. Motosikletinin arkasında o kadar uzun süre oturduktan sonra popom ne hissedecek hiç bilmiyorum ama varım. Motosikletçi kankaların bana biraz şeymişim gibi baksa da...” Üstünden mayonez damlayan *sosismişim gibi*.

“Güzelmışsin gibi mi?” dedi Griffin çok doğal bir tavırla.

“Yani öyle de denebilir.” Gülmemek için dudaklarımı aşağı büküm.

ALTINCI BÖLÜM

Bu işin artılarından biri de evime yakın olmasıydı. Madison'da yazın sıcaklık otuz derecenin üstüne çıkar, arada da fırtına olurdu. Tişört ve şortumun altına sporayakkabı giyip sırt çantama bir şemsiye attıktan sonra Nate'in evine yürüyerek yirmi dakikada vardım.

"Beşiğinde uyuyor." Rachaeloturma odasındaki televizyonu açıncaekranda Morgan'ıncanlı görüntüsü belirdi.

"Alışılmışbirbebek monitörü değil," dedim sırtarak.

"En iyisi. Jenna ve Nathaniel masraftan kaçınmadı."

Bu Nathaniel denen adamın kim olduğunu bilmiyordum çünkü benim tanıdığım Nate tutumluydu. En az dört yerinden delinmedikçeçoraplarını atmazdı.

Eski püskü giysiler.

İkinci el spor malzemeleri.

Hatta ailesi iyice paraya sıkıştığında arada bir aşevine giderdi.

"Nathaniel bilgisayarından ya da telefonundan da Morgan'ı izleyebiliyor. Evin her yerinde kameralar var, sakın birşey çalamıyım deme." Rachael göz kırparak güldü.

“Çok yazık. Şu kanepa benim eve sığar mı diye ölçmek için yanımda mezuramı getirmiştım. Bir de Viking fırın tabii.”

“Sormak istediğınbir şey var mı? İhtiyacın olan her şey bebek odasında. Nathaniel ve benim telefon numaralarımız mutfak tezgâhında. Canının istediğini yiyip içebilirsin ama evde bira ve bebek maması dışında pek bir şey olduğunu sanmıyorum. Ben yemeğimi yanımda getiriyorum. İstersen sen de öyle yap.”

Başımı salladım.

Rachael derin bir nefes alıp biraz tuttuktan sonra poflayarak saldı. “İçimhiçrahat değil.”

“Merak etme. Her şeyyolunda gidecek.”

“Biliyorum.” Saçlarını kulaklarının arkasına kıştırıp gülümsemi. “Uyanana kadar beşğinde kalsın. Nathaniel ona kendi kendine sakinleşmeyi öğretmeye çalışıyor. Dün tanışmak için kucağına alman bir istisnaydı. Onu kendi haline bırakmak zor ama gerçekten eniyisibı.”

“Anladım.” Başımı şöylebir salladım.

“Tamam öyleyse...” Gözleri odada çabucak gezindi. “Ben gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa telefon numaralarımız...”

“Tezgâhta. Anladım. Merak etme.”

“Ayrıca acil bir durum olursa...”

“9-1-1. Anladım.” Gülmemeye çalışıyordum çünkü komik olduğu halde gitmenin ona ne kadar acı verdiğini hissedebiliyordum. Ablasının yerini doldurma ihtiyacı ve suçluluk duygusu açıkça hissediliyordu.

“Tabii ya.” Başını iki yana salladı. “Öyleyse ben gittim. Yarın görüşürüz.”

“Hoşçakal.”

Kapı Rachael’in arkasından kapandıktan sonra birkaç kez daire çizerek dolandım. İşte buradaydım. Ayrıca Nathaniel her

hareketimi izleyebilirdi. Bunda sinir bozucu bir şey yoktu. Acaba güvenlik kameraları sesleri de alıyor muydu?

“Merhaba Profesör Hunt.” Köşede bir kamera bulana kadar bakışlarımı odada dolaştırdım. Sırıtarak el salladım. “İş için teşekkürler. Morgan emin ellerde.” Kameraya bakarak başparmağımı iki kez havaya kaldırdıktan sonra sırt çantamı alıp içinden bir kitap çıkardım. “Güç, Naomi Alderman.” Görebilsin diye kımızı ciltli kitabı havaya kaldırdım. “Okudun mu? Muhtemelen okumamışsındır. Muhakkak okumalısın. Son derece düşündürücü bir kitap. Tadı kaçmasın diye sadece kadınlar daha güçlü cinsiyet olarak kabul edilseydi dünyanın nasıl bir yer olacağına dair ufuk açıcı bir çalışma olduğunu söyleyeceğim. Geçen hafta E. Lockhart’ın *Yalancılar*’ını bitirdim. Gerçekten müthiş bir kitap.” Kaldığım sayfayı bulup okumaya başladım.

Bir saat sonra Morgan kıpırdandı, daha çok kas seğirmesi gibiydi ama sorumluluk bende olduğundan hapisten çıkması gerektiği yönünde idari bir karar aldım. “Merhaba Tembel Papatya.” Onu başından öpüp alt açma masasına yatırdım. Ben burrito paketini açarken yumruk halindeki ellerini ve esnek bacaklarını oynatıp duruyordu. “Bezin neden kuru? Bu hiç iyi değil.”

Giydirirken ve biberonunu ısıtmak için kucağımda mutfığa götürürken Morgan beni azarlamak için zayıf bir girişimde bulundu. Tezgâhta duran telefonum ötüncü bilmediğim bir numaradan mesaj geldiğini gördüm.

Yemek vakti gelmedi.

Başımı hızla en yakındaki kameraya kaldırıp ters ters baktım.

Swayze: Bezi kuru.

Numarayı isimle birlikte rehberime kaydettim.

Profesör: Emin misin? O bezler çok emici.

Swayze: Hava çok güzel. Karnını doyurduktan sonra onubiraz gezdirebilirim. Olur mu?

Biberonu ısıtıcıdan çıkarana kadar cevap gelmedi.

Profesör: Henüz yürüyemiyor.

Kıkırdayarak kameraya baktım. İşte bu hatırladığım Nate Hunt'tı. Ukala.

Swayze: Güzel tespit. Onu bebek arabasına koyabilirim.

Profesör: Biberonun tamamını verme.

Swayze: Vermem. Sadece içindeki sütü vereceğim.

Profesör: Ne demek istediğimi biliyorsun.

Kucağımda Morgan'la sallanan sandalyeye yürüdüm. "Biliyorum Profesör Hunt," diye mırıldandım, sesimi duysun ama ne dediğimi anlayamasın istiyordum, "yine de patlayıncaya kadar yemesine izin vereceğim."

Telefonum tezgâhta titreşip öterken Morgan biberonda ne varsa silip süpürdü. Gazını çıkarıp bezini değiştirdikten ve bebek arabasına koyup kemerini taktıktan sonra telefonuma baktım. Yaklaşık beş dakikalık aralarla yazılmış bir dizi mesaj vardı.

Profesör: Bu kadar süt yeter.

Profesör: Bu kadar yeter.

Profesör: Dur.

Profesör: Neden beni dikkate almıyorsun?

Profesör: Bütün işi bitirmesine izin verdiğine inanamıyorum.

Telefonu arka cebime koyup oturma odasındaki, koridordaki ve ön kapının yanındaki kameralara el salladım. "Hoşçakal baba' de."

Nate eve bir saat erken geldi, akşamın yedisine erken denebilirse tabii. Telefonunun ekranına bakarak omuz çantasını tezgâha bırakıp bir şişe su aldıktan sonra nihayet benimle göz teması kurdu.

Hayal kırıklığına uğradığını anlamak için dudaklarının aşağı doğru kıvrıldığını fark etmeme gerek yoktu. Bitkin gözleri her şeyi anlatıyordu. Diyorlardı ki, *Karım öldü. Perişan haldeyim. Ve yorucu bir günün sonunda ihtiyacım olan en son şey eve gelip birinci kuralı çiğnemiş olan bir dadiyla karşılaşmak... Bebeği kucağına alma.*

Sandalyede bir elimle kitabımı tutup diğeriyle insantemasının verdiği huzurla uyuyan Morgan'ın sırtında daireler çizerek otururken hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordum. Nate'ye çekerek yanıma gelip Morgan'ı göğsümden aldım

Öpücük yoktu.

Burnunu yaslayıp bebeğin kokusunu içine çekmek yoktu.

Kelimeler yoktu.

Morgan'ı market torbalarını arabadan eve taşıyor gibi bebek odasına götürdüm.

Çantamı toplayıp sırtıma takmıştım ki geri döndü.

"Bugün için teşekkür ederim. Rachael'dan yarın Morgan'a uyguladığınız kendi kendine sakinleşme yöntemini sana biraz daha iyi açıklamasını isteyeceğim. Bugün beslenme ve kucaklanmasında programın çok fazladışına çıktık."

Kızıl bukleleri bugün onları kendi elleriyle yolmuş gibi görünüyordu, herhalde bunu, kızını çok fazla besleyip çok fazla kucağa almamı izlerken yapmıştı. Gözleri o kadar tanıdık geliyordu ki bende sıcak bir kucaklaşma hissi yaratıyordu. Bana nasıl bu kadar kayıtsızca bakabiliyordu? Başına ne gelmişti de beni hatırlamıyordu?

"Eminim bebek odasının yanındaki odaya baktığımı görmüşsündür."

"Orada bebeğe gelen hediyeler duruyor," dedi boğuk bir sesle.

Başımı sallayıp dudaklarımı birbirine bastırdım. O oda tıka basa bebek malzemeleriyle doluydu. Güzel şeylerdi. Yepyenydiler. Kullanılmayı bekliyorlardı. “Tahmin etmiştim. Altı araba koltuğunuz ve iki salıncağınız var. Birkaç şeyi çıkarıp buraya getirmeyi ya da ofisine kurmayı hiç düşündün mü? Hem *dokunayım deme* kuralına da uygun olur.” Gülüm semedim. Komik değildi. Sonderece üzücüydü.

“Morgan beşiğinde gayetiyi, hem onu izleyebiliyorum, öyleyse ne gereği var?” Nate boğazını temizlerken hafifçe kırmıldandı.

“Hiç değilse onunla konuşabilirsin. Ona bakabilirsin. Bilemiyorum. Sadece bir fikirdi.”

“Morgan halinden memnun.” Öğrencisiymişim ve sözleri katiymiş gibi konuşuyordu.

Aramızdaki on beşyılı gayet net hissediyordum.

“Halinden memnun,” diye tekrarlardım. Morgan halinden memnun değildi. Ana rahminden çıkalı dört hafta olmuştu. Annesi ölmüştü ve onu sevmesi gereken insanlar ihtiyacının bu olduğunu düşünerek ona kendi kendine sakinleşme saçmalığını dayatıyordu. Herhangi bir dayanağın yoktu ama ruhumun derinliklerinde bebeklerin de yas tuttuğunu hissediyordum. Nate’in yanında ailesi, Rachael, çalışma arkadaşları ve Doktor Greyson vardı. Peki Morgan’ın neyi vardı? Bir battaniye veyarım bi beron mama?

Morgan’ın feryadı odada yankılandı. Nate’in omuzları gerildi, çenesi kasıldı. Bu bir yaygara değildi, çaresiz bir kurtar beni ağlayışydı. İçgüdüsel olarak Morgan’ın yanına gitmek üzere döndüm.

“Bırak ağlasın. Birazdan susar.”

Ellerimi yumruk yaptım. Aklı başına gelsin diye o kalınümüğünü sıkmamak içintek yapabildiğim buydu. Gitmem gerekiyordu. O günlük işim bitmişti. Ama gidemiyordum. Nate bana gerçekten de düşündüğüm kadar kızgındı ama gitmemi söylemiyordu çünkü Morgan’ın sakinleşeceğinden emindeğildi, susmazsa onunla uğraşmak zorunda kalacaktı.

Onu kucagina al.

Sarıl.

Sakinleştir.

Onu sev.

El bette onu seviyordu. Nasıl sevmezdi? Peki neden sevgisine karşı koyuyordu?

On dakikadır aynı yerde duruyorduk. Bunu biliyordum çünkü mikrodalga fırının saati görüş alanımdaydı. Çığlıklar azalmamıştı, birazcık bile. Nate'in yüzündeki ızdırap gibi giderek artıyorlardı.

"Gidip onu alacağım. Beni durdurabilirsin ama karşı koyarım, istersen beni kovabilirsin de, yine de gidip onu alacağım." Hızla dönerek uzun adımlarla bebek odasına yürüdüm, sızlayan kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi.

Dadılar için geri dönüşü olmayan bir nokta vardı. Çocuğun aptal ebeveynlerden daha önemli olduğu andı bu. O an dadıyı evden çıkarmanın tek yolu onu kovmaktı çünkü dadının orada bulunmasının nedeni maaş çeki değildi. Bu masum bir insanı kurtarmak için, kendisi için savaşımadığında onun adına savaşmak için duyulan kahramanca bir gereksinimdi. Hiç hak etmeyen insanların her şeye sahip olup da hiçbir şeyi umursamamasının ne büyük bir haksızlık olduğunu düşünerek geçirilen günlerin bir sonucuydu.

"Ah, Minik Papatya." Onu göğsüne bastırınca ağlaması kesildi.

"Onanedenöyle dedin?"

Nate'in kapıdaduran heybetli cüssesine döndüm.

"Bilmem. Neden? Takma isim yasak mı?" Kovulmaya davetiye çıkarıyordum. Ama böyle biri olmadığını... ya da eskiden olmadığını bildiğim halde bu kadar adice davrandığı için Nate'e lanet olsun.

“Papatya. Neden on a öyle dedin?”

Elimle Morgan’ın minik kafasını arkadan desteklerken “Şş şş” diye fısıldıyor, bir yandan da küçük daireler çizerek dans ediyordum. “Bilmem. Çok uyuduğu için bu günona Tembel Papatya demiştim, herhalde dilime takılıp kaldı, minik papatya da...” omuz silktilim “... ağzından öylesine e çıkıverdi işte. Neden sordun?”

Nate başını iki yana salladı. “Öylesine... Bir ne deni yok.”

Morgan birkaç dakika sonra uykuya daldı, onu yeniden beşiğine yatırdım. Ben ışığı söndürürken Nate de kapıdan geri çekildi.

“Karının ölümüyle ilgilikâbuslar görüyor mu sun?” diye fısıldadını kori dorda dip dibe dururken.

Nate’in kaşları çatıldı. Cevap verme sini bekledim.

“Bazen.”

“Belki Morganda görüyordur.” Elimi Nate’in kalbine bastırdım.

Elimin altında kaskatı kesildi.

“Sana asılmıyorum. Sa dece dokunmanın temel insani ihtiyaçlardan biri ve sevginin göstergesi olduğunu hatırlatıyorum. Kendi kendini sakinleştirebilseydin Doktor Greyson’a gidiyor olmazdın.” Elimi çektim. “Dokunmak şu anda Morgan’ın hissedebileceğitek sevgi çeşidi. Bir dahaki sefere işyerinde Morgan’a sarılarak geçirdiğim saatleri sayarken bunu hatırlarsın”

Göğsümden fırlamak üzere olan h er bir duygu zerre sinitoplayıp sırt çantamı kaptığım gibi koşarak evden çıktım. Birkaç blok sonrayayaşlayıp durdum, öne eğilipellerimi dizlerime dayadığımda gözlerim yaşlarla dolmuştu. “Tanrım, Nate. Sana ne oldu?” Doğrulup elime baktım. Göğsüne bastırduğım anda elim Nate’in kalp atışlarını hatırlamıştı. Lanet ola sıca elim bir kalp atışını hatırlıyordu. Bu nasıl olabilirdi? Peki Nate beni neden hatırlamıyordu?

YEDİNCİ BÖLÜM

Doktor Greyson'ın muayenehanesindeki fıskiye'nin şırlıtısı bekleme odasındaki boğuk sesleri bastırıyordu. Birinin pencere pervazında solmakta olan kederli eğreltiotunu sulaması gerekiyordu. İçerisi kahve kokusuyla doluydu ama ben giderken bu kokunun yerini nane kokusuna bırakmış olacağını biliyordum.

Beş.

Doktor Greyson bir seans boyunca beş nane şekeri bitiriyordu, beyaz kâğıt astarlı küçük teneke kutuda satılan keskin nane şekerlerinden.

“Bugün yeni bir şey konuşabilir miyiz?” diye sordum ön tarafına beyaz bir pusula işlenmiş lacivert bir kırlente sarılarak. Ya Doktor Greyson yelken açmayı seviyordu ya da bu hastalarına yönlerini bulmalarına yardımcı olmasının bir sembolüydü.

“Ne istersen konuşabiliriz.” Doktor Greyson'ın üç duruşu vardı: eller kucağında kenetlenmiş, eller masasında kenetlenmiş ve eller göğsünde kenetlenip çenesi işaret parmaklarına yaslanmış.

Şu anda eller kucağında kenetlenmiş pozisyonda bana bakıyordu, her seansa genelde böyle başlardık. Yirmi dakika sonra el-

leri masada, seansın sonuna geldiğimizde de çenesine dayanmış olacaktı ki en düşüncelere dalmış pozisyonubuydu.

Sıradan şeylerdikkatimi çekiyordu.

“Son zamanlarda déjavular yaşıyorum ama bunlar birkaç saniyeliğine insanın garibine gidipsonra kaybolan türden déjàvular değil. ‘Bunu daha önce yaşamıştım’ türünden geçici hisler gibi değil. Son derece canlı hatıralar, onaltıncı doğum günü partim kadarya da doktor bi ze babamın öldüğünü söylediğinde annemin yüzünde beliren ifade kadar canlılar.”

Doktor Greysoneller masada kenetlenmiş pozisyonunu atlayıp çenesini parmaklarına dayama kısmına geçti. “Bana bu hatıralardan bahset.”

Tırnağımı göğsüme bastırduğım kırlentin üstündeki pusulada gezdirdim. “Geçenlerde bir adam gördüm, onu tanıyorum ama ‘bir yerden tanıdık geliyorsun, kesin seni daha önce gördüm’ türünden bir tanışıklık değil. Onu gerçekten tanıyorum ama şimdiki onu değil, *o zamanki* onu tanıyorum.”

“O zamanki mi?”

“Evet.”

“Yani onu çocukluğundan mı tanıyorsun?”

Milyon dolarlık soru.

“Hayır.”

Doktor Greyson kaşlarını çatarak dudaklarını büzdü.

“Hakkında çocukluğuna dair şeyler biliyorum. *Bizim* çocukluğumuza dair şeyler değil.” Güldüm. Yüksek sesle söyleyince bu sözler dahada deli saçması geliyordu.

“O seni tanıyor mu?”

“Hayır.”

“Çokokul değiştirmişsin. Birara sınıf arkadaşı olmadığınızdanemin misin?”

Başımı yavaşça iki ya na salladım. Buçok tuhaf, kafa karıştırıcı, çılgınca ve... üzücüydü çünkü Nate'in dokunuşunu hatırlıyordum... kal binin ritmini

“Ba kabileceğin eski okulyıllıkların var mı?”

Kafa m bir yandan bir ya na dönmeye devam ediyordu. “Hiç birinde olamaz.”

“Nasıl bu kadar eminolabiliyorsun?”

“Çünkü benden on beş yaş büyük.”

Şeker kutusunun kapağı şak diye açılıverdi, Doktor Greyson beyaz kâğıdı hışırdatarak naneli şekerlerden bir tane alıp ağzına attı. Herhalde bu süreyi başka bir soru düşünmek ya da delikelişmesini içermeyen uygun ve profesyonel bir yanıt bulmak için kullanıyordu. “Hatıralarda n biraz daha ayrıntılı bahseder misin?”

“Ne bilmek istiyorsunuz? En sevdiği rengi mi? Büyüdüğü evin planını mı? Garip yanlarını ve kendine has özelliklerini mi? Ayaklarını yerden kaldıramayacak kadar tembel olduğundan ‘Normal bir insan’ gibi yürümek yerine ayakla rınısürüyerek yürümesinin babasını ne kadar kızdığını mı? Hakkında her şeyi biliyorum ya da biliyormuşum gibi hissediyorum.”

“Ama nereden bildiğini bilmiyorsun.”

“Evet.” Oturduğum yerde büzüldüm.

“Onun hakkında bildiklerinin doğru olup olmadığını kontrol ettin mi?”

“Evet. Tabii hepsini değil. Tamamen kafayı yesin istemiyorum. Ne de olsa o benim yeni patronum.”

“Yeni birişe mi girdin?”

“Evet. Bir aylık bir bebeğe dadılık yapıyorum. Annesi doğum esnasında ölmüş. Babası bir profesör ve bütüngünü çalışıyor.”

Yüzünde anladığına dair bir ifade bekledim. Nate’den bahsettiğimi anla mış olmalıydı, Nathaniel Hunt’tan.

Bir an göz kırpmaya hızı arttı. Bağlantıyı kuruyordu.

“Sizin hastanız Nathaniel Hunt.”

Doktor Greysondurmadan dudaklarını ıslatıyordu.

“Bana söyleyemeyeceğinizi biliyorum. Sorun değil. İlk seansımızdan sonra onu bekleme odanızda gördüm. Oradan biliyorum. Konuşmanıza gerek yok, sadece dinleyin.” Kıkırdadım. “Yeni bir şey sayılmaz, değil mi?”

Doktor Greyson belli belirsiz gülümserken bir kaşını yukarı kaldırdı.

“Sanırım Nate... Onu bu isimle hatırlıyorum... Karısının ölümü yüzünden bir tür duygusal travma geçirmiş. Duyduğu normal bir acı değil, birbirimizi nereden tanıdığımız gibi şeyleri hatırlama yetisini etkileyen çok daha derin bir şey.”

“Maalesef söyleyebileceğim bir şey...”

“Biliyorum. Gerçekten, sizden bana bir şeyler söylemenizi beklemiyorum. Ben sadece içimdekileri döküyorum. Bir fikir versin diye. Neyse. Galiba...” nefesimi ağır ağır saldım “beni en çok kaygılandıran şey onu nereden tanıdığımıza bir anlam verememek. Sanki...”

Karnımda zıplamaya başlayan küçük anksiyete topları tanıdık bir mide bulantısını da beraberinde getirdi. Küçükken annemle babam beni bir testten ya da değerlendirmeden geçirdiği her sefer olduğu gibi. Hayatımda kendimi normal hissettiğim tek bir an bile hatırlamıyordum. Uzmanlar sürekli beni “çözmeye” çalışıyorlardı.

“Açıklaması zor ama asıl sorun şu *biz* meselesi. Kendi geçmişimi de onunkini de hatırlıyorum ama *bizi* hatırlamıyorum. Biz diye bir şey yoksa hakkında bu kadar çok şey biliyor olmam çok saçma, hatta imkânsız.”

Doktor Greyson gözünü bile kırpıyordu. Beyaz önlüklü bir grup insanın her an kapıdan içeri dalıp koluna bir iğne saplamasını, sonra da beri sürükleyerek yumuşak kaplamalı duvarları olan penceresiz bir yere götürmesini bekliyordum.

Bitmek bilmeyen saniyeler, belki de dakikalar sonra Doktor Greyson masasındaki k lavyede bazıtıuşlara bastı siyah çerçeveli okuma gözlüğünü takıp çenesini yukarı kaldırarak burnunun üstündenokumaya başladı.

“Sağlık geçmişimiyenidenmi okuyorsumuz?”

Soru ddu gözler kısılarak bana döndü Doktor Greyson'ın bal rengi gözleri şefkatle baksa da endişeye benzer bir şeyle gölgerlemişti Böyle baktığını ilk kez görüyordum.

Pusulalı kurlenti arkana sıkıştırarak sırtımı dikleştirdim. Deli insanlar kendinden emin görünmezdi, o yüzden güvensizlik beni içten yiyip bitirse de kendine güvenin maskotu olacaktım. “Kafa travması geçirmedi. Geçmişimde ı tımar yok... uyuşturucu, fiziksel ya da başka türden. Son içkim birkaç gün önce içtiğim yarım kadeh şaraptı. Reçeteli ilaç kullanmıyorum. Esrar içmiyorum. Hiçbir şey yok.”

Doktor Greyson gözlüklerini çıkarıp yeniden parmaklar çenede pozisyonuna döndü. “İyiuyuyormusun?”

“Kesinlikle.”

“Sekiz saat uyk u Tercihen al tı saatlik kesintisiz biruy ku”

“Geceye ve o gün ne kadar kahve içtiğime göre değişiyor. Ama Nate hakkında bildiklerimin uykusuzluktan kaynaklandığını düşünüyor olamazsınız. Geçmiş i rüyalarım a falan sızıyormuş gibi Hayır. Buna inanmıyorum.”

“Sanırım onu nereden tanıdığını hatırlamakta sorun yaşıyorsun, bu pek çok şeyden kaynaklanıyor olabilir. Hafızayı etkileyen bir sürü fiziksel ve duygusal şey vardır.”

“Sizce Nate’in beni hatırlamamasının nedeni karısını kaybetmiş olması mı?”

“Swayze, bunu seninle konuşamam.”

“Ya Nate sizin hastanız olmasaydı? Size bu adamdan, karısının öldüğünden bahsetseydim ve siz onu tanımıyor olsaydınız? Yaşadığı duygusal travmadan kaynaklanan bir hafıza kaybı yaşammasının ‘teorik olarak’ mümkün olduğunu mu söylerdiniz?”

Doktor Greyson içini çekti. Benimle birlikteyken pek içini çekmezdi. Adam bir kontrol abidesiydi ama koltuğunda kıpırda-nıp en sevdiği üç pozisyonun hepsiyle mücadele ederken bocala-dığını görebiliyordum.

“Teorik olarak bu mümkün.”

Şu anda bilmem gereken tek şey buydu. Akıl sağlığını bir parça olsun koruyabilmemin tek yolu Nate’in ruh sağlığının bozulmuş olabileceğine inanmaktı.

Rachael kapıyı göğsüne taktığı bir kangurudaki Morgan’la açtı. Bir kaşımı soru sorar gibi yukarı kaldırmamaya çalışırken yüzüme bir gülümseme yerleşti. Nate’le son kez karşılaştığımız o akşamdan beri telefonumun çalmasını ve aşırı-sarılmalı bebek bakıcılığı va-zifesine artık ihtiyaç duyulmadığının söylenmesini bekliyordum. Ama şu işe bakın ki Morgan Rachael’ın *kucağındaydı*.

“Kapıyı çalmana gerek yok. Geldiğinde direkt içeri girebilirsin.”

“Teşekkürler.” Ayakkabılarımı kapının içinde çıkarıp Rachael’ın peşinden oturma odasına gittim. Gözüm hemen köşedeki kameraya kayd.

“Onlar yokmuş gibi davran.” Rachael sırtarak Morgan’ı kangurudan çıkardı.

Sırtımı kameraya döndüm. “Çok tuhaf,” diye fısıldadım. “Dün seninle aileden, Nathaniel’dan ve ablanı kaybetmenden konuşurken...” Arkamdaki kameraya çabucak bir göz attım, “o bizi izleyip dinliyordu.”

Rachaelkıkırdayıp Morgan'ı incecik tüylerle dolu kafasından öptü. "Yüzüne söyleyemeyeceğimiz şeyler konuşmuyorduk ki." Kameraya göz kırpıp sesinalçattı. "Ama evinhangigüvenli yerlerinde arkasından konuşa bileceğınisana gösteririm."

Kaslarım az daolsagevşedi. "Ah, bunu öğrendiğim iyi oldu."

Rachael Morgan'ı barıaverip kanguruyukanepenin arkalığına bıraktı. "Kullanmakistersen diye buraya bırakıyorum."

"Onu kucağımda tutmak için mi?" Be beği kucağa alma prensi bindeki buani değıışıklığısorgulamadanedememiştim.

"Evet. Anlaşılan Nathanielkendi kendinesakinleşmeyönte-minin Morgan için uygun olmadığına karar vermiş. Bu kanıya nereden vardığını bilmiyorum ama Morgan'ı kucağıma almayı seviyorum, o yüzden..." Kameraya bakıp sırttı

"Şanslı Morgan." Yanağıını Morgan'ın kafasına yasladım, sı-cacık ve yınuşaktı. Nate'in nefret ettiğı şeylerden biri de bö-bürlenmektı, o yüzden haklı çıktığım için böbürlenmeyecektım. Gözlerimi kapatarak bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım çün kü Nate hakkında bunu bilmiyorolmam gerekiyordu. Bu hatıralar akıl sağılığıını kemiren bir kanser gi biydi.

"Hoşçakal bebeğim." Rachael Morgan'ın sırtını okşadı. "Sormak istediğın birşey olursa bananasılulaşacağını biliyorsun."

Başımısalladım.

Rachael buzdolabından birkaç şey alıp siyah renkli bez bır torbaya koydu. "Birsaatkadar önce bir bi beronmama yedi, altı-nı da sen geldiğinde yeni değıştirmiştim. Yarıngörüşürüz."

"Hoşçakal." Sallanan sandalyeye yerleşirken Morgan kucağımda hafıfçe homurdanarak ellerini oynattı. "Merha ba Profesör Hunt." Kapının Rachael'ın arkasından kapandığını duyduktan sonra kameraya bakıp gülümsedim. "Bu çok tuhaf," diye mırıldandım dudaklarımı kımıldatmadan.

Sonraki dört saat kazasız belasız geçti. Kazasız belasız derken burnumu karıştırmadığımı ya da kıcımlı kaşımadığımı anlatmak istiyorum.

“İyi akşamlar Swayze.” Geçmişten gelen kız ıl saçlı hayaletim iri cüssesiyle bebek odasının kapısında belirdi, kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı mavi gömleğinin içinde çok yakışıklı görünüyordu.

“Profesör.” Morgan’ı giydirmeyi bitirdim.

“Nathaniel.” Nate kıkırdadı. Tanıdık bir gülüştü bu. Hem de fazla tanıdık.

Nate.

Soyadı Hawthorne değildi ki. Ona Nathaniel diyemezdim. “Sırtına kadar batırmıştı. Kameradan zaten görmüşsündür. Ben de onu yıkayıppijamalarını giydirdim.” Morgan’ı masadan kucağıma aldım. “Tertemiz oldun Minik Papatya.” Nazikçe sarıldık tan sonra onu Nate’e uzattım.

Nate kaşlarını çatıp kocaman elleriyle Morgan’ı tutarken şaşkınlıkla bana baktı. Şimdiye kadar ona çok fazla bakmaktan özellikle kaçınmışım. İlk kez soru dolu bakışlarında beni tanımış gibi bir ışıltının oynadığını görür gibi oldum.

İşte bu kadardı. Parçaları bir araya getirmeye başlamıştı. Beklenen a-ha anı ufukta belirmişti. Nihayet noktaları bir likte birleştirebilecektik.

Tanrı’ya şükür!

“Ona böyle demen çok tuhaf.”

“Ne?” Beklentim sevinç dolubir “*Nihayet! Beni hatırlıyorsun*” noktasına varamadan sersemledim.

“Papatya. Bubir bebek için alışıldık bir takma isim değil. Papatya en sevdiğin çiçek falan mı?” Morgan’ı geniş göğsüne yaslayıp hafifçe hoplatmaya başladı.

Omuzlarım abartılı bir şekilde yukarı kalktı. “Hayır ama papatyalar çok güzeldir. Bence en mutlu çiçeklerden biri papatya. Zambaklar ve karanfillerde bir cenaze havası var, güller de tehlikeli. Renklerine göre bir sürü anlama geliyorlar. Ama ben en çok hanımeli kokusunu severim.”

Çiçekler. Hadi ama. Beni o bakışıyla kandırıp hemen ardından en sevdiğim çiçeği soruyordu. Evet, papatyalar güzeldi. Sanırım az önce ikimizi de en güzel çiçeğin papatya olduğuna ikna etmiştim, bu şimdiye dek pek de düşünmediğim bir konuydu. Ama madem çiçeklerden konuşmak istiyordu o zaman belki bir komşudan çalıp Gable Sokağı’ndaki yeşil evlerinin arkasına anneler günü hediyesi olarak diktiği leylak çalısından bahsedebilirdik, tüm bunlar gece yarısıyla sabahın ikisi arasında cereyan etmişti.

“Kendini iyi hissediyor musun?”

Birkaç kez gözlerimi kırptırdım. “Şey, evet. Neden?”

“Betin benzin atmış, ayrıca milyonlarca mil uzaktaymışsın gibi bir halin var.”

Önümde dikilmekten vazgeçip koridora çekilmek zorunda kalsın diye ışığı söndürdüm, bu arada biraz renk gelsin diye yanaklarımı çimdikledim. “Düşüncelere dalmıştım. Bugün Doktor Greyson’la randevum vardı da.”

“Ya.”

Bekledim.

Bu kadar mıydı? Ya? Anlaşılan iyi bir balıkçının yemleme becerilerinden yoksundum. *Evet Nate. Bugün bizim psikiyatra gittim. Sana dair hatıralarımdan konuştuk. Sen onunla ne konuşuyorsun? Bana dair kayıp hatıralarından mı? Travma sonrası stres bozukluğundan mı?*

“Yemek yedin mi?” Morgan’ı futbol topu tutar gibi bir koluna alıp diğer eliyle mutfak tezgâhındaki pizza kutusunun kapağını açtı.

Ananas ve jalapeno. Daha kutunun kapağını açmadan biliyordum.

“Henüz yemedim.”

“Pizzadan alsana.” İncecik bir dilimi ikiye katlayıp yuttu. “Bütün gün bir şey yemedim.” Pizzayla dolu ağzından kelimeler boğuk boğuk çıkıyordu.

Bir dilim pizza alıp çıtır yerinden kopardığımparçayı ağzıma attım. “Enteresan bir malzeme seçimi.”

Morgan yumruklarını yüzünün önünde oynatırken bakışlarını ellerine odaklamaya çalışıyordu. Nate ağzındakileri yutar-ken gözleri Morgana sabitlendi. “Eskiden jalapeno ve sosisli pizza severdim.” Alnı hafifçe kıvrıldı. “En iyi arkadaşım olan kız da ananas vernantarlıpizza severdi. Sosis sevmezdi. Ben de mantar sevmezdim. Biz de ananas ve jalapeno denemeye karar verdik. Gerçekten aptalcaydı. Yarıyarıya karışık sipariş edebilirdik ama sonuçolarak ikimiz de ananas ve jalapenolu pizzaya bayıldık.”

Uyumsuzmalzemelerinikisinode pizzadan alıp kutuya geri bıraktım.

Nate’in çiğnemesi yavaşlarken dudakları hafif bir sırıtışlayı-
karı kıvrıldı. “Pek senlikdeğil gali ba.”

“Ben peynirli severim. Bunun beni sıkıcı yaptığındaneminim amasılcı olmaya itirazınıyok. Büyük beklentilerle ve istemedi-
ğin kadar ilgiyle geçen uzun yıllardan sonra insan böyle oluyor.” Omuz silkip pizzamdan bir ısırık aldım.

“Büyük beklentiler kısmını anlayabiliyorum.”

Kıkırdadım. “Doktora yapmışsın. Eminim bütün beklentileri karşılamış, hatta aşmışsındır.”

“Kendi beklentilerim dışında.” Pizzanın çıtır kısmını kutuya bıraktığım malzemelerin yanına atıp başka bir parça aldı.

Çıtır yerleri hâlâ yemiyordu. Oysa pizzanın en güzel yeriydi.

“Her zaman üstün başarılıydın.”

Tanrım! Kes saçmalamayı Swayze

Soru dolu yüzü asılmadan durumu kurtarmayı başardım. “Seni kastetmiyorum. Senin gibi insanların daima üstün başarı sergilediklerini anlatmak istedim.” Yonca bahçesindeki bir tavşan gibi pizzamı kemirdim. Kimileri gerginlikten kurtulmak için tırnak yer ya da saçlarını parmağına dolardı. Bense bir kemirgendim. Muhteşem ismim yetmiyormuş gibi yiyecek kemirmek ve hiç tanımadığım insanlara özel şeyleri bilmek gibi benzersiz hııylarım vardı.

“Benim gibi insanlar?” Nate bir parçadaha pizza yutarken mızıldanmaya başlayan Mor gan’ı kucağında hoplattı.

“Başarı hırsı besler.”

Nate’in kaskatı duruşu biraz yumuşadı çünkü yanıliyordum. Pek çok insan söylediğim şeyden gücenirdi ama Nate değil. Delilikle mücadele eden sadece bendeğildim. Nate de bununla savaşıyordu. Gözlerinin bebek odasında olduğu gibi üstüme dikildiği her sefer bunu görebiliyordum. Bende ki bir şey de ona tanıdık geliyordu.

“Hırslı biri değilim.” İkinci bir pizza artığını kutuya atıp do-
laptan bir bardak aldı.

Nate hırslı değildi. Bunu biliyordum. Kısıtlı imkânlarla büyüyen çocuklar hırslı yetişkinlere dönüşmezler ama bu akıllarının çelinmeyeceği anlamına gelmez. Nate’in eve, arabaya ve pahalı güvenlik kameralarına ihtiyacı yoktu; istese bunlara sahip ola-
bileceğini bilmek yeterliydi.

“Ev seni yanıltmasın. Zengin ve züppe değilim.” Kalbim iki kat hızla atmaya başlarken bir bardak su doldurdu.

Onun da beni tanıdığını söylemesine ihtiyacım vardı çünkü bu tuhaf aşinalık ruhun bedenden ayrıldığı birdeneyim gibi

geliyordu. Elbette zengin ve züppe değildi; sadece hayatında hiç daha çok gitsin diye süte ya da ketçaba su katmak ya da yeni bir çift alana kadar idare etsin diye ayakkabısının tabanındaki deliği koli bandıyla kapatmak zorunda kalmayacağına yemin etmişti.

Bana arkasını dönüp sıcaktan yanmış bir köpek gibi suyunu kana kana içti.

“Affedersin. Seni yargılamamam gerek.”

“Başarı başarıyı besler.” Elinden bırakırken bardak granit tezgâhın üzerinde şingirdadı.

Morgan’ın homurtuları gitgide yükselerek ağlamaya dönüşüyordu.

“Gitsem iyi olur, sen de Morgan’ı doyurup yatırırsın.” Çantamı aldım. “Pizza için teşekkürler.” Nate’e şöyle bir gülümsedikten sonra kapıya yöneldim.

“Swayze?”

Tam kapının kolunu tutacakken durup döndüm.

“Şunu bilmeni isterim ki bolluk içinde büyümedim, o yüzden de hayatımın ödenmemiş faturalar ve geçim sıkıntısı içinde geçmemesi için daima çok çalıştım. Karımın güzel bir işi vardı. Ev... Eşyalar da benden çok onun sayesinde.” Başını iki yana sallayıp yüzünü buruştururken omzunda ağlayan Morgan’ın pozisyonunu değiştirip sırtını ovalamaya başladı. “Aslında öyle demek istemedim. Karımın da bunlara ihtiyacı yoktu ama varlık içinde büyüdüğü için...”

“Sorun yok. Gerçekten niyetim yargılamak falan değildi. Sadece... Kelime seçimini iyi yapamadım. İyi geceler.”

Yine dün akşamki gibi ciğerlerim yanana kadar koştum, düşüncelerim sadece oksijene odaklansın diye koştum, geçmişimden gelen... hayaletten kurtulmak için? Bilmiyordum, bilemiyordum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Scott ve Sherri Calloway'ın tam Amerikan tarzı iki katlı, beyaz boyalı ve siyah panjurlu bir evi vardı.

Dört çocuk.

Dört yatak odası.

Dört hayvan.

Siyah tel örgüyle çevrilmiş arka bahçede bir bahçe şöminesi ve paslı salıncaklardan başka bir şey yoktu ama burası benim gözüme pembe panjurlu ev gibi görünüyordu.

Karakteri kusurlar oluştururdu.

Kaos en sevdiğim müzikti.

Izgaranın başındaki dövmeli adam her kızın hayaliydi ve benimdi.

“Günün nasıl geçti Swayz?” dedi Griffin. “Etimden uzak dur” önlüğüyle köfteleri çevirirken ızgara kapağının üstünden bana bakıp yan yan sırttı.

Annemle babam asla benim önünde cilveleşmezdi. Seksi sırtıtlar yoktu. Herkesin içinde sevgi gösterisinde bulunmazlardı. Yanak kızartan fısıldaşmalar olmazdı. Callowayler ise tamamen tersiydi. Griff'in annesiyle babası kayar kapıdan girip çıkarak

yiyecekleri büyük kırmızı şemsiyenin altındaki masaya taşıırken birbirlerine dokunmadan edemiyorlardı. Scott alenen Sherri'nin poposunu çimdikiyor, Sherri de sevdalı bir ergen gibi cilveli gülümseyişini gizlemeye çalışarak onu kışkıılıyordu.

Bu aileyi seviyordum.

Nate'in evinden adrenalin, korku ve mide bulantısıyla son kez koşarak çıkışının üstünden iki hafta geçmişti. Yeni rutinin Morgan'ı ona verip o kapıdan girer girmez en yakın kapıdan dışarı fırlamaktı. Doktor Greyson'la bir açmaza girip bilmemem gereken şeyleri nasıl bildiğimi çözemediğimiz için beynimin delilik diyarında gezinmesini engellemek amacıyla kafa dağıtacak şeylere yönelmeye karar vermiştim. En sevdiğim kafa dağıtıcı da Griffindi.

“Tipik bir cumaydı. Marketteki Adamım işe gitmeden önce beni kaldırmayı unuttu.” Ters ters ona baktım ama birkaç saniye sonra dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Ona kızgın kalma rekorum on saniyeydi. Bana her bakışında gözlerinde gördüğüm hayranlık biraz fazla yatıştırıcıydı. “Kahve. Egzersiz. Bir kartvizit tasarımı ve fuar afişini bitirdim. Sonra da günlük Morgan dozumu aldım.”

“Bebek dozumu demek istiyorsun herhalde.” Sağ kaşı hafifçe yukarı kalktı.

Griff'in annesi kız kardeşlerini yemeğe çağırarak için içeri seslenirken ben de mavi plastik bardaklara limonata dolduruyordum. “Hayır. Morgan dozumu. Bebek dozu uterusumun bana seslendiğini, benim de onu başka yollarla yatıştırdığımı gösterir. Morgan'ın bu hafta gülümsemeye başladığını sana söylemiştim, gerçek gülümseyişler, yenidoğan refleksi değil. O kadar mutlu bir bebek ki. Sürekli ağlayan bebeklerden değil. Karnı acıktığında yaygara yapıyor ama hepsi bu.”

“Tadını çıkar.” Sherri neredeyse boşalmış sürahiyi elimden alırken bana göz kırptı. “Benim asi çocuğumla evlenirsen ve çocuk yaparsan büyük bir ihtimalle yaygaracı bebeklerin olacak. Dört çocuğum da durmadan ağlardı. Huysuzluk geni Calloway soyunda baskın. Hep Scott’tan geçmiş.”

Scott köfteler için Griffin’e bir tabak verdi. “Ben huysuzluk geni diye bir şey duymadım. Karımın hayal gücü çokgeniş.”

Herkes gülüşüp kahkaha attı. Evliliğin ve daha birkaç aydır tanıdığı bir kızıdan çocuk sahibi olmanın sözü edilince Griffin korkuyla büzülmedi. Kadere inanmayı seviyordum. Aslında Griffin ve ailesiyle geçecek bir ömrü içeren her şeye inanmayı seviyordum.

“Swayze, annen nasıl? Çoktandır görüşmüyoruz. Onu yemeğe davet etmelisin,” dedi Sherri.

“Annem iyi.” Masadaki sandalyelerden birine oturdum. “Artık perşembeleri geç saate kadar çalıştığım için geleneksel perşembe akşamı yemeklerimizi özlüyor ama geçen akşam buluşup dondurulmuş yoğurt yedik. Griff bu akşam için onu da davet etmemi söylemişti ama şarap kursu gibi bir şeye gidiyor. Psikiyatri daha fazla sosyalleşmenin yollarını bulmasını söylemiş.”

“Dövme istiyorum.” Hayley yanıma oturdu. “Ayrıca artık et yemiyorum.” Griffin ona bir köfte vermeye çalışırken eliyle tabağını kapadı.

“Ben de dövme istiyorum.” Chloe başını havaya dikip sırttı.

“Kes sesini. Sendaha on beş yaşındasın.” Hayley kollarını çatarak Chloe’ye baktı.

“Angie’nin annesi gibi burnuma piercing yaptırmak istiyorum.” Sophie hafifçe burnunun yan tarafına vurdu.

“En büyük evladımın kötü bir rol model olduğu için özür dilemesini istiyorum.” Sherri diğer tarafımdaki sandalyeye yerleşen Griffin’e ters ters baktı.

“Yüce Tanrım...” Scott başını önüne eğdi. “Lütfen bana üç kız büyütmek için gerekli sabrı bağışla. Lütfen bilim adamlarının kansere ve Calloway huysuzluk genine çare bulmasına yardımcı ol.” Herkes güldü. “Ayrıca Swayze için, deli ailemize normalliğin taze nefesini bağışladığın için teşekkür ederim. Âmin. Hadi başlayalım.”

Griffin elini çıplak bacağıma koyup hafifçe sıktı. Evet. Bir yabancının hayatına dair çok özel detayları bilmek yüzde yüz normaldi.

“Ben ciddiyim. Enseme sonsuzluk sembolü yaptırmak istiyorum.” Hayley boş hamburger ekmeğine bir dilim peynir, kornişon, ketçap, marul ve domates koydu.

“On yedi yaşındasın. Yasal olarak dövme yaptıramazsın.” Sherri kınayan gözlerle Hayley’ye bakıp başını iki yana salladı.

Masadaki tek sözüm ona “normal” kişi olmakla kalmıyordum. Sarışın ve mavi gözlü olan da sadece bendim. Griffin’in ailesinde herkes koyu renk saçlı ve kahverengi gözlüydü. Annesi kırk sekiz yaşındaydı -annemden iki yaş büyüktü- ve anne değil abla gibi duruyordu. Uzun, gür yelesi dört kadın ve atletik vücutlu, cilveli gülüşlü ve gözleri sürekli hınzırca ısıldayan iki erkek. Ve sapsarı olan bendeniz.

Bu aileyi seviyordum.

Çok küçük yaşta o kadar zekâ belirtisi göstermeseydim, sonra da vasat zekâlının teki olduğum ortaya çıkmasaydı, hayatım farklı olur muydu acaba? Annemle babam başka çocuk yaparmıydı? Her akşam bahçede ızgara yapıp dövme ve piercing gibi sıradan ebeveyn-ergen sorunlarıyla cebelleşir miydik?

“Belki ebeveyn izniyle yaptırabilirim. Bazı eyaletlerde yaptırabiliyorsun.”

Bütün gözler Griffin’e döndü. Griffin başını iki yana salladı. “Hiç bana bakmayın. Dövme yaptırdığımda küçük değildim. Wisconsin yasalarını bilmiyorum.”

“Söz konusu bile olamaz çünkü ebeveyn iznin yok.” Sherri Hayley’ye bakıp kibirli kibirli gülümsedi.

“Saçımı topuz ya da yukarıdan at kuyruğu yapmadıkça kimse dövmemi görmeyecek ki.”

“Kimse görmeyecek çünkü dövme yaptırmıyorsun,” dedi Scott.

“Sadece minicik bir dövme! Griffin’in her yerinde dövme var, muhtemelen bilmediğimiz yerlerinde bile. Bahse girerim kıkırda bile dövme vardır.”

Griffin ağzı dolu dolu başını aşağıda tuttuğundan herkes doğrulama beklercesine bana baktı. Tenim üstümüzdeki şemsiyeyle aynı renk olmuş gibi hissediyordum.

“Var mı Swayze?” diye sordu Chloe.

“Şey...” Gerçekten harikaydı. İki meraklı ebeveyn ve üç kız -on yedi, on beş ve on bir yaşlarında- vereceğim cevabı bekliyordu.

Bu aileye beslediğim sevgi o anda soluverdi.

“Göstersem daha kolay olmaz mı?” Griffin sandalyesini geriye itip ayağa kalkarak rengi solmuş eski kotunun önünü açmaya koyuldu.

Griffin’den uzaklaşmak için diğer tarafa doğru kaykılarak ellerimle yüzümü kapadım.

“Pantolonun üstünde kalsın Griff.” Scott’ın göğsünden çıngırak gibi bir kıkırdama koptu.

“Ben görmek istiyorum!” Sophie sandalyesinde zıplayarak kıkırdadı, ağabeyinin kıcını görmesinin uygunsuz olacağının farkında değildi, özellikle de yemek sırasında. On bir yaşındaydı. Birkaç yıla anlardı.

Hayley homurdanarak ağzına bir parça lahana salatası tıktırdı, sonra herkes yemeğine geri döndü.

Griffin eğilip kulağıma fısıldadı, “Sen ciddi misin bebeğim? Masadaki bunca kişi arasında kıcımı görmemek için yüzünü kapatan tek kişi *sendin*.”

Dudaklarıma bir peçete bastırarak lokmamı yuttum. “Refleks.” Güldüm.

Yemekten sonra arka bahçede badminton turnuvası düzenledik. Elbette Griff ve ben kazandık. Sonra Griff beni motosikletiyle uzun bir günbatımı turuna çıkardı. Sevdiğim yaşantı buydu. Annemle babam beni bildikleri tek şekilde seviyorlardı, bunu şimdi o zamankinden daha büyük bir açıklıkla ve minnetle görüyordum. Ama onların standartlarını yüzde yüz karşılayabildiğimi hiç hissetmemiştim. Sevginin arkasındaki o minik hayal kırıklığı lekesini daima görebiliyordum.

“Kımıldama.” Motosikleti durdururken Griffin’in sırtına iyice yapıştım.

Parmaklarını göğsünü kavramış olan parmaklarıma doladı. “İyi misin?”

Birbirine yaslanmış bedenlerimizin keyfine birkaç saniye daha vardıktan sonra Griffin’i bırakıp kaskımı çıkardım. “Hem de çok.”

Ben Harley’nin üstünden inerken Griff de kaskını ve bandanasını çıkardı. Onu bütün gün seyredebilirdim. Kasklarımızı rafa itinayla koyuşu ve motosikletine yapışan böcekleri silerek temizleyişi beni büyülüyordu. Griffin sahip olduğu her şeye özen gösteriyordu, yepyeni şeylere olduğu kadar evi ve garajı gibi eski ve yıpranmış şeylere de.

“Bence sen yaşlı bir ruhsun Griffin Calloway.”

Elindeki bezi kancaya asıp en seksi marketteki adam gülümseyişiyle bana baktı. “Nedenmiş o?”

“Annemle babam herkese yaşıtlarımdan daha akıllı olduğumu söylerdi, çünkü benim yaşımda çoğu çocuğun bilmediği şeyleri bilirdim. Bunlar öylesine bilgilerden, rastgele gerçeklerden ibaretti, akıllılıkla bir ilgisi yoktu. Ama sen... Her şeyin kıymetini biliyorsun ve her şeye senin yaşındaki birinden iki kat özenli davranıyorsun.”

“Annemle babam her şeye özen gösterirdi. Hâlâ da öyle yaparlar. Beni böyle yetiştirdiler.” Omuz silkti.

“Hayır. Hayley de Sophie de tam bir facia. Odalarını gördüm. Chloe biraz daha derli toplu ama yine de senin gibi değil. Bu şekilde yetiştirildiğini sanmıyorum, bence bu terbiyeden ziyade doğuştan gelen bir şey.”

“Yaşlı ruh ha? Başka bir zamandan gelmiş gibi falan mı?” Beni göğsüne çekip havaya kaldırırken burnunu boynuma bastırdı.

Kollarım, bacaklarım ve bütün benliğimle ona sarıldım. Yirmi bir yılımı almıştı ama sonunda hayatımı anlamlı kılan şeyi bulmuştum, Griffin’in her santimine sıkı sıkı sarılmak.

“Senin yanında kendimi güvende hissediyorum,” diye mırıldandım ama sesim daha çok fiziksel zevkle duygusal acı arasında kalmış bir inilti halinde çıkmıştı. Kendimi güvende hissetmeye duyduğum bu güçlü gereksinim can sıkıcıydı. Anlam veremiyordum.

“Güvendesin,” dedi Griffin kulağımın altına öpücükler kondururken.

“Bende aidiyet duygusu uyandırıyorsun.” Soluklarım kalbimin atışına yetişmeye çalışıyordu.

“Sen bana aitsin.” Beni bırakmadan garaj kapısına yürüdü, ışığı söndürüp kapıyı kapattı.

Zihnimin gitmeyi en çok sevdiği yerdı Griffin. Onu -bizi- düşündüğüm zaman kendimi deli gibi hissetmiyordum. Belki de hissetmeliydim çünkü ikimiz de gençtik ve hem hayat hem de aşk konusunda tecrübesizdik. Ama yaşımızı ya da birlikte olduğumuz ayları ifade eden sayıları düşünmek istemiyordum.

Fırtınanın öncüsü olan ilk şiddetlirüzgâr dalgası gibi hızla kapıdan içeri daldık.

“Bana değerliymişim gibi hissettiriyorsun,” diye fısıldadım tam dudakları benimkilerle birleşecekken.

Griffin'in evi benim dairemden daha büyüktü ama sadece bir oda fazlası vardı. İki odaya da gitmedik. Beni kanepeye bırakıp tişörtünü çıkardı.

“Benim için çok değerlisin.” Bağcıklarını çözdüğü çizmelerini ayağından fırlatıp pantolonunun düğmesini açarken ben de üstündekileri çıkarıyordum. “Hatta hayatımdaki en değerli şeysin.”

Yirmi üç yaşındaki adamlar bunu söylemezdi. Ruhu sadece yaşlı değildi, büyük bir şairin ruhu kadar da kadimdi... Tabii bu şair birkaç kez siktir demiş olabilirdi.

Önü kısmen açılmış kotunu tutup çektim.

Elimi yakaladı. “Gözlerini kapat.”

“Neden?” Başımı bir yana eğdim.

“Çünkü kışımındaki dövmeyi görmek istemediğini biliyorum.”

“Kes sesini.” Elini itip iki elimle birden kotunu aşağı çektim. Karşımda duran çırlıçplak bedenine bakarken birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. “Sana bakınca hâlâ kızarıyorum.” Bakışlarım yukarı kayıp gözleriyle buluştu.

Griffin kotunu ve iç çamaşırını bacaklarından sıyrıldı, ben sırtüstü uzanırken bacaklarımın arasına çömeldi. “Seni başka neyin kızarttığını biliyorum.” Başını yavaşça bacaklarımın arasına gömünce parmaklarımı kanepenin minderine geçirdim.

“Kalkma vakti.”

Örtüler çıplak bedenimin üstünden hızla çekildi.

“Bugün cumartesi.” Elim uzatarak bir örtü, battaniye, hatta çıkarılıp atılmış bir tişört arandım. Hiçbir şey yoktu. Gitmişlerdi, ben de ovuşturduktan sonra gözlerimi açtım.

“Burada kimler varmış.”

Dirseklerimin üstünde doğruldum. “Ben varım. Çıplağım. Senin yatağındayım. Ama...” dudaklarımı büktüm, “...sen giyniksın. Sen bu kadar giyinikken cumartesi sabahıseksinin nasıl yapacağız?”

“Asıl otuz dakikaya kadar Profesör Hunt’ın evinde olman gerekirken cumartesi sabahı seksini nasıl yapacağız?”

“Bu cumartesi çalışmıyorum ki... HASSİKTİR!” Yataktan fırladım. “Çalışıyorum! Bu sabah bir saatliğine Morgan’a bakacağımı söylemiştim.” Bacaklarım birden salgıladığım adrenaline uyum sağlamaya çalışırken hafifçe titriyordu.

“Evet.” Griffin kıkırdadı.

“Unutkanlığımla alay etme,” diye bağırdım Griffin’in banyosundan. “Onun yerine yardımcı ol da bana biraz kahve yap.”

“Kahven mutfak masasında çanta ile araba anahtarlarının yanında seni bekliyor.”

Rekor zamanda giyinip dişlerimi fırçaladıktan sonra Griffin’in yanından mutfaka doğru koştum.

“Bekle.” Beni kolumdan yakalayıp göğsüne çekti. “Dikkatli kullan.” İşte bu hayranlık, Griffin’in sevgisinden kaynaklanan bu eksiksiz güven duygusu.

“Seni seviyorum Marketteki Adam.”

Parmağıyla çenemi yukarı kaldırıp beni öptü. “Ben de seni seviyorum. Şimdi kovulmadan git bakalım.”

Gülümsedim. Geç kalıyordum ama bu adama duyduğum inanılmaz aşkın tadını çıkarmak için birkaç saniye daha kaldım. Babamın ölümü bana bir şey öğrettiyse o da veda etme vaktinin önceden haber vermeksizin gelip çatmıştı. En güzel anların mental fotoğraflarını çekmek gerekti. En çok değer verdiklerimizle anı yaşamak en akıllıca zaman yatırımıydı.

“Sonra sende mi bende mi buluşuyoruz?” Mutfak masasına güzelce dizilmiş eşyalarımı aldım.

“Sende. Evini bok götürüyor. Yarın orayı temizlemeliyiz.”

“Harika. O zaman senin evde. Hoşçakal Griff.”

Griff başını yavaşça iki yana sallarken kapıyı arkamdan kapattım.

Trafik ve uyuyakalmam yüzünden Nate’in evine üç dakika geciktim. Bir duş ve temiz giysiler ne güzel olurdu. Aslında Griffin’in evinde diş fırçası ve stick deodoranttan fazlasını bulundurmalıyım ama Griffin yanına taşınmamı teklif etmediği için kıyafetlerimi de götürürsem haddimi aşmış gibi olabilirdim.

“Merhaba?” Kapıdan girip ayakkabılarımı çıkardım.

“Buradayım,” diye seslendi Nate çalışma odasından.

“Affedersin, birkaç dakika geciktim. Trafik...”

“Sorun değil.” Nate gözlerini bilgisayar ekranından ayırmadan klavyede iki parmağıyla bir şeyler yazıyordu. Klavyeyi hızlı kullanmak faydalı bir beceriydi ama Nate’in bunu öğrenmemiş olması beni hiç de şaşırtmamıştı.

Sadece bunu bildiğime şaşırdım. İşte yine başlıyoruz...

“Morgan nerede?”

“Uyuyor. Erken kalktı, mamasını yedikten sonra yine uyudu.” Laptop’un kapağını kapattı. “Çok geçmeden dönerim.”

“Toplantı?”

“Mezarlık.”

“Ah, mezarı var demek.” Rachael geçen hafta bana Jenna’nın yakıldığını söylemişti. Galiba bazı insanlar yine de kendilerini ölen kişiye yakın hissetmek için fiziksel bir yere ihtiyaç duyuyorlardı.

“Hayır. Yani...” Başını iki yana salladı. “Açıklaması zor.”

“Peki. Açıklamaya gerek yok. Ben buradayım, bugün için önemli bir planım yok, yani acele etmesen de olur.”

Nate hem acı dolu hem de şaşkın bakışlarla beni süzdü. Gözlerimi odada gezdirdim, pencereden dışarıya, kitap dolu raflara. Ona bakmamak için neresi olursa.

“En iyi arkadaşım öldü.”

İşte bu göz teması gerektiriyordu. “Başın sağ olsun.”

Başını beş-altı kez iki yana salladı. “Teşekkür ederim, öleli yıllar oldu ama mezarını her yıl ziyaret ederim. Morgan’a da onun adını koydum.”

Gözlerim hafifçe açıldı. “En iyi arkadaşın bir kız mıydı?”

“Evet.”

“Vay canına. Kızınada onun adını koydundemek...”

Başını salladı.

Düşününce en yakın arkadaşının favori pizzasından bahsederken onun bir kız olduğunu zaten belirttiğini hatırladım. Nedense şimdiye dek kafama dank etmemişti.

“Bu gerçekten... çok özel. Jennadaonu tanıyor muydu?”

Nate bir an duraksadı, hafifçe öksürmek ve saatine bakmak gibi gergin hareketlerle dikkatimi dağıtmaya çalıştı. “Hayır,” dedi, bunu öyle usulca söylemişti ki duyamamıştım. Ama söylediğinin bu olduğunu biliyordum.

“Eh, yine de çok üzüldüm. Morgan’a onun adını koyduğuna ve her yıl mezarını ziyarete gittiğine göre demek çok yakındınız.”

Nate gözlerini ayaklarına dikerek kafasını kaşıyıp zaten dağınık olan buklelerini biraz daha dağıttı. “Tanıştığımızda yedi yaşındaydık.” Yavaşça iç geçirip pencereye doğru yürüdü.

Herhalde daha gitmiyordu.

“Ondan hiç bahsetmem. Jenna’ya ondan hiç bahsetmedim Morgan’ın mezarını her yıl ziyaret ettiğimi hiç bilmedi.”

“Bunu Doktor Greyson’la paylaşmalısın.”

Nate sırtı bana dönük dururken başını iki yana salladı. “Doktor Greyson’la Jenna ve yalnız kalmış bir ebeveyn... bir dul olmaya dair ‘duygularımızdan’ konuşuyoruz. Ama...” Yeniden iç geçirdi.

“Ama ne?” Ellerimi dayayarak masanın kenarına yaslandım.

“Birine anlatmaya ihtiyacım var. İçimi boşaltmaya ihtiyacım var... O’nu kafamdan atmaya.”

Bendaha bir aydır bile tanımadığı yirmi bir yaşında bir kızdım. Bunları bana anlatacağını ima ederken ciddi olamazdı.

“Morgan’ı ilk gördüğümde kendisinden iki kat iri bir çocukla kavga ediyordu çünkü çocuk Morgan okul servisinden inerken bacasını koridordan çekmemişti. Aslında Morgan’ın geçebileceği kadar yer vardı ama hayır, hiç Morgan’a göre değildi...”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Nathaniel Hunt - 10 Yaşındayken

“**N**ate ve Morgan ağacın dalında ÖPÜŞÜYOR. Önce aşk gelir, sonra evlilik...”

“Kapa çeneni, yoksa bir yumrukta dişleriniöyle bir dökerim ki bebek gibi ağlaya ağlaya annene koşarsın.” Morgan ağaçtan çocukların üstüne tükürdü, bir ellerinde oltaçubukları, diğer ellerinde olta takımlarıyla tükürük bombalarından kaçan çocuklar göle doğru uzaklaştı.

Kıs kıs gülüşlerini ve öpüşür gibi sesler çıkarmalarını duymazdan geldim. Morgan ise hiçbir şeyi görmezden gelmezdi. Annesiyle babası ona Küçük Fişek adını takmıştı ama ben böyle demezdim, ben ona Daisy derdim çünkü göbek adı Daisy’ydi ve ona Daisy dememden nefret ederdi.

“Hiç birine vurduğun oldu mu?” diye sordum Go Fish oyunumuza devam ederken, bizim mahalleden ikikilometre ötedeki terkedilmiş bir evin bahçesinde, yaşlı bir meşe ağacının yüksek dallarına tünemiştik. En azından biz terk edilmiş olduğumu düşünüyorduk. Kimse tam olarak bilmiyordu. Evin sahibiyaşlı bir karı-kocaydı ama üç yıldır ortada görünmüyorlardı. Biz çocuk-

ları ilgilendiren tek şeyana babalarımızdan kaçıp gelmiş geçmiş en iyi ağaç eve saklanmak ve gölün kıyısındaki iskelede balık tutmaktır.

“Evet. Birine vurdum. Elinde papaz var mı?”

“Go fıslı. Kiine vurdun?”

Morgan birkart çekip sırtarak son eşleşmesini yaptı. Oyun bitmişti. “Kuzenim Austin’e. Tam bir aptaldır.”

“Ona aptal olduğui için mi vurdun yani?”

Morgan başını camsız pencereden dışarı uzattı. Ağzında yeniden tükürük toplarken yanakları dalgalanır gibi şişip şişip iniyordu.

“Yapma.” Tişörtünün arkasından tutup onu pencereden geri çektim.

Morgan kartların üstüne düşüp hepsini ortalığa saçtı. Ağzındaki koca tükürüğü boğulmadan yutmaya çalışırken kıkırdıyordu.

“Ne zaman bıçkınlık yapmaya kalksan seni onlardan korumak için kavga etmek zorunda kalıyorum. Keşke onlara sen vursan dakavga ettiği için başı belaya giren hep ben olmasam. Annemle babamın, ‘Neden Morgan’ı örnek alınıyorsun?’ demesinden bıktım.”

“Bizimle alay etmelerinden hoşlanmıyorum.” Bana dönüp bağdaş kurarak oturdu. “Sen benim sevgilim değilsin ki. Hiç öpüşmedik.”

“Öpüştük.”

“O sayılmaz.” Gözlerini kısarak bana baktı.

“Sayılır.” Sırıttım çünkü Morgan Daisy Gallagher’la tanıştığım günü unutmam mümkün değildi. Yedi yaşındaydık. Morgan okul yılının ortasında Madison’a taşınmıştı.

“Ağzına doğru fısıldamıştım. Hatırladın mı? O aptal bacağı çekmediği için Benji’yi tekmeledikten sonrasenden yanına oturmak için kenara kaymanı istemiştim.”

“Dudaklarımız birbirinedeğmişti.”

Morgan’ın kahverengi gözleri yuvalarındabilyeler gibi fıldır fıldır döndü. “Otobüs şoförü hız tümseğinden geçince...” içini çekti, “dudaklarımızçarptı işte.”

“O bir öpücüktü. Seni Ben’den koruyayım diye beni öptün. Hep senden büyük çocuklara sataşıyorsun.”

Morgan yine gözlerini devirdi. “Ne olmuş yani? İlla sevgilim olman mı lazım?”

“Evet.” Sırıttım çünkü Morgan hem en iyi arkadaşımı hem de güzeldi. Öyle güzeldi ki altın bir şelale gibi sırtındandökülen upuzun sarı saçlarıyla prenseslere benziyordu.

Morgan taşaklarına tekme atsada oğlanlarpeşinden koşuyordu çünkü ondan hoşlanıyorlardı, kızlar da onun gibi popüler, güzel vezeki olmak istiyordu.

“Peki. Sevgilin olurum ama sadece kendime gerçek bir sevgili bulanakadar.”

“Gerçek bir sevgili mi?”

Saçını omzunun üstünden öne alıp örmeyekoyuldu. Bütün bir günü saçını örüşünü izleyerek geçirebilirdim.

“Evet. *Gerçek* bir sevgili. Bana çiçekler ve çikolatalar alan, babamın anneme yaptığı gibibenimiçin kapıyı açan bir sevgili. Ve beni şuramdan öpen.” Boynunu, kulağının hemen altındabir yeri gösterdi. “Babam annemi oradan öper, annemde hep kıkır kıkır güler.”

Omuz silktim. “Ben de sana çiçekler ve çikolatalar alıp kapıları açabilirim.” Elimi şortumun ön cebine sokup yarı yarıya erimiş bir çikolata çıkardım. “İşte çikolata. Hem ben sana Daisy* diyorum, bu çiçek almaktan dahada güzel.”

* (İng.) Papatya. (ç.n.)

Kusmuğumu yemesini istemişim gibi tiksini tiyle yüzünü buruşturdu. “Pekâlâ. Amabir dahaki sefere baban sana meyveli buz getirdiğinde en güzellerinibana vereceksin.”

“Kırmızı olanları mı?”

“Birde turuncuları.”

“O zaman geriye bir tek morlar kalıyor. Kimse morları sevmek zki.”

“Sevgilin olmamı istiyor musun?” Örgüsünü bitirip saçını omzundan geriye attı.

“Evet.”

Yüzüne yayılan sırıtış hem şeytani hem de sevimliydi. “Öyleyse mor meyveli buzları sevmeye çalışsan iyi edersin.” Kazandığını düşünüyordu. Morgan’ın kişiliği rekabet ve kendine güvenden oluşuyordu.

“Öyleyse öpücük ver bakalım.” Dudaklarımı yalayarak bir birine sürttüm.

Morgan kendisinden çıkmayan her fikri derin derin iç çekerek karşıladı. “Tek bir öpücük. İki saniyelik.”

Başımı öne uzattım.

“Dur biraz!” Başını geriye attı. “Önce hazırlanayım.”

“Ne? Hazırlanacak ne varmış?”

Morgan sırtını dikleştirip derin bir nefes aldı ve gözle rini kapadı. “Tamam.” Dudaklarını sıkıca büzdü

Dudaklarım dudaklarına yaklaşıırken ani bir kararla kulağım hemen altına konuverdi. O anda muhteşem bir şey oldu. Dais y kıkır kıkır güldü.

Yüzümdeki gülümseyiş soldu. Hatıralar mı? Onlar azıcık bile solmamıştı.

“Gitmem gerek.”

Swayze gözlerini kır pıştırdı ama hâlâ gülümsüyordu. “Sen bir romantiksin Profesör Hunt.”

“Orasını bilmem.”

Ben kapıya doğru yürürken Swayze yaslandığı masamdan doğruldu. “Baksana...” kolunu uzatı “...anlattıklarından tüyle-rim diken diken oldu.”

Garaja doğru yürümeye devam ettim. “Tüylerinin diken diken olmasının nedeni çalışma odamı evin diğer odalarından beş derece daha soğuk tutmam, yatak odam hariç tabii.”

“Eh, en azından artıkkızına Papatya der nemi nederi o kadar garip karşıladığını biliyorum.”

Morgan bizi duymuş gib imızımızlanmaya başladı

“Fazla uzun sürmez.” Kapıyı açtım.

“Onunla tanıştı mı?”

“Ne?” Arkama döndüm.

Swayze dudaklarını büzüp sözüne devam etmekten korku-yormuş gibi gözlerini iyice kıstı. “Morgan Morgan’la tanıştı mı?”

“Biri öldü, diğeri iseyeni doğmuş bir bebek.”

“Ölmüş olsa da... Morgan’ın mezarını ziyarete gidiyorsun.”

“Ne olmuş?”

“Onunla konuşuyormusun?”

“Ne fark eder? Morgan ağlıyor. Gidip baksan iyi olur.”

“Sadece mızıldanıyor, hemen gidip onu alırım. Kızına... en iyi arkadaşının adını koymuşsun. Elbette onları tanıştırmam ge-

rek. Ben erkek arkadaşını ölmüş babamla tanıştırdım.” Swayze başını yana eğdi. “Umduğumdan daha iyi gitti. Babam pek konuşmadı, oysa sevgilimin dövmeleri hakkında bir şeyler söyleyeceğinden emindim.”

“Gerçekten korkunçsun.” Gülmek istemiyordum. Hiç zamanı değildi ve konuşma yanlış bir yöne sapmıştı. Swayze delinin tekiydi. Çocuğuma baksın diye kafayı yemiş genç bir kadını işe alınıştım.

“Bunu masasının yanına iskelet koymuş biri mi söylüyor?”

Kendime hâkim olmak için çenemi sıktım. Gülmemeye kararlıyım. “Ben bir anatomi profesörüyüm. Şimdi işinin başına, Morgan ağlıyor.”

“Ben Morgan’ı, biberonu ve bebek çantasını alayım. Sen de araba koltuğunu al.”

“Hayır. İkinizle de birsaat sonra görüşürüz.”

Swayze dönüp koşar adım gitti, kori dorda bebek o dasına doğru uzaklaşırken sesi gitgi de boğuklaşıyordu: “Yolda bir yerden buzlu kahve alabiliriz. Bir şeyler içmem gerek. Ben ısmarlıyorum.”

Patron bendim ama dadıların dünyasında hayır, evet demekti. Swayze’niniyi bir bebek bakıcısı olduğuna inanmamış olsaydım yapacağım en mantıklı şey onu itaatsizlikten kovmak olurdu. Ama Swayze Morgan’la çok iyi anlaşıyordu. Sanırım memeler yüzündendi. Kadınlarda bebeklerin bayıldığı besleme yastıkları vardı. Ama onlardan Rachel’da davardı ve Morgan bende olduğu kadar Rachel’da da huysuzlanıyordu. Öyleyse geriye tek bir şey kalıyordu: Swayze’nin memeleri sihirliydi.

“Ne den sırtıyorsun?” diyesordu Swayze garajdan çıkarken.

Hafifçe öksürerek boğazımı temizle dim ve sırtımayı bıraktım. Sihirli memeler. Benim neyim vardı böyle? Bunu tamamen

anneliğe özgü ve anatomik bir şey olarak düşünmüştüm ama... şimdi Swayze bilmeden böyle sorunca kendimi yaşlı bir pıslık gibi hissetmeye başlamıştım.

“Sırıttığımın farkında değildim.” Yüzümü gözünden hiçbir şey kaçmayan dadıdan mümkün olduğunca saklamak için güneş gözlüğümü taktım.

“Arkadaşın Morgan’ı mı düşünüyordun? Ben onu aklımdan çıkaramıyorum da. Bende olmayan her şeye sahip biriymiş gibi geliyor. Doğrusu onu biraz kıskandım.”

“Morgan öldü.” Ona yan yan şöyle bir baktım, güneş gözlüğüm hafifçe yukarı kalkmış kaşlarımı gizliyordu.

“Tamam, ölmüş olmasını kıskanmıyorum tabii de kızın on yaşındayken sevgilisi varmış. Bense ilk kez sevgilim olduğunda... söylemek dahi istemiyorum. Çok utanç verici. Neyse, ben zekiydim ama kendime güvenim yoktu, hiçbir zaman da popüler olmadım. Morgan boynundan öpülünce kıkırdıyormuş. Bense sutyen lastiğim şaklatılınca ağlayacak gibi oluyordum.”

“Yine de iyi toparlanmış gibisin.”

“Tabii.” Hafifçe güldü. “Güç bela. Kıl payı. Tam tersi de olabilirdi. En saçma kısmını duymak ister misin? Babamın ölümü hayatımda bir dönüm noktası oldu ama iyi yönde. Bunun kulağa ne kadar korkunç geldiğini biliyorum ama gerçek bu. Bunu bizim psikiyatrı da konuştum.”

Bizim psikiyatr. Bu çok rahatsız ediciydi. İkimiz de eziğin tekiymişiz gibi konuşuyordu.

“Babam ölünce odak merkezi olmaktan kurtuldum. Beklentiler de babamla birlikte öldü. Kötü bir şey iyi bir sonuç doğurabiliyorsa benim özgürlüğüm de babamın ölümüyle başladı diyebilirim. Şey gibi... günün birinde başka bir kadına âşık olursan duyacağın buruk sevinç gibi. Kötü bir şeyden doğan bir güzellik.”

Başımı beş-altı kez iki yana salladım. “Böyle bir şey olmayacak. Ben o defteri kapattım.”

“Kapattın mı?”

“Bir gün bana bir kız torun vermediği müddetçe seveceğim son kadın Morgan olacak.”

“Üf. Biraz karamsar bakıyorsun. Hâlâ otuzlarındasın. Hayatında pek çok şey olabilir.” Yolun sağ tarafındaki kafeyi işaret etti.

Sağa yanaştım. “Morgan’ı -Daisy’yi- sevmiştim ama o öldü. Jenna’yı sevdim, o da öldü. Bilmem anlatabildim mi?”

“Of... vay canına. Bu düşüncelerle Doktor Greyson’ın elinden sıyrılmış olmana inanmıyorum.”

“Ona söylemedim ki. Hâlâ Tanrı-neden-benden-nefret ediyor aşamasındayız. Orada takılıp kaldığımızdan eminim. Ne istiyorsun?” Sipariş vermek için arabaya servis bölümünün önünde durdum.

“Büyük boy kremalı buzlu kahve.”

“İki büyük boy kremalı buzlu kahve,” diye bağırdım hoparlöre. Swayze’nin ağzı a çık kaldı. “Sende aynından mı alıyorsun?”

Omuz silktim. “Evet. Neden olmasın?”

“Griff benimle asla ama asla kahve içmez. Tam bir sağlık ikonudur. Şikâyetçi değilim ama bazen bir suç ortağının olması eğlenceli oluyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Sevgilinmi?”

“Evet. Griffin. Harley bayisinde teknisyen olarak çalışıyor.”

“Dövmeli ve motosikletli bir adam ha? Babanın ses çıkarmamış olmasına şimdi ben de şaşırdım.” Olmuştu işte. Swayze beni dahada dibe çekmişti. Yenidoğmuş bebeğimi ölmüş olan çocukluk sevgilimle tanıştırmaya gidiyordum ve bu esnada bol miktarda kafein, yağ ve şekere batarken bir yandan da ölmüş insanlar hakkında uygunsuz espriler yapıyordum.

Arabayı dolduran kahkaha sesini duyunca Daisy yanımdaymış gibi, Jenna hiç ölmemiş gibi, Tanrı'nın bana garezi yokmuş gibi hissettim. Bu kahkahayı şişeleyip hayatıma böylenelerolduğunu düşündüğüm gecelere saklamak istedim. Bu .. bu duygu en kötü zamanlarda sinsice ortaya çıkan kendime acıma krizlerinin ilacıydı, Morgan benden birer onalmayı reddettiğinde ya da ağlamayı bir türlü kesmeyip annesini istediğini düşünmeme yol açtığına olduğu gibi. Bu benikahrediyordu.

"Tanrım, Nate..." Swayze içini çekerek mutluluk dolu bir sesle mırıldandı. "Esprilerini özlemişim."

Servis penceresinin önünde öyle ani durdum ki emniyet kemerim kilitlendi. Hiç konuşmadan birbirimize baktık. Swayze'nin yüzü o gün be bek odasında olduğu gibisapsarı kesildi. Bunun bana tanıdık gelmesi çok tuhaftı. Beni sadece bekâr bir baba ve yas tutan birdulolarak tanıyordu. İnkâr edilemez gerçek buydu. Ama... banatüm hayatımı görüyormuşçasına bakıyordu.

"Swayze..."

Gözlerini hiç kırpmadan kocaman açarak başını ikiyanasalladı. "Öyle demek istemedim. Sakın..."

Tık tık tık.

Penceredeki barista elinde iki buzlu kahveyle gülümsüyordu. Camı indirip ona bir yirmilik verdim, para üstünü beklemeden kahvelerden birini Swayze'ye veripotoparktan çıktım.

"Nate..."

"Nathaniel." Niyetim onu terslemek değildi ama bilmediğim bir nedenden ötürü gerilmiştim.

Mezarlığa kadar bir daha konuşmadık. Beyaz Escalade'nin vitesini *Park* konumuna alır alınamaz kapıyı açtım. "Burada bekle."

Swayze duraksadı. Ona bakamıyordum çünkü kime baktığımı bilmiyordum ve bakışlarına tahammül edemiyordum. Bu çok

rahatsız ediciydi. Swayze kapıyı kapattı. Yan gözle başını bir kez salladığını gördüm.

Daisy'nin mezarına giden yol uzundu. Mezarı mezarlığın öbür ucunda, anneannesiyle dedesinin mezarlarının yanındaydı. Anneanne ve dede ona göz kulak oluyordu. Yirmi yıl, bir evlilik, bir bebek ve ölmüş bir eşten sonra bile boğazımda bir yumru, göğsümde bir sızı olmadan Daisy'yi ziyaret edemiyordum.

Elimde kalan tek gerçek aşkım başını çenemin altına kısıtıp göğsüme yaslamaya çalıştığım esnada mızıldandı. “Şş, bir şey yok tatlım. Seni arkadaşım Morgan’la tanıştırmak istiyorum.” Donuk siyah renkli mezar taşının önünde durdum.

Morgan Daisy Gallagher

Sevgili kızımız, hayalperest, güzel melek.

“Merhaba Daisy.” Rüzgâr uzun ağaçların arasında uğuldarken boğazımdaki yumrudan kurtulmak için yutkundum. Söyleyecek çok şey vardı. Normalde kendimi tutup yılda bir kereden fazla ziyarette bulunmazdım. Ama bu yıl çok fazla şey olmuştu.

Morgan mızımızlanmaya devam ediyordu, onu biraz kucağımda hoplattım. “Baba oldum. Buna inanabiliyor musun?” Kahrolası gözyaşları. Birlikte olduğumuz sekiz yıl boyunca Daisy'nin önünde sadece tek bir kez ağlamıştım. O da öldüğü gündü, yani aslında gözyaşlarımı görememişti. Ondan sonra her yıl ağladım, sadece bir kez, o da ölüm yıldönümünde –Jenna ölene kadar– burada, ebedi uykuya yattığı yerde. “Belki şimdiye dek öğrenmişsindir, Jenna kızımızı doğururken öldü. Ona Morgan adını verdik. İnanılmaz, değil mi?”

Tekrar tekrar yutkunarak duygularıma hâkim olmaya çalıştım. “Jenna’yı gördün mü? Bahse girerim ikiniz yaptığım hataları ve aptalca şeyleri anlatıp gülüşüyorsunuzdur.”

Dudaklarımı daha da huysuzlanmaya başlayan Morgan’ın başına bastırdım. “Babalık konusunda tam bir fiyaskoyum.

Ama...” Acıyla güldüm. “Sadece on sekiz yıl sürecek, değil mi? Bu... Kahretsin...” burnumu çekip tekelimle Morgan’ı sıkıca tutarkendiğiyle yüzümü sildim “Senin yaşadığından üç yıl daha fazla.” Kelimeler ağzımdan güçlkle çıkıyordu. Bir günündenini anlaya bilecek miydim bilmiy ordum. Tanrı birkız çocuğunu, bir dostu, birmeleşineden koparıp alırdı?

Morgan tiz bir çığlıkattı

“Bana ver.”

Swayze’nin sesini duyunca döndüm. Swayze yaşlarla dolu zavalılı gözlerime bakmadan Morgan’ın sırtını ovaladı. Kızımı Swayze’ye verdim, birkaç saniye içinde Morgan tamamen sakinleşti.

Sihirli memeler.

Evet, kulağa sapıkça birdüşünce gibi geliyordu amakendini toplamama faydası olduğu için bu düşüncenin kederimi hafifletmesine itirazetmedim.

Tekrar mezar taşınadönüp yüzümle Morgan’ınismi arasında birkaç santimetrekalanadek çömeldim

“Ben ruh ikizimle yedi yaşımıdayken tanıştım. O yoksulluğumu ve sorunlu bir aileye sahip olmamı sorun etmedi. Harçlığının yarısını hep bana verirdi. Benalınayı reddedince bizim evinön basamaklarına bir torba sebze-meyveyle birlikte birde not bıraktırdı, “Şimdilik idare edin... Seni seviyorum.” Kendine gerçek bir sevgili bulana kadar benim sevgilim olmayıkabuletmişti. Bu neredeyse beş yıl böyle devam etti.”

Otları çekiştirdim. “Ben onun şimdi’siydim. O benimdaima’mdı. Bununsonsuzakadar’la aynı şey olduğunu düşünüyordum.” Dişlerimi sıkarak ağlamamak için gözlerimi kırıştırdım.

“Hokeyi her şeyden çok sevmemi sorun etmezdi... Onun dışında her şeyden. Ulusal Hokey Ligi’nde oynama ihtimalim çok düşük olduğundan muhtemelen eski birkulübede yaşayacak ol-

mamızı sorun etmezdi. O da ünlü bir şair olmanın hayalini kurardı ama ben ona sadece ölü şairlerin ünlü olduğunu söyledim, tıpkı bütün ünlü sanatçılar gibi.”

“Öyleyse şimdi ünlü,” diye mırıldandı Swayze.

Yere bakarak sııttım. “Benim gözümde evet.” Ayağa kalkıp birkaç adım geri gittim, başka bir mezarın yanına yeni bırakılmış bir buketten tek bir çiçek aşardım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Swayze suç işlerken yakalana-cakmışız gibi sesini alçaltarak.

Çiçeği Daisy’nin mezar taşına bıraktım, cebimden folyoya sarılı bir çikolata çıkarıp onu da çiçeğin yanına koydum. “Ona çiçekler ve çikolatalar alacağıma söz verdirmişti ama bunları alacak param pek olmuyordu. Aslında... hiç satın almadım. Yani...” Omuz silktim.

“Çaldın.”

Başımı salladım.

“O çikolatayı çaldın mı?”

Güldüm. “İş arkadaşlarımdan birinin masasında bir çikolata kâsesi duruyor. O tuvalete gidince çikolatalardan birkaçını cebime attım.”

“Vay canına.”

Dönüp Swayze’ye baktım. “Aptalca. Biliyorum. İstesem satın alabilirim. Aslında...”

Swayze başını iki yana salladı. “Onu demek istemedim. Morgan’a olan sevgin. Bu çok...”

“Zavallıca?”

“Güzel.” Swayze gülümserken gözleri yaşlarla doldu ama hemen gözlerini kırpıştırarak kendini toplayıp başını Morgan’a çevirdi.

“Yetişkinlik hayatım boyunca kendimi onu gerçekten sevmeyecek kadar küçük olduğuma inandırmaya çalıştım. O kadar hassas bir yaşta onu aniden kaybetmenin yarattığı travmadan olsa gerek diye düşündüm. Bazıları çocukların dirayetli olduğunu düşünür. Hücreleri daha hızlı bölündüğü için daha çabuk iyileşirler. Fiziksel olarak doğru. Ama... duygusal açıdan baktığımızda bence küçükken yaşadıklarımız bizi tamamen değiştiriyor. Kırık bir kemik kırık bir kalbin yanında hiçbir şey değildir. Sıyrık gibi bir şey. Diğeri ise ruhunda bir yara izi bırakıyor.”

Morgan mızıldanmaya başladı.

“Onu arabaya götürüp mamasını yedireyim. Acele etme.” Swayze dönüp birkaç adım uzaklaştı.

“Hiçkalbin kırıldı mı?”

Omzunun üstünden bakmak için başını çevirince sarı saçları yüzüne doğru savruldu.

“Hayır.”

“Umarım hiç kırılmaz.”

Başını sallarken dudakları hafifçe aşağı kıvrıldı.

“Umarım.”

ONUNCU BÖLÜM

Nate'in sevdiği kız ölmüştü. Bugün bile hâlâ onu ruh ikizi olarak görüyordu. Bildiğim onca şey yüzünden bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

Sözünü ettiği ağaç evi biliyordum. Nate o evden düşüp kolunu kırmıştı ama başkasının bahçesine izinsiz girdiği için başı belaya girmesin diye annesiyle babasına bisikletten düştüğünü söylemişti.

Kolundaki alçının imzalar ve arkadaşlarının çizdiği resimlerle dolduğunu, resimlerden birinin de alçı boyunca uzanan bir hokey sopası olduğunu biliyordum.

Amcasının saçları kemoterapi görürken döküldüğü için kafasını kazıtmak istediğini biliyordum.

Onun hakkında her gün bir öncekinden daha da çok şey biliyor gibiydim. Ama... Morgan Daisy Gallagher hakkında bana anlattıklarından başka bir şey bilmiyordum.

"Bak Profesör, burada yeni bir boğum var. Bunun geçen hafta burada olmadığına eminim." Tulumunu başından geçirirken parmağımı Morgan'ın sırtındaki yeni minik boğumun üzerinde gezdirip bebek odasındaki kameraya bir göz attım. Nate'in o

anda izleyip izlemediğini bilmiyordum ama e vdeki kameraların varlığını ka bullenmek bana onları görmezden gelme kten daha rahatlatıcı geliyordu.

Mor gan şimdi iki buçuk aylıktı. Sadecealtıhaftada kalbimiçal-mayı başarmıştı, kendi çocuklarımionun kadar sevebileceğimden şüp he etmeye başlamıştım. Üstüme damgasını vuran küçük bir örde k yavrusu gi biydi. Benineden Rachael ve Nate'e tercihettiğini bilmiyordum ama bana ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordum

"Ayrca..." Morgan'ın pijamasının çıtçıtlarını kapatırken ko-nuşmayı sürdürdüm "... yarın bir iş görüşmem var. Kalıcı bir pozisyon değil. Doğum iznine çıkmış birinin yerine bakmak için. Ama okulların açılmasına bir şey kalmadığından herhalde kalıcı pozisyonlarınhepsi dolmuştur. Başlangıç içiniyi bir fırsat. Özgeçmişime ekleye bileceğim bir iş"

"Sanırım haklısın."

"Aman Tanrım!" Nate'in sesini duyun ca sıçradım.

Nate kapıdadurmuşsırıyordu. "Affedersin."

Morgan'ı kaldırıp korkudan ö dü patlayan oymuş gibi göğsü-me bastırdım. Ama Morgan'ın bir şeyi yoktu. Kal bi hâlâ yerinden çıkacakmış gi biatan bendim. "Erken geldin."

"Evet." Nate eliniensesine götürdü "Başım ağrıyor. Morgan ınamayedimi?"

Başımı salladım.

"Güzel." Nate güçlüelleriyle Mor gan'ı bendenaldı. Bu ellerin her bir çizgisiniezbere çizebileceğimden hiç şüphem yoktu.

"Belki benim küçü k kızım bana zorluk çıkarmadan uyur da ben de uyuyup şu başağrısından kurtulabilirim." Morgan'ın be-şiğinin yanında ki sallanan sandalyeye oturdu.

Mor gan huysuzlanmaya başladı.

“Bir saat erken çıkabilirsin. Gidip eğlenceli bir şeyler yap. Gençliğine beni kıskandır.” Yorgunluktan zar zor konuşurken gülümsemeye çalıştı ama gülümseyişi de çok cansızdı.

Morgan kıvrınarak canhıraş bir sesle ağlamaya başladı.

“Bu gece yapma tatlım. Lütfen.” Nate debelenerek ağlamaya devam eden Morgan’ın kafasına bir öpücük kondurdu.

Dudaklarım yana doğru kıvrıldı. “Gömleğini çıkar.”

“Ha?”

“Morgan’ın tenini hissetmesine, kalp atışlarını duymasına, kokunu almasına izin ver. Dur bakayım...” Morgan’ı ondan aldım.

Nate birkaç saniye tereddütle bana baktıktan sonra gömleğinin düğmelerini açmaya koyuldu.

Bir düğme.

İki düğme.

Üç düğme.

Birden gözlerim yaşla doldu. “Nate...” diye fısıldadım.

Son düğmeyi de açarken başını kaldırıp bana baktı, kaşları endişeyle çatılmıştı. “Ne oldu?”

Gözlerimi kapadım ama gömleğinin düğmelerini açan ellerini hâlâ görebiliyordum, beyaz bir gömlekti bu, şu an üzerindeki gibi yeşil değildi. Hem Nate bebek odasında değil, Gable Sokağı’ndaki evinde, odasındaydı. Eline suya benzer bir şey damlıyordu. Bir an durduktan sonra titreyen ellerle düğmeleri açmaya devam etti.

“Yok bir şey,” dedim gözlerimi açarken.

“Hiç öyle görünmü yor.”

Morgan’ı sakinleştirmek için ileri geri sallanmaya başladım ama gözlerimi Nate’in gömleğinden ayıramıyordum. “Beni kovmayacağına söz ver.”

“Swayze...”

“Söz ver.”

Nate’in göğsünden kesik bir soluk yükseldi. “Seni kovmayacağım.”

“Şey...” Sesim çatlak çıktığından boğazımdaki kuruluğu gidermek için yutkunup sözleyeniden başladım. “Göbekdeliğinin beş santini üstünde, soladoğru bir ız var. Doğumlekesi gibi ama pigmentsiz. Yazın tenin yandığında daha belirgin oluyor.”

Hayatımda yeri olmayan anılardan daha acı verici bir şey varsa o da Nate’in yüzündeki şaşkın ifadeyi görmektir. Onu üstü çıplak gördüğüm ya da şömine rafındaki fotoğraflara baktığım bir zamanı hatırlamaya çalışıyor olsa gerekti, oysa o fotoğrafların hepsinde üstü giyinikti.

“Kalp şeklinde.”

“Morgan’ı bana ver,” dedi soğuk bir sesle.

Gözlerim düğmelerini daha fazla çözmediği gömleğinden yukarı kaydı. Göz göze gelince duygularımız birbiriyle çarpıştı, benim sempati ve şaşkınlığım, onun öfke ve acısı. Morgan’ı ona verdim.

“Eve git,” dedi, artık bana bakmıyordu

Kafamdan ve kalbimden bir milyon duygu hızla geçti ama tek birini bile kelimelere dökemedim. Kelimeler ayırt edilebilir, anlamlı bir şekilde sıralanabilirdi. Nate’e dair kafamdaki görüntüler ve hatıralarım ise ayırt edilebilir ve anlamlı değildi. O yüzden... çıkıp gittim.

Doktor Greyson’la olan son üç randevumu iptal etmiştim. Kaçmak korkakça olabilirdi ama Doktor Greyson’dan çözülmesi mümkün olmayan bir şeyi çözmesini istiyormuşum gibi geliyordu. Bir muamma olmaktan bıkmıştım.

Griffin’in bir arkadaşının motosikletini tamir etmesi gerekiyordu. Benim de bitirmem gereken bir tasarım olduğundan yarın buluşalım demiştim. Yine de projemi düşünemiyordum, Griffin’i

görmek için yarına kadar bekleyemezdim. Arabam onu görme ihtiyacım dışında hiç birşey olmaksızın evinin yolunu tuttu.

Arabadan iner inmez Griffin'in mahallesindeki toprak kokusunu içime çektim. Siyah toprak ve yeni biçilmiş çim kokuyordu. Çimenlikler kusursuz çim halıları ve onları bu kadar kusursuz tutmaya yarayan keskin kokulu kimyasallar yerine karahindibalarla ve yonca öbekleriyle doluydu. Kurutma makinelerinin bacalarından yayılan parfüm kokulu hava yerine iplere asılmış çamaşırlar vardı.

Burası bana Nate'in çocukluğunun geçtiği mahalleyi hatırlatıyordu.

"Selam." Griffin'in garajındaki beklemelik kalabalığı görünce gülümsedim.

Annesi, babası, Sophie ve Chloe beni çoksevdikleri o Calloway coşkusuyla selamladılar.

Griff arkadaşının motorunu tamir ederken oturduğu tabureden başını kaldırıp bana baktı, siyah bandanası tere batmıştı, yüzü, elleri ve kolları makine yağı içindeydi. Beni tepeden tırnağa süzdü, bakışları çekici, sahiplenici ve erotikti. Otuz iki derecelik bunaltıcı sıcak, bakışlarının yanında hiç kalıyordu.

"Swayz." Dudakları ailesi görmesin diye dua ettiğini edepsiz bir gülüşle kıvrıldı. "Bu akşam seni görmeyi beklemiyordum."

Saçlarımı enseme kavrayıp birkaç saniyeliğine at kuyruğu şeklinde tuttum. Hava çok sıcaktı. Hiç esmiyordu. Yapış yapış bir sıcak vardı "Umarım partiyi mahvetmemişimdir."

Sherry güldü. "Parti falan yok. Bisiklet binmek için güzel bir akşam olduğunu düşünmek gibi bir hata yaptık. Çok kısa sürdü." Eliyle yüzünü yelpazeledi. "Chloee dönerken uğrayıp Griffin'i görmek istedi."

Tipik Griffin. Ailesi onu görmek için uğruyor ama o çalışmaya devam ediyordu. İşine bu kadar odaklanmasına hem hayranlık duyuyor hem de sinir oluyordum ama izin verdiği zaman dikkatini dağıtmak eğlenceli oluyordu.

Sophie vantilatörün önünde duruyordu. “Çok sıcak.” Kollarını öne doğru uzattı.

Griffin’in çalışma tezgâhlarından birinin altındaki küçük buzdolabından bir şişe su alıp kapağını çevirdim. “Hayley yok mu?”

“Randevusu vardı.” Scott gözlerini devirdi. “Hiç tasvip etmiyorum.”

“Kes şunu.” Sherri başını iki yana salladı. “Simonkibar bir genç.”

“On dokuz yaşında.” Chloe’nin gözleri bu bir suçmuş gibi kocamanaçıldı.

“Züppenin teki,” diye söylendi Scott.

Griffin beş galonluk kovayı ters çevirip yanına koyarak üstüne vurdu. “Gel otur.” Bana bakıp göz kırptı.

Her zamanki yerimi aldım.

“Ee, ne var ne yok?” Griff tekrar motosikletle ilgilenmeye koyuldu ama aklının bende olduğunu biliyordum. Benim marketteki adamım çoklu görev kralıydı.

Omuz silktim, gözlerimi alnının terini silen, su şişelerini kafaya diken ve daha önce milyon kez görmemişler gibi Griffin’in mükemmel şekilde düzenlenmiş garajını inceleyen aile üyelerinin üstünde dolaştırdım. “Hiç... ne bileyim.”

Griffin durup bakışlarını tekrar bana çevirdi. Konuşmak için can atıyordum ve o da bunu anlamıştı. Beni, Swayze Samuels kitabını o yazmış gibi okuyabiliyordu.

“Uğradığınız için teşekkürler,” dedi annesiyle babasına manalı manalı bakarak.

Yerimde büzüldüm. Benim içine ilesini açıkça başından sayıyordu.

“Bizi kovuyor musunyani?” dedi Sherri ama gözlerindeki ısıltı gücenmiş gi bi görünme çabalarını boşa çıkarıyordu.

“Bana yardım etmeğin ellerinizi kirletmeyecekseniz evet, gide bilirsiniz.”

“Gitmenize gerek yok.” Griff’in ailesini seviyordum. Orlarla olmak istemediğim gibi bir düşünceye kapılmalarını hiç istemezdim.

“Sophi e sıcaktan eriyecek. Gerçekten gitmemiz gerek.” Sherri, Griff’i bandanalı kafasından öptükten sonra çocuklarından biriymişim gi bi benim kafama da bir öpücük kondurdu.

“Sizi seviyorum.”

“Bizdeseni seviyoruz.” Gülümsedim.

Bisikletlerine binip uzaklaşırlarken son bir kez daha el salladılar.

“Dökül bakalım.” Griff’ine İleri işe geri döndü.

“Dökülecek bir şeyim olduğunu nereden biliyorsın?”

“Öyleyse garajın kapısını kapatıp soyun.”

Yuh!

Dünyanın en seksi adamıyla çıkıyordum. Bu bir gerçektir.

Bir yanımda kapıyı kapatmak, zihnimi susturmak, soyunup Griff’inen iyi yaptığı şeyi yapmasına, bana dünyada ikimizden başka kimse yokmuş gi bi hissettirmesine izin vermek istiyordu. Sevişirken tek bir ruh haline geliyorduk, onun duyduğu zevk benim, benimki de onundu.

Ama... bu akşam dokunuşları altında çözülüp gidemezdim. Beni toparlamasına ihtiyacım vardı çünkü Nate’in dünyamdaki varlığı beni paramparça etmişti.

“Bende bir sorun var.”

“Bunu sana kim söyledi? Kim söylediye aptalmış. Sen mükemmelsin.”

Of! Keşke o kadar kolay olsaydı. Marketteki adamım öyle söylüyor diye iyi -mükemmel- olsaydım. Hayatım boyunca kimse için mükemmel olmamıştım.

“Hayır. Öyle değil.”

Griff durdu, endişeyle kaşını kaldırarak bana baktı. “Hastamısın?”

“Sanmıyorum. Bu... açıklaması zor bir şey.”

“Bir dene.”

“Galiba zihin okuyabiliyorum.”

Olması gerektiği gibi kıkır kıkır güldü çünkü bu gerçekten çok saçmaydı. “Ciddi misin? Şu anda ne düşünüyorsun?”

“O kolay. Kaçığın teki olduğumu düşünüyorsun.”

Griff yine kıkırdadı. “Hayır. Eh, olabilir de. Devam et. Dinliyorum.”

“Aslında zihin okumak değil. Daha çok insanların hatıralarına erişebiliyormuşum gibi bir şey ama herkesin değil. Aslına barksan tek bir kişinin, onun da bütün hatıralarına değil, sadece... küçüklüğüne dair hatıralarına.”

Griff bir kez başını salladı. “Kastettiğin kişi ben miyim?”

“Nate.”

“Profesör mü?” Bana yandan şöyle bir baktıktan sonra motosikletle uğraşmayadevam etti.

“Evet. Hatırlıyor musun, onu Doktor Greyson’ın muayenehanesinde gördüğüm gün sana bunu anlatmaya çalışmıştım. Onu tanıdığımı ama onun beni tanımadığını söylemiştim.”

“Sonra da sevişmiştik.”

Güldüm. “Evet. Galiba bütün konuşmalarımız sevişmeyle son buluyor.”

“Olması gerektiği gibi,” diye mırıldandı Griff motosikletin parçalarından birine bir şey püskürterek. “Yalnız zihin okuma meselesini tam anlamadın.”

“Anlamana gerek yok. Ben de anlamıyorum. Sadece bunu biriyle konuşmaya ihtiyacım varçünkü biliyorum ki bu Nate’in ödünü koparıyor ve ben de işimi kaybetmek istemiyorum. Ama kimseye anlatmayınca da aklımı kaçırarak gibi oluyorum ve aklımı kaçırmak da istemiyorum.”

“Doktor Greyson bu işene diyor?”

Dirseklerimi dizlerime dayayıp ellerimi ovuşturdum. “Ona anlatmaya çalıştım ama sonra huzursuz oldum, deli olduğumu düşünecek diye korkmaya başladım, o yüzden birkaç haftadır randevuya gitmiyorum.”

“O bir psikiyatr Swayze. Delilik zaten uzmanlık alanı.”

“Yani sence bendelimiyim?” Ayağa fırlayınca ova yanadevrildi. Hayattaki önceliğim akıl sağlığımı korumak olduğundan savunmaya geçmekten kendimi alamıyordum.

“Hayır, onu demek istemedim.” Griff ayağa kalkarken bir havlu alıp yüzünü ve ellerini sildi. “Daha iyi açıklarsan anlayabilirim belki.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup garajı arşınlamaya başladım. “Kendime bile açıklayamazken sana nasıl daha iyi bir açıklama yapabilirim ki?”

“Bebeğim...” Griffin kolumu kavrayınca kendimi geri çektim. “Ne dememi istiyorsun?”

“Bilmiyorum!”

“Öyleyse bana neden anlattın?”

“Çünkü birine anlatmak zorundaydım.” Durup ellerimi kalçalarıma koydum. Bu Griff’le ilgili değildi. Neden ona açıldığımı

bilmiyordum. Ama kendime engel olamıyordum. Kendime engel olamamaktan da nefret ediyordum.

Griffin derin bir iç çekip dudaklarını büzerek benimle aynı pozu takındı. “Tamam. Anlattın. Şimdi ne var?”

“Deli olduğumu düşünüyorsun.”

Çenesini göğsüne eğip başını iki yana sallayarak güldü. “Hayır dersem beni yalancılıkla suçlayacaksın. Evet dersem de sinirleneceksin.” Başını kaldırıp bana bakarak omzunu silkti. “İki türlü de sıçtım demektir.”

“Bitirmem gereken birtasarım var. Sonra görüşürüz.”

“Swayz, gitme.”

Alabama doğru yürümeye devam ettim.

“Ben böyle işin...” Griffin’in sözlerinin kalanı arkamda eriyip gitti.

Eve giderken durup çikolata ve şarap aldım. Bu kez cüzdanım yanımda olduğu için bir marketteki adam tarafından kurtarılmama gerek kalmadı. Ne kötü. Haybeye sinirlendiğim halde Griff’i şimdiden özlemiştim. Belki ne olur ne olmaz diye tampon da almalıydım.

Dairemin kapısını açarken Erica aşağı doğru bağırdı, “Torbada ne var?”

“Şarap ve çikolata.”

“Seks ilahıyla ayrıldın mı yoksa?”

Hafifçe güldüm. “Umarım ayrılmamışımdır ama o benden ayrılabilir.” Yukarı baktım. “Mahallenin bekçiliğini falan mı yapıyorsun?”

“Randevum var. Birbirimizi ilk kez göreceğiz. Kör randevu. Tabii adam gerçekten kör falan değil. Bilirsin işte.”

“Onu koridorda mı bekliyorsun yani?”

“Çokmu azgın görünüyorum?” Parlatıcı sürdüğü dudaklarını birbirine sürttü.

“Yanlış kıza soruyorsun. Bana erkek piyangosu isabet etti. Çabalamama gerek kalmadı. Markete tek bir gidişimle sıfırdan zirveye çıktım.”

“Ya ya biliyorum. Övünmeyi kes. Elbisem güzel ama değil mi? Ha?” Kendi etrafında okadar hızlı döndü ki topukluayak-kabırladüşmemekiçin tırazana tutunmak zorunda kaldı.

“Kısa, siyah ve göğüs dekolteli. Her erkeğin rüyası olduğuna eminim. Ve saçlar...” İslık çaldım.

“Düzleştirmek birsaatten fazla sürdü.”

“Dışarıda nem yüzde yüz falan. Biliyorsun, değil mi?”

“Hatırlatma.” Elini ipeksisiyah saçlarında kaydırırkenkaşlarınııçattı.

Aşağıda apartman kapısının çarparak kapandığını duyduk.

“Siktir! Bu o.” Erica tökezleyerek dairesine kaçtı.

Tam kapımı açarken gözüm merdivenlerden çıkan kişiye takıldı.

“Arkadaşının motosikleti,” dedimcılız bir sesle.

“Siktir et motosikleti.”

“Benimde bitirmem gereken birtasarım...”

“Onu da siktir et.”

Marketteki adamım temiz ve yırtık kotu, beyaz tişörtü vesiyah çizmeleriyle merdivenlerden çıkıyordu. Yeni duş almış teninden yayılan odunsu koku dairemin katına ondan önce vardı. Kahverengi ambalaj kâğıdına sarılı çiçek buketi yüzünün bir kısmını saklıyordu.

Bir basamak.

İki basamak...

Griff basamakları öylesine kendinden emin bir havayla çıkıyordu ki ağlamak istiyordum.

Altı basamak.

Yedi basamak...

Griffin hayattan çok emindi, bense hiçbir şeyden emin değildim çünkü Nate Hunt gerçeklik algımı bulandırmıştı.

Akıl sağlığını.

Varlığını.

Griffinçi çekleri kanseri iyileştirecek savaşları sona erdirecek ve kalpleri eri tecek bir gülümsemeyle bana uzatı. “Bu işin çaresine bakacağız. Sendeli değilsin. Yahız da değilsin.”

“Griff...” Bir kolumla boynuna sarılıken sesim titriyordu, kâğıt torbalarımız birbiriyle çarpıştı. “Seni seviyorum Marketeki Adam. Tamamen emin olduğum tek şey bu.”

Griff bir kolunu belime dolayıp bana sarıldı. Beni koruyordu. Beni seviyordu.

“Torbada ne var?” diye sordu.

Geri çekildim. Ben torbasının içine bakarken o da benimki-ne baktı. Birbirimizin şarap ve çikolatalarını görünce ikimiz de sırtttık.

“Tampon zamanı geldi mi?” Başını yana eğdi.

“Gelmemiş olması lazım.” Önden yürüyüp daireme girdim. “Ama senin orada yaşadığım duygusal çöküntüden sonra şüpheye düştüm.”

Biz kavgaetmezdik. Bize göre değildi. Birbirimizi kıskanmazdık. Çocukça davranıp birbirimizdendaha fazla zaman talep etmezdik. İlişkimizin nereye gittiğine ya danerede olmamız gerektiğine dair hedeflerimiz yoktu. Birbirimizle uyumluyduk.

Griffin bir şişe şarap açıp ikikadeh doldurdu.

“Senşarap içmezsin.”

Kadehimiverip kanepeye oturarak beni kucağına çekti. “İçerim ama çok sık değil.”

Şara bımdan bir yudum aldım. Griff’in nasırlı eli tişörtümün altına kayıp karnımın üstüne yerleşti. Elinin bazı kısımları zınpa kâğıdı gi biydi. Griff’in bütün pürüzlerini, bu pürüzlerin yıpranmış sinirlerimi törpüleyerek beni güven dolu bir huzura kavuşturmasını seviyordum.

“Bu akşam için özür dilerim.” Sırtımı ona yasladım.

Çenesini omzuma koydu. “Özür dilemene gerek yok.”

“Ama... haddimi aştım.”

“Ee, hatıralar diyordun... anlat bakalım.”

Kadehimi sehpa bırakıp kollarımı Griffin’e doladım. Sonra ona her şeyi anlattım. O benim erkeğimdi, benim ruh eşimdi. Aslında ona bu hatıraları daha Nate’i Doktor Greyson’ın muayenehanesinde gördüğüm gün anlatmalıydım. Griff bana her gün günümün nasıl geçtiğini sorardı çünkü benim hayatım onun hayatıydı.

Elmas bir yüzük olmaksızın.

Yasal olarak bağlayıcı bir sözleşme olmaksızın.

Hatta kelimelere bile gerek olmaksızın...

Griffin benim ruh eşimdi.

Bir saat sonra kelimelerim tükenmişti. Bu yükü taşımama yardım etsin diye içimde ne varsa dökmüştüm.

Sessizlik o kendine has gürültüye ulaştığında Griffin’in kucağından inip bacaklarımı altına aldım. “Tuhaf. Paranormal. Değil mi?”

Griff’in alnı gerildi, gözleri bir parça kısıldı. “Nate’in çıplakken neye benzediğini biliyorsun yani?”

“Hayır. Şey... Emin değilim.” Gözlerimi kapatarak ellerimle ovuşturdum. “Tanrım! Bu çok saçma. Sadece Nate de değil. Daha önce de bana tanıyormuşum gibi gelen insanlar gördüm,

gerçekten tanıyormuşum gi bi. Bir yıl önce bankada gördüğümü şu çift. Gerçekkafamdakine uyuyormudıye anlamakiçinonlara evlerini tarif etmekistedimama senitanımayan insanlarınyanına gidip böyle saçmasapan şeyler söyleyemıyorsunki.”

“Ama Doktor Greyson’ın muayenehanesinde patronuna yaptığın tam olarak buydu.”

Gerinip ellerimi kafamın üzerine doğru uzatarak esnedim “Evet ama gerçekten beni tanıyor sanmıştım Onu *nereden* tanıdığımı bilmediğimi fark edene dek ağzımdan tonla saçmalık dökülmüştü.”

Griffin ayağa kalktı, biryandan biryana eğilerek bedenınıesnetti. “Çaresine bakacağız. Biraz dinlen ve bu düşüncelerin seni yiyip bitirmesine izin verme.”

“Onu hergün görürken bunu nasıl yapabilirim?”

“Belki de başka bir iş bulmalısın.” Beni elimden tutup yatak odasına doğru çekti.

“Yarın iş görüşmem var. Umarım işi bana verirler. Ama geçici biriş, hılâl okuldan sonra ve cumartesileri Morgan’a baka bilirim.”

“Belki deartıkona bakmamalısın demekistiyorum.” Tişörtünü çıkarıp çalışma masamın sandalyesine fırlattı.

“Onları şu anda bırakamam.”

Griff başını geriye attı. “Onları?”

“Morgan’ı. Mor gan’ın bana ihtiyacı var, Nate’in de Mor gan’a bakmama.” Tişörtünü alıp göğsüne bastırdım. “Olmaz.” Başımı iki yana sallayarak kaşlarımı çattım. “Projemi yetiştiremeyeceğim, zaten seninde yapacak işlerin var.”

Çenesiniaşağı eğip kaşlarını çatarak dikkatleyüzüme baktı. “Hayır mı diyorsun?”

“Evet.”

“İşte benim sevgilim.” Bentekkelime edemedi ellerini tişörtünün arkasından yukarı kaydırıp sütyenimin çitçitlerini açtı.

Geri geri giderken masamın kenarına çarptım. “Hayır diyorum anlamında *evet* dedim.”

Griffin yavaşça başını salladı, hâlâ çözmesi gereken bir şeymişim gibi kısıp gözlerle bana bakıyordu. Hayret dolu bir sesle neredeyse güler gibi, “ha,” dedi.

“Kızma”

“Hayır.” Başını iki yana sallayıp tişörtünü giydi. “Kızmadım. Sadece buraya ne zaman varacağımızı merak ediyordum.”

“Buraya derken?” Kapıya gidip çizmelerini giydi, ben de peşinden gittim.

“İkimizden birinin sevişmek istemeyeceği zamana. Şikâyet etmiyorum. İyi iş çıkardık.”

“Ayrılıyormuyuz?” Bunu çatlak bir sesle söylemiştim.

“Hayır.” Griff güldü, yüzümü okşayıp dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. “Değiştik. Hepsi bu. Birbirimize alıştık. Artık ağzına boşalmadan önce seni uyarmaya gerek duymuyorum, sen de paranormal deneyimlerini ve benimle sevişme konusundaki isteksizliğini paylaşmakta bir sakınca görmüyorsun.”

Ona yaşlı ruh dediğine inanamıyordum. Şu anda yirmili yaşlarında bir gence somut bir örnek oluşturunuyordu.

Kaba.

Bencil.

Küstah.

“Deliolduğumu düşünüyorsun. Söyle hadi.”

Kapıyı açıp koridora çıktıktan sonra bana döndü. “Acayip seksi olduğunu düşünüyorum.”

“Amadeli.”

Alnıma son bir öpücük kondurduktan sonra merdivenlerden inmeye başladı. “Bu akşam benimle yatmadığın için delisin ama seni seviyorum. İyi geceler bebeğim.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

İlk resmi öğretmenlik işim.

Tamam, resmi biraz abartı oldu. Doğum iznindeki bir öğretmenin yerine bakacaktım ama sekiz hafta boyunca yirmi beş dördüncü sınıf öğrencisinin zihnini şekillendirecektim.

Aynı işe kabul edildim mesajını anneme ve Griffin'e yolladıktan sonra diğer işime gitmek için hızla şehrin öbür ucuna yollandım, tabii hâlâ bir işim varsa. Nate dün gece beni işime son verir gibi göndermişti. Açıklanamayan nedenlerle kendimi ona ne kadar yakın hissetsem de Nate'in patronum olduğunu ve beni işe almak isteyen o olmadığını unutmamam gerekiyordu.

Ayakkabılarımı çıkarıp sırt çantamı yere koyarken fısıltıdan biraz hâllice bir sesle, "Merhaba?" diye seslendim.

Genelde beni karnı doyurulmuş, altı alınmış bir Morgan'la ve minnet dolu bir gülümseyişle Rachael karşılardı. Ama bugün ortada görünmüyordu.

"Kimse yok-muu?" Başımı uzatıp koridora bir göz attım.

"Yatak odasındayım."

Nate'in sesini duyunca olduğum yerde büzüldüm. Neden evdeydi? Tahmin edeyim... Kovulmuştum ve Deli Swayze'nin yerine birini bulana dek eve erken gelecekti.

“Selam.” Ayaklarımı sürüyerek Nate’in odasına gittim. Buraya daha önce hiç girmemiştim. Bu ilk ve son olacaktı, hepsi bir arada bir “kovuldun” paketi.

Pencerenin yanındaki salıncağı hafifçe tıkırdarken Morgan kendi kendine sesler çıkarıyor, havayı tekmeleyerek elleriyle ayaklarını sağa sola savuruyordu. Yatak odası göz kamaştırıcıydı... vay canına. Daha önce pek çok kez meraka kapılmışım ama Nate odanın kapısını hep kapalı tutuyordu ve şu uyuz kameralar da her hareketimi izliyordu.

Büyük boy modern yatak odanın tam ortasında yer alıyordu, duvara yaslanmış falan değildi, masa süsü gibi tam ortadaydı. Her şey sarılarla vurgulanmış gri ve beyaz renkteydi, hiç böyle beklemiyordum. Gerçi ne beklediğimden de emin değildim ya. Belki koyu mavi ve siyah, daha erkeksi bir şey. Saçmalık. Bu ikisinin yatak odasıydı, sadece Nate’in değil. Güneş ışığı beyaz panjurların arasından içeri sızıyordu. Morgan galiba güneş ışınlarını tekmeleyip yumruklamaya çalışıyordu.

Sırıttım. “Keyfi yerinde.”

“Hem de sensiz. Pek görülmüş şey değil.” Nate elinde bir kutuyla gömme dolaptan çıktı. Kutuyu yatağa bıraktı.

Bensiz. Sınırım bu çok şey anlatıyordu, bana ihtiyaçları olmadığını gibi.

“Kaçırdığım bir mesaj mı var?” Masumu oynamaya karar verdim. “Evde olacağını bana söyledin de mesajını falan mı görmedim?”

Nate tekrar gömme dolabın içinde gözden kayboldu. “Hayır. Bugün evden çalışıyorum.”

Kovuldum mu?

“Yani... bana ihtiyacın yok mu?”

Nate geniş göğsüne yaslanmış bir başka kutuyla bana baktıktan sonra kutuyu diğerinin yanına bıraktı. “Burada işim bitmek

üzere. Sonra bir dergiye yazdığım yazı üzerinde çalışmam gerekiyor.”

“Tamam.” Sorun yok. Güzel. Hâlâ iyi değil dim ama şimdiye kadar hiç ümit kalmamış da olabilirdi. “Kutularda ne var?”

“Giysiler.” Nate ellerini beline dayayıp Morgan’ı izlemeye koyuldu.

Jenna’nın giysileri. Nate dolaptan Jenna’nın giysilerini boşaltıyordu. Herhalde bu iyi bir şeydi. Annem hâlâ babamın eşyalarının tekine bile dokunmamıştı amabu onunla Doktor B arasındaki bir meseleydi.

“Bir öğretmenlik işi için görüşmeye gittim, geçici bir iş ama... kabul edildim.”

Nate’in gözleri bana dönerken alını endişeyle kırıştı. “Çok kötü bir zamanlama.”

“Yine de dörde kadar burada kalabilirim.”

Nate çenesini göğsüne eğip alt dudağını dişlemeye koyuldu.

Bu hiç tanıdık değil. Bu hiç tanıdık değil.

Öf!

O kadar tanıdıktı ki. Bana söylemek istediği bir şey vardı ama doğru kelimeleri bulamıyordu. Endişesini bastırmak için hep alt dudağını ısırırdı. Bu yıllardır böyleydi. Bunu bilen ve zihnini okuyabilen aptal beynimi sikeyimdi. Zihin okuma ya da işte o artık her neyse.

Nate başını kaldırmadan bana baktı. Gülümsedim. Burada görecektik bir şey yok. Tuhaf şeyler falandüşünmüyorum canım.

“Rachael master yapmak istiyor ama Morgan’a bakmak için bir yıl ertelemekte ısrar etmişti.”

Başımı salladım. “Evet, söylemişti.”

“Bu ona haksızlık. O yüzden okuluna gitmesini söyledim.”

Tekrar başımı salladım ama nereye vamak istediğini anlamamıştım, özellikle de çok dalgın bir tavırla konuştuğu için.

“Senden Morgan’a bak manistiyorum. Tam zamanlı ol arak.”

Nate dudağını dahada çok dişlerken gözlerim kocaman açıldı. Bu beni kovmanın tam tersiydi. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Ama... artık bir işe girdin ve ben bunun olabileceğini biliyordum... ne talihsizlik.” Ellerim şortunun cebine soktu, eleri aşağı kayınca iç çamaşırının gri renkli bel bandı ortaya çıktı. Nate şu anda gündelik kıyafeti, düşük omuzları ve gergin gülümseyişiyle tam biroğlan çocuğu gibiydi. Profesör Hunt’tan eser bile yoktu.

“Bana tam zamanlı bir iş miteklif ediyorsun ya mı?”

“Evet ama galiba çok geç.”

“Evet. Kabul ediliğim işi geri çevirmem gerekir.”

“Öyle.” Bunu beni yönlendirmeye çalışmıyormuş gibi söylemişti ama bence bu kabul ediliğim işi geri çevirmemi istediğini anlamına geliyordu, yoksa bana bunu unutmamı ve öğretenlik işinde ısrarcı olmamı söylerdi. Öyle değil mi?

“Ben de sanmıştım ki...”

Morgan’ın çıkardığı sesler şimdi sızlanmaya dönüşmüştü ve ikimiz de az sonra öfke çığlıkları atmaya başlayacağını biliyorduk. Nate onu almaya yeltenmeyince salıncağı durdurup Morgan’ı kucağıma aldım, burnumu babasınıninki gibikızıla çalan yansımalarla güleşmeye başlayan saçlarına gömdüm.

“Ne sanmıştın?” Nate salıncaktan kaldırırken Morgan’ın ayağından düşen çorabı yerden aldı.

Nate’in hokey oyuncusu elleri çorabı Morgan’ın minik ayağına geçirirken yumurtalıklarım nedensizliyordu? Bunun bir bebek krizi değil Morgan krizi olduğunu milyonlarca kez söylemiştim. Yirmi bir yaşındaydım. Biyolojik saatim daha tıktaklarına başlamamıştı bile. Bebek bakımı da iyi olabilirdim ama bu bebek sahibi olmaya hazır olduğum anlamına gelmezdi.

“Sanmıştım ki...” sızlayan yumurtalıklar monoloğunu zihninden atmaya çalıştım “bugün beni kovacaksın.”

Nate birkaç kez gözlerini kırıp dudağını büktü ama itirafımın onu şoke ettiği gibi bir izlenime kapılmadım. Öyle olsa başını geriye atardı. Oysa yapınamıştı. Sadece düşünceli bir ifade takınmıştı.

“Çünkü...”

Güzel hamle. Onu odanın bir köşesinde oturan devasa fille tanıştırmamı sağlayacaktı.

“Hakkında bir şeyler biliyorum. Dün akşam gitme mi de bu yüzden istemişin.”

Nate Jenna’nın giysilerinin bulunduğu kutuların kapaklarını kap atarken hafifçe omuz silkti. “Geç ol muşu. Yorgun görünüyordun. Ben de gidebileceğini söyledim. Hepsi bu.”

“Dün akşama kadar bana hiç ‘eve git’ dememiştin. ‘Teşekkürler, yarın görüşürüz’ ya da ‘Yaptıkların için teşekkürler’ hatta ‘İyi geceler’ falan derdin, görmediğimi ikimizin de gayet iyi bildiği bir yerinde doğum leken olduğunu söyledikten sonra yaptığın gibi soğuksoğuk ‘eve git’ demezdin.”

Nate gözlerini kutulardan ayırmadan ho murdandı. “Bundan emin olduğunu düşünmen beni biraz şaşırttı. Senin için endişelendim ama endişem öfke olarak açığa çıktı işte.” Bana baktı. “Niyetim bu değildi. Özür dilerim.”

“Yani...” gözlerim bir sağa bir sola kaydıktan sonra yeniden Nate ’in gözlerine kilitlendi “öyle bir doğum lek en olmadığınızı mı söylüyorsunuz?”

Nate kutuları üst üste koyup kucakladı. “Hayır. Belki de eski sevgililerinin birinde vardı.” Kutuları alıp koridora çıktı.

Yatağın kıyasına oturup Nate dönene kadar Morgan’ı kucagımda hoplattım. “Bence bana karnını göstermen gerekiyor.”

“Ne?” Nate du dak bükerek dola bın kapağını kapatırken benimle göz göze gelmemeye çalışıyordu.

“Tişörtünü çıkar.”

“Bu yakışık almaz.” Nate yeni den odadan çıktı. “Yaklaşık i ki saatlik işim var. İstersen yemeği dışarıdan söyleyebiliriz.”

“Sen birekeksin.” Morgan’ı beşiğine yatırıp Nate’inpeşinden gittim, yemek falan umurumda değildi. “Tişörtünü çıkarmak uygunsuz kaçmaz.”

“Patronuma sor bakalım, öğrencilerden birinin karşısında tişörtümü çıkarmam uygunsuz kaçır mıymış kaçmaz mıymış?”

“Ben senin öğrencin değilim.” Çalışma odasının kapısında durdum, Nate kendini masasındaki koltuğa bırakıp laptop’ını açtı.

“Sen benim bebek bakıcımsın, yirmi bir yaşında bir dadı. Önünde giysilerimi çıkarmamın uygunsuz olacağından yüzde yüz emini m.”

“Tişört de din ‘Giysilerini’ demedim.”

Natelütfedermiş gibi güldü. “Çin yemeği yer misin?”

“Aç değilim.” Açlıktan ölüyordum ana merakım benden daha açtı.

“Buzdolabının yanındaki en üst çekmecede paket servis menüsü var. Banatavuklu bir şeyler söyle. Yanında pila volsun, noodle değil.”

Kaşlarımı çatarak Morgan’ı kucağında salladım, Morgan’ın gözleri geriye doğru kayıyordu, göz kapakları açık duramayacak kadar yorgundu. “Çekmecedeki menüde Çindeğil, Thai yemekleri var.”

Nate gözlerini bir an ekrandan bana çevirdi. “Ne fark eder?”

“Thai yemekleri daha baharatlıdır ve daha az yağ ve köri içerir. Daha taze malzemelerle hazırlanır. Daha sağlıklıdır.”

Nate birkaç kez gözlerini kıptı “Baharat severim.”

“Biliyorum.”

“Öyle mi?” Arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında birleştirdi.

Ne olmuştu da ürkmeyi bırakıp hakkında bildiklerime meydan okumaya başlamıştı?

“Evet. Ananaslı jalapenolu pizza seviyorsun. O boktan şeyi yemesi için insanın baharat seviyor olması gerek.”

“Morgan seni duyabilir.” Gözlerini kollarımda uyuyan be beğeye kaydırıldı.

“Uyuyor.”

“Seni duyabilir.” Sırıttı, gülümsemeyle yüz buruşturma arası birşeydi bu.

“Affedersiniz Profesör Anatomi. Size tavuklu bir *Thai* yemeği sipariş edeyim.”

“Swayze?”

Çalışma odasının kapısından yeni çıkmıştım ki olduğu yerde durdum. “Efendim?”

“Neyekarar verdin?”

“Hangi konuda?” Onu görebilmek için bir adım geri gittim.

“Teklifim konusunda.”

Diplomam vardı. Öğretmenlik yapmak istiyordum. Hedefim buydu. Özgeçmişimi geliştirecek her fırsatı değerlendirmem gerekiyordu.

“Morgan sana bağlandı.”

Hiç de adil dövüşmüyordu.

“Ne kadar süre için?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu iş ne kadar sürecek? Morgan okula başlayana kadar mı? Yerime iyi birini bulana kadarmı?”

“Sen artık ona bakmak istemeyene kadar.”

Hiç. Adil. Değil.

Morgan’ı çok seviyordum ve günün birinde onunla olmak istemeyeceğimi düşünemiyordum. Ama... o benim kızım değildi, hayattaki hedefim de dadı olmak değildi. Motosikletli seksi bir yakışıklı benimle evlenmek istediğine karar verebilirdi. Ve... sonunda yumurtalıklarım kendi çocuğuma sahip olmam için yanıp tutuşmaya başlayabilirdi... *bizim* çocuğumuza. O zaman ne olacaktı? O zaman Morgan daha okula başlamamış olursa ne olacaktı? Bana şimdiden bağlandıysa bir-iki sene sonra ne durumda olacaktı?

Sürdürmekte teaddü t etti ğimiş, şimdi vazgeçemediğim bir iş haline gelmişti.

“Yarın onları arar ne yazık ki iş teklifini geri çevirmek zorunda olduğumu söylerim.”

Nate’in dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Teşekkür ederim. Rachael, Morgan konusunda suçluluk hissetmeden okula gidebileceğini duyunca havalara uçacak.”

Bunu Rachael için yapmıyordum. Ondan hoşlanmıyor falan değildim ama onun geleceğini kendiminkinden yeğ tutmak biraz adaletsiz ve saçmaydı. Bunu Morgan için yapıyordum. Sanırım Nate için de yapıyordum. Ama beni en çok korkutan bunu kendim için yapıyor oluşumdu çünkü Nate bu açıklanamaz girdapta her düşüncemi rehin almıştı. Bu baş döndürücü bir girdaptı. Nate’le birlikteyken buna bir anlam veremiyor, hatta doğru düzgün düşünemiyordum.

Bunu çözmem gerekiyordu. Razi olmamın nedeni de buydu.

Yemeğimiz geldikten, Morgan mamasını yiyip beşiğinde uyuduktan sonra sözü yeni bağımlılığımıza getirdim, yani Nate’in geçmişine.

“Çin-Thai’ yemeklerini hep sever miydin?” Elbette cevabı biliyordum ama konuşmanın nereye gideceğini görmek istiyordum.

Nate ağzı dolu dolu sırttıktan sonra bir peçetenin köşesiyle ağzını kapattı. “Hayır. Daisy yen geçli börek ve kızarmış pilav se-verdi. Asya yemekleri beni...” Yutkundum.

“Susatıyor.” Bu bir soru değildi. Sadece cümlesini ondan önce bitirmiştum.

Nate bir kaşını soru sorar gibi kaldırarak biraz su içti, birkaç hafta önce oturduğum yerde kıvranmama neden olan o dikkatli bakışlarla bana bakmaya başladı. Şimdi olmaz. Şimdi onu aramızda olanları anlamaya zorlamak istiyordum. Bu aşinalık daha fazla göz ardı edilemezdi, yoksa öyle bir çöküntü yaşayacaktım ki babam öldükten sonra anneme olanlar solda sıfır kalacaktı.

Onu zorlamayacaktım. Kavga çıkarmanın gereği yoktu ama ona dair her hatıramı ya da zihninde okuduğum her düşünceyi de sansürlenecektim. Hangisi olduğundan hâlâ emin değildim.

“Evet.” Gözlerini kıstı.

Meydan okur gibi hafifçe sırttım.

“Gecenin bir yarısı su içmek için mutfığa koşar, sonra da çok su içtiğim için banyoya taşınıp dururdum.”

“Ya şimdi?”

Nate kıkırdarak oturduğu bar taburesinin üstünde kımıldandı. Dizi benimkine değince ikimiz de tuhaf tuhaf birbirimize bakıp başımızı çevirdik.

Vay.

Masum bir ten teması. Dizlerin teması. Dudakların değil. Okşayan ellerin değil. Buneden yeniden oluyordu?

Nate’in dokunuşu.

Bu dokunuş tanıdık olmamalıydı ve beni ürkütmemeliydi çünkü daha önce bir kez olmuştu. Ama ürkütmüştü çünkü ilk

kez hissediyordum ... Deli Swayze. Bu kez ı kimizde hissetmiştik. Az önce olan şeyi inkâr etmek olası değildi. Her temas biraz daha güçlü vetanıdık geliyordu

“Şey...” Nate boğazını temizledi “şimdi bütün gece uyumayıp galon galon su içeceğim ve banyoya koşacağım ama arada bir buna geliyor. Jenna bu restoranı severdi.”

Kısa bir süreliğine odanın sessizlikle dolmasına izin verdik. Bu insanları yeni ölmüş birinin adını andıktan sonra yaptıkları tuhaf bir şeydi, kelimelere dökülmeyen bir saygı anı. Nate’ın yüzünde aklından geçen pek çok düşüncenin yansımasını görebiliyordum, Nate ise onu izlediğimin farkında değildi. Bakışları öyle kederliydi ki. Gözleri şömine rafındaki Jenna’yla çekilmiş fotoğrafına takıldığında ve uyuyan Morgan’ı izlemeye koyulduğunda da bazen böyle oluyordu.

“Bana Daisy’den bahsetmen hoşuma gidiyor.”

Hayata benzer bir ışıltı, yakışıklı yüz hatlarını bozan kederi dağıtmayı başardı. “Seni meraklı.” Göz kırptı.

“Ben Snoopy* isem sende Charlie Brown’ sın.” Yemek çubuklarımla lo mein’imi didikledim.

“Tanrım...” diye fısıldadı Nate.

“Ne oldu?”

Nate nefesi tıkanmış gibi dudaklarını araladı. Takındığı yüz ifadelerinin çoğu bana ürkütücü şekilde tanıdık gelirdi ama bu öyle değildi. Şok muydu? Korku? Bana bakışlarının altında yatan anlamı çözemiyordum ama tüylerim ürpermişti.

“Söylesene.” Kelimeler ağzından zar zor çıkmıştı.

Çene kasları birkaç kez kasıldı, yutkunurken adem elması yukarı aşağı oynadı. “Benim bazı...”

* Çizgi film kahramanı Snoopy’nin adı İngilizcede meraklı anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Ne söyleyecekti? Bakışları benimkilere kilitlenmişti ama beni gördüğünü hiç sanmıyordum. Kelimeler ağzından kırık dökük çıkıyordu.

“Benim aslında... şey...”

“Hadi söyle.”

Nate gözlerini kapatıp başını iki yana sallarken burun kemiğini ovuşturdu. “Ne söyleyeyim?”

“İkimizde bildiği gerçeği.”

Güler gibi bir ses çıkardı. “Neymişo?”

“Zihnini okuyabiliyorum.”

O beklenti dolu an beklediğimden de uzun sürdü. Gözlerini açıp bir şey söylemezse ölebilirdim çünkü nefesimi tutmuştum. Nate bana bakana kadar nefes alamazdım, almayacaktım.

Gözlerini çok yavaşça açtı, sonra bakışlarını yine ağır ağır kaldırarak gözlerime dikti.

“Ne düşünüyorum?”

“O düşünceleri değil.”

“Öyleyse hangilerini okuyabiliyorsun?”

“Geçmişini.”

Gözünü kıptı.

Bir daha kırptı.

Robot gibi hareket ediyordu. Uyuyan kızını beşiğine yatırırkenki kadar tutuk hareketlerle yavaşça başını salladı. “Şey... anladım. Neden böyle düşünüyorsun?”

“Geçmişin hakkında bunca şeyi biliyor olmamın mantıklı tek açıklaması bu da ondan.”

“Güzel bir açıklama.” Ona bir şey fısıldayacakmışım gibi hafifçe öne eğildi.

“Yalan söyledim. Doktor Greyson'ın muayenehanesinde karşılaştığımız o gün seni tanımıştım. Yara izini de tanımıştım. Sonradan seni arkadaşın Toby Friedman'la çıkan kuzenimin anlattıklarından tanıdığımı söyledi m.”

Sıkıca çatılmış kaşlara bir başka ağrıağır baş sallama eşlik etti

“Toby'yle çıkmış olan bir kuzenim yok. İşi almak istediğimden makul bulabileceğin bir hikâye uydurarak kafanı rahatlatmaya çalışıyordum.”

Gözünü kırptı

Bir daha kırptı.

“Toby'yi nereden tanıyorsun?”

“Onu tanıdığımı sanmıyorum. Galiba ona dair hatıralarını okuyabiliyorum. Seninkinden dörteville de oturuyordu. Tavşan dişleriyle dalga geçerdin, sonra bisikletiyle burun üstü çakılıp iki öndişini kaybetmişti. Ailesi nin diş için sağlık sigortası olmadığından kilise bağış toplayarak ona üzerinde iki geçicidiş bulunan bir yer tutucu almıştı. Bu implant yada köprüden daha ucuzdu. Toby ona yer tutucu diyordu. Sensesi sadece gıcıklık olsun diye takma diş diyordun.”

Beklenti dolu bir anda.

“Başka?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şu anda. Ne düşünüyorum?”

“Sadece geçmişini okuyabildiğimi söyledim ya.”

“Geçmişimi düşünüyorum. Öyleyse ne düşündüğümü söyle.”

Kaşlarını çattım. “Bilmiyorum.”

“Ama dedin ki...”

“Ne dediğimi biliyorum.” Parmaklarımı saçlarıma daldırarak Morgan'ı dinlemek için koridordan bebek odasına doğru bak-

tım, ani çıkışım onu uyandırmamış olsun diye dua ediyordum. “Bilmiyorum. Belki aktif ve pasif hafıza gibi bir şeydir. Belki şu anda ne düşündüğünü sana önümüzdeki hafta söyleyebilirim. Bilmiyorum.”

“Öyleyse biraz daha anlat. Neler bildiğini anlat.”

“Bu...” Başımı iki yana salladım. “Bu biraz zor.”

“Ne gibi?” Eşeliyordu ve gergin ses tonundaki öfke hiç hoşuma gitmemişti, bunları biliyor olmam sanki benim suçumdu. Bu konuşmayı yapmak istediğimi düşünmüştüm ama şu anda bundan hiç de emin değildim.

“Yatağının altında çıplak kız resimleriyle dolu dergiler saklıyordun.”

“Yirmi-yirmi beş yıl önce her oğlan yatağının altında çıplak kız resimleriyle dolu dergiler saklıyordu. Tahmin edilmesi kolay şeyler söyleyen falcılar gibi konuşuyorsun.”

İçimi çektim. “Satrancı video oyunlarından daha çok severdin.”

“Çalışma odamdaki satranç tahtasını gördün.”

“Chicago Bears’ı tutuyordun, bu da Packers’ı tutan babanı kızdırıyordu.”

“Mutfak dolabında üstünde Bears ayıları olan kupalarım var. İstatiksel olarak babamın Packers taraftarı olması da mümkün.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bunu neden yapıyorsun? Neden böyle şeyler uydurayım ki? Ben falcı değilim. Elime ne geçecek? Ben...” Başımı iki yana salladım. “Ne bilmek istiyorsun?”

Nate yerinden kalktı, yemek kutularını toplayıp beyaz poşetin içine tıktı. “Unut gitsin. Ne bilmek istediğimi söylersem aslında bunu bilmediğin ortaya çıkmış olacak.”

Garaja kadar peşinden gittim, Nate çöpü büyük çöp kutusuna attı. Kapı arkamdan kapanınca yaz sonu sıcaklığının nemine hapsoldük. Hava o kadar nemliydi ki içime çekmek yerine adeta çiğneyip yutmam gerekiyordu.

“İspanyolca sınavından geçmek için finallerde kopya çektin. Bütün notların A’ydı, sadece tek dersten D almıştın.”

Nate önünde görünmez bir duvar belirmiş gibi duruverdi. “B-bunu nereden biliyorsun?” diye fısıldadı, sonra onu ısıracakmışım gibi üstüme doğru yürümeye başladı.

Bu çok acı vericiydi. Nate adına üzüliyordum çünkü bu tür anlar kişiye özeldi. Ama ona bir açıklama yapamazdım. İkimiz için de durumu kolaylaştıramazdım. Garajın üç basamağından ikisini çıkararak benimle göz göze geldi. Her şeyiyle kişisel alanımı işgal ediyordu, odunsu kokusuyla, tanıdık bakışlarıyla, dokunuşuyla, burnunun kıvrımıyla, hatta kızıla çalan saçlarının kulaklarının etrafında oluşturduğu buklelerle.

“Bunu. Nereden. Biliyorsun?”

Titremesinler diyedudaklarımı birbirine bastırdım. Bu hatıralar beni korkutuyordu. Kendimi iliklerime kadar savunmasız hissetmeme neden oluyordu.

“Öğretmenler kollara ve ellere dikkat ettiği için kopyayı dizinin hemen üstüne yazdın. Cevapları bacağına yazdın ve dizlerinde yırtıkları olan bir kot giydin, böylece bacağına yukarı kaldırarak notları görebiliyordun.”

Mavi gözlerindeki acıyı görünce midem bulanmaya başladı. Bu yükü paylaşmak işe yarar sanmıştım ama benim acımı artırmaktan, Nate’i de benimle birlikte dibe çekmekten başka bir işe yaramamıştı.

“Özür dilerim.” Zaptetmeye çalıştığımı yaşlar gözlerimi yakıyordu.

Nate zaten pek çok şeyini kaybetmişti. Buna hiç ihtiyacı yoktu. Ne yapıyordum ben?

Eli yüzüme uzanınca ırkildim. Bir an duraksadıktan sonra başparmağıyla yanağımı sildi. Yanağım ıslaktı. Gözlerimi kırp-

tığımı hatırlamıyordum ama herhalde kırpınıştım çünkü şimdi yanaklarımdaki ı slak gözyaşı izle rinin farkındaydım.

“Bende bir sorun var,” diye fısıldadım hıçkırığımı bastırmaya çalışırken.

Nate başını yavaşça iki yana sallarken alnı bir önre yetecek kadar endişeyle kırış kırış olmuştu. “Hayır. Sende bir sorun yok.”

Kendimi daha fazla tutamadım. Boğazımdan bir hıçkırıkkoparken ellerimle yüzümü kapadım. Nate beni göğsüne çekti.

Göğsü sıcaktı.

Rahatlatıcıydı.

Tanıdıktı.

Amaen çokda... korkutucuydu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Daisy öldükten sonra yeniden nefes almaya başlamak yıllarımı almıştı ama başarmıştım. Bu nefesin adı Jenna'ydı. Jenna tek bir gülümsemeyle bana aşkın asla ölmediğini göstermişti. Sadece farklı şekillerde âşık oluyorduk, aşk da dalgalar gibi ya da gece gökyüzündeki yıldızlar gibi durmadan değişiyordu.

Jenna öldükten sonra Morgan benim yaşam desteğim olmuştu, aşkın yeni bir formu. Ölene kadar içmek yerine kendimi toparlamamın nedeni olmuştu. Morgan'ın her şeyi olmak kendime acımaya zaman bırakmıyordu. Yas tutmaya zaman yoktu. Zihnimin çalışmaya, çocuk büyütme ve rol model olmaya odaklanmak dışında bir şeyle meşgul olacak vakti yoktu.

Doktor Greyson zor zamanları atlatmamda yardımcı olmuştu. Endişelerimi bir kenara bırakıp güvenli muayenehanesinde ona korkularımı itiraf etmiştim. Sonra sorumluluk sahibi baba maskemi takıp ne yapılması gerekiyorsa onu yapmışım.

Yine de bu haftaki randevumu iptal ettim çünkü Doktor Greyson'ın verebileceğini sanmadığım cevaplara ihtiyacım vardı. Bu soruları sorabileceğim tek bir kişi vardı, bizim üniversiteden bir profesör. Benim eski psikoloji profesörümdü. Gözleri ışıltayarak içinde birçok ruhtan parçalar yaşadığını söylerdi. İşin en

sinir bozucu kısmı her konudaki engin bilgisiydi. Bir ömre sığdırılamayacak kadar çok şey biliyordu. Öğrencileri bunun sebebinin okul dışında münzevi bir hayat sürmesi olduğunu söylerdi.

Ailesi yoktu.

Dostları yoktu.

Kedisiköpeğiyoktu.

Sadece kitapları vardı, kitap okuyor, kitap yazıyordu. Kitaplarından birkaçını okumuştum, onu görmeye gelmemin nedeni de buydu.

“Nathaniel Hunt.” Doktor Hazel Albright masasının üstündeki kitap yığınının arkasından başını uzattı, elindeki kitabın arasına bir ayrıç koyup okuma gözlüklerini çıkardı.

Seksen dört yaşındaydı, üniversitedeki en yaşlı profesördü, muhtemelen en kusası ve en zayıfı da oydu. Herhalde golf sopalarının çantası ondan daha ağırdı, daha uzun da olabilirdi. Kısa kır saçları ve yüzüne fazla büyük gözleriyle Tinker Bell’in yaşlı haline benziyordu.

“Ne hoşbir sürpriz.”

“Teşekkür ederim.” Elimle kapıyı işaret ettim. “Kâpâtmarında sakınca var mı?”

“Ciddi bir mesele olmalı.” Çayından bir yudum aldıktan sonra fincanın içindeki çay poşetini çıkarıp masasının yanındaki çöp tenekesine attı. “Öğlen seksi için biraz erken, buraya bu nedenle gelmedin herhalde.” Göz kırparak masasındaki kitaplardan birkaçını arkasındaki rafa kaldırdı.

Gülerek kırmızı deri koltuğa oturdum. “Sana ayak uydurabileceğimden emin değilim.”

“Endişelenme genç adam. Kimse bana ayak uyduramaz.” Çayından bir yudum daha aldı. “Ee Profesör Hunt, seninle kapalı kapılar ardında sohbet etme şerefini neye borçluyum? Doktor Greyson’la işleryolunda gıtmıyır mu?”

Doktor Greyson'ı bana Hazel ta vsiye etmişti

“Doktor Greyson’la işler yolunda. Çokyardımcı oluyor. Ben sadece...” Ensemi ovuşturarak yüzümü buruşturduın. “Senin birkaç kitabını okudum.”

“Nehoş bir iltifat. Onları okuyan tekkişisen olabilirsin.” Kenarları sarı işlemeli pamuklu bir mendille çay fincanındaki pembe ruj lekesini sildi, çayını kupadan değil beyaz renkte zarif bir fincandaniçiyordu.

“Kitaplarının çoğu çok satanlar listesine giriyor. Tekokuyucunun ben olduğumusanmıyorum.”

Dudaklarını bir birine bastırarak hafifçe gülümsedi. “Ayrıca buraya kitaplarımın satışsıralamasındaki yerinikonuşmaya geldiğini sanmıyorum. Belki hangi kitaplarımı okuduğunu söylersen kapının neden kapalı olduğuna dair daha isabetli bir tahminde bulunabilirim.”

“Reenkarnasyonla ilgili olanları.”

Hazel’in kaşları hafifçe yukarı kalktı. “Tatlım, işte şimdi merakımı cezbetmeyi başardın.”

“Kızıma dadılık yapması için yirmi bir yaşında bir kız işe aldım. Ve sanırım...” Hızla bir uçurumun kenarına koşup düşmeye bir santim kala kayarak durdum. Zihin bu kadar sınırsızken düşüncelerin ancak çok küçük bir kısmının kelimelere dökülmesi ne tuhaftı. Zihin ve ağız arasında bir yerlerde korku ve şüphenin ördüğü yapışkan birağ vardı.

Hazel başını sallayarak mırıldandı. “Gerçekten inanılmaz, değil mi?”

“Daha bitirmedim.”

“Bitirmene gerek yok. Bu genç kızın içinde senin için özel bir i yaşıyor. Tanıdık bir ruh buldun.”

“Bilmiyorum.” Dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı eğdim, ellerimi saçlarımın arasından geçirdim.

“Öyleyse kitaplarımı pek de dikkatli okumamışsın.”

Onları yıllar önce, Hazel’in öğrencisiyken okumuştum, Swayze üç gün önce garajda gözyaşlarına boğulduğunda bir kez daha okumuştum.

Hazel başını bir yana eğerek hafifçe çenesine vurdu. “Yine de buradasın. Odamın kapısı kapalı. Ayrıca günlerdir uyumamış gibi görünüyorsun. Kim bu? Karın mı? Annen ya da baban mı?”

“Bir çocukluk arkadaşım. Kızıma onun adını vermiştim.”

“Sanane zaman söyledi?”

“Kim? Neyi?” Başımı kaldırdım.

“Senin şudadı. Kim olduğunu sanane zaman söyledi?”

“O yüzden buradayım ya. Bilmiyor.”

Hazel oturduğu yerde doğruldu, ellerini masaya koyup parmaklarını birbirine geçirdi. “Peki sen nasıl anladın?”

“Hakkımda sadece arkadaşımın bildiği şeyler biliyor. Beni en başından beri tanıyormuş gibi konuşuyor. Ama ona Morgan’la -arkadaşımla- yaşadıklarımın bahsedince ona dair hiçbir şey hatırlamıyor.”

“Senin hakkında bu kadar çok şey bilmesini nasıl açıklıyor?”

“Açıklayamıyor. Ayrıca... sanırım bu onu korkutuyor. Geçen akşam bunun nedeninin zihnimi okuyabilmesi olduğunu söyledi ama yalnızca geçmişe dair düşüncelerimi okuyabildiğini düşünüyor.”

“Ona yardım etmek için noktaları birleştirmeyi denedin mi?”

Gülerek parmaklarımla şakaklarıma bastırdım. “Noktaları kendin için bile birleştiremiyorumki.”

“Buna katılmıyorum. Bence noktaları birleştirdiğin için bu-
raya geldin.”

“Kelimeleredökemiyorum. Bu çok ..”

“Güzel ve mucizevi. İnsan vücudunu inceleyen biri olarak muhakkak yaşamı oluşturan hücrelerin bölünmesine hayran kalmışsındır. Hepimiz değişik formlarda enerjiden ibaretiz. Spiritüel formda da enerji olmadığımızı kim söyleyebilir?”

Bu adam ben değildim. Yaz gı, rastlantı ve *reenkarnasyon* gi bi kelimeler dudaklarımdan o kadar sık dökülmezdi, Daisy’yle olduğum zamanlar hariç. “Zamanlama... Bana Jenna öldükten sonradönmesi tesadüf mü?”

“Ah tatlım...” Hazel elini göğsüne bastırdı. “Kitaplarımı yenidenoku.”

“Okudum.”

“Öyleyse birkez daha oku. Ruhun anatomisinden bahsettiğim bölüme odaklan. Reenkarnasyon konusundaki düşüncelerim geleneksel çizgiden biraz farklıdır.”

Kıkırdadı. “Aslında Batı dünyası reenkarnasyonun varlığını hepten reddeder. Tek doğum, tek Tanrı, tek cennet ve kıyamet günü inancına saplanıp kalmaya meyilliyiz. Diğer kültürler reenkarnasyonu bir yaşam tarzı olarak görüyor. Buonlar için bir teori değil, gerçeğin ta kendisi. Önceki hayatları hakkında açık açık konuşuyorlar.

Benim kişisel deneyimlerime ve geçmiş yaşantıların hatıralarına dayanan kendi teorilerim var. Ruhun kendi parçalarını kaybettiğine ve yeniden insan formuna geçmeden önceserbest kalmış diğer ruhların parçalarını aldığına inanıyorum. Senin dadı Morgan değil. Ve ‘senin’ değil. Belki Morgan’ın bir parçası buhayattaki kimliğine karışmıştır amaikiruhun birbirinin aynısı olduğunainanmıyorum. İki kar tanesinin ayrı olmaması gibi. Her şey daha büyük bir şeyin parçasıdır, sonsuzluğun durmadan değişenküçük iplikleri.”

Omuz silkti. “Daha büyük bir şey mi arıyoruz? Her yolculuk nihai bir spiritüel bütünlüğü mü hedef alıyor? Bilmiyorum. Sanırımancak oraya gittiğimde öğreneceğim.”

Hazel aklımı başımdan almıştı. Hep böyle yapardı. Annem onu aldatırkenbabam beni kiliseye götürürdü. İnancısayesinde annemin münasebetsizliklerini bağışlayabiliyordu. Daisy ölene dek Tanrı’ya inanıyordum, sonra varlığını sor gulamaya başladım. Jennasayesinde inancımı yenidenkazandım, ta ki o da ölene kadar. Şimdi ise... neye inanacağımı bilmiyordum. Babam şu anda nerede olduğumu ve Doktor Albright’la ne konuştuğumu bilse kalpten giderdi.

“Ona ne söylemeliyim? Geçen gün küçük bir sinirkrizi geçirdi, elimden dostça bir kucaklamadan başka bir şey gelmedi. Ne diyeceğimi bilemedim çünkü bu genç kadın geçmişimedair bildikleriyle ödümü patlatmıştı.”

“Güzel soru.” Hazel işaret parmağını bana uzattı. “Çocukluk arkadaşın olduğunu iddia ederse, iddialarının basit bir şekilde doğrulanması ilerlemeyi kolaylaştırır ama yine de işe yaramaz çünkü o tam olarak Morgan’la aynı kişi değil. Ama...” Hazel parmaklarını masasına vurmayabaşladı “... eğer o bağlantıyıkurmazsaiddianın kanıtlanması işi sanakalıyor.”

“Perişan halde. İçimden onu acılarından kurtarabileceğimi söylemek geliyor.”

“O kadar emin olma.” Fincanını dudaklarına götürürken başını iki yana salladı. “Bu hafızasını tetiklemezseki anlaşılan şimdidek tetiklememiş, bellek kaybına uğramış birinde olduğu gibidaha fazla hayalkırıklığına neden olabilir.” Uzunuzun iç geçirdiğimde Hazel’in dudakları aşağı kıvrıldı. “Karını özlüyorsun.”

Gözlerimi çay fincanına dikerek başımı salladım. Jenna her gün sıcakçay içerdi. Çaydan iyi anlardı.

“Arkadaşını da özlüyorsun.”

Başımı salladım.

“Kendini özölüyor sun.”

Başımı kaldırıp ona baktım. Hazel kederle gülümse di
“Hayatımızdaki insan lar varlığını zarenk katar. Sevdığımız za-
man kal bimizin bir parçasının -ruhumu zın bir par çasının- baş-
ka birinin için de yaşam asına izin vermiş olunuz Onun mutlulu-
ğu bizim mutluluğumuz olur. Kederi bizim kederimiz. Öldüğü
zaman... o par çamız da onun la ölü r.”

“Swayze’de Morgan’ı bulabilirsem Mor gan’la ölen par çamı da
bulabilir miyim?”

Hazel yumuşak, sevimli bir gülüşle başını iki yana salladı.
“Ne güzel olurdu, değil mi? Maalesef buna yanıt veremem. Bir
sürü uzmanın ihtimal dahilinde bile görmediği bir şey üzerine
konuşuyoruz. Anlaşılan insanlık tarihindeki en büyük keşiflerin
inanılmaz olana inanıp imkânsızı gerçekleştirmeye cesaret eden
zihinlerden çıktığını unuttuğumuz. Eminim pek çok meslektaşım
reenkarnasyon konusunda yayımlanmış çalışmalarımın bölü-
mün yüz karası olduğunu düşünüyordur.”

Gül düğümü belli etmemeye çalıştım. Herkes Hazel’in deli ol-
duğunu düşünüyordu. Bir arabe n de öyle düşünüyordum. Şimdi
ise... ne düşüneceğimi bilmiyordum.

“Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim.” Ayağa kalktım.
“Bence cesur ve cüretkârsın, hiç de delideğilsin.”

“Şş...” Hazel göz kırptı. “Deli olmayı seviyorum. Olanlar dan
beni de haberdar et. Acayip meraklandım.”

Üç akşam önce Nate beni “başını yukarı kaldır, biz bunu çö-
zeriz”le uğurlamıştı. Biz benim için çok şey ifade ediyordu. O
zamandan beri pek az konuşmuştuk. Neyi çözmesi gerektiğini
bilmiyordum. Bu benim sorunumdu, onun değil.

Griffin'in bu konudan kaçınması da cesaret kırıcıydı. Onların açısından bakmaya çalışıyordum. Bana inanmalarını söylemek onlardan çok şey istemekoluyordu.

"Amma zencefil koymuşsun." Ben Alfredo sosunukarıştırıp içine baharat katarken Griffin at kuyruğunu omzumdan geriye atıptboynuma bir öpücük kondurdu.

Düşüncelerim şimdiki zamana döndü. Griffin kendini NASCAR yarışlarına kaptırdığında yemek işiotomatikman bana kalıyordu. "O sarımsak. Ve evet, biraz fazla koymuş olabilirim. Ama Alfredososuzatenbol sarımsakla güzel olmaz mı?"

Griffin kıkırdayarak azönce tezgâha bıraktığım baharat kabını aldı. "Doğru. Alfredo sosu bol sarımsakla güzel olur. Yine de bol *zencefil* Alfredo'nun tadını bastırabilir diyorum."

"Hassiktir." Etikete bakarken yüzümü buruşturdum. "Kahretsin! Yemeği berbat ettim."

"Zencefili severim... Macerayı da." Griffin iki kâseye koyduğu fetuçinilerimizin üzerine sos döktü. "Surat asmayı bırak." İki elindebirer kâseyle eğilip altdudağı mıdişlerinin arasına kısırtırdı, ben sırtarak dudağımı kurtarana kadar da öyle kaldı. "İşte benim sevgilim. Günlerdir gülümsediğini görmemiştim."

Bakışlarım yüzüne kaydı. "Affedersin."

"Özür dileme." Ben içeceklerimizi alırken başıyla balkonun sürgülü kapısını işaret etti.

Aralarında yuvarlak bir masa olan kırmızı minderli iki sandalyeye yerleştik. Aşağıdaki ara sokağın ve sokağın karşısındaki eski parkın oluşturduğumanzara beş para etmezdi ama balkon doğuya baktığından yemeğimizi güneşten gözlerimiz kamaşmadan rahat rahat yiyebilirdik.

"Günün nasıl geçti, istersen önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirdiğin şu asık suratındanda bahsedebilirsin."

“Affedersin.”

“Öziir dilemeyi kes.” Makarnayı çatalına dolarken başını iki yana sallayarak sırtıttı. “Kızgın değilim. Sadece anlamıyorum. Yanlış bir şeymi yaptım?”

“Hayır.” Yemeğimi didiklemeye başladım ama açlık hissetmiyordum. “Sana söylemem gereken bir şey var, hepsi bu.”

Griffin öksürdü öksürdü, suyunu alıp kafasına dikti. Neden tıkanmışa dair bir tahminde bulununca yüzümü buruşturdum. Griffin yumruğuyla göğsüne vurarak boğazını temizledi. Korkarak makarnamdan bir parçaaldım.

“İyy... öğk!” Makarnayı gerisingeri kâseye tükürdüm. “Zencefili bende severim ama bu çok iğrenç, hem macera falan da değil.”

Griffin kotunun cebinden telefonunu çıkarırken gülüyordu. “Pizza söyleyeceğim.”

Kâselerimizi mutfğa götürüp buzlu çay sürahisiyle geridöndüm ve bardaklarımızı doldurdum. Griffin yabanmersinli buzlu roy bos çayına bayılırdı. Yanımdaki bu harika adamın hayattan tat almak için sürekli kafayı bulmak zorunda olmaması hoşuma gidiyordu, hayattan ve benden.

“Kırk dakika.” Telefonunu yuvarlak masaya bırakıp elini uzattı.

Elini tuttum ve beni kucağına çekmesine itiraz etmedim. Griffin burnunu at kuyruğumun altından ensemebastırdı.

“Beni başındanatıyor musun?” diymırıldandı arkadan bana sarılıp sırtımı göğsüne dayarken, parmaklarını mavi bluzumun altına kaydırarak tenimde gezdirmeye başladı. “Bana söyleyeceğin şey bumu?”

Dokunuşundan gıdıklandığım ve söylediğini komik bulduğum için kıkır kıkır güldüm. “Hayır, seni başımdan atmıyorum. Bunu asla yapmam. Sen beni başından atmaya kalkarsan peşine düşüp seni bulur, elini ayağını bağlayıpaklın başına gelene kadar motosikletine el koyarım.”

Griffin'ingöğsünden bir kahkahakoptu. "Ya senialdatırsam?"

"Sikini keserim ama yine de seni bırakmam."

"Of... yapma bebeğim." Bahsi geçen sikini şeytanca tehdidimden korumak istermiş gibi altımda kaskatı kesildi. "O zaman sikimi özlersin."

Beni gıdıklamasın diye ellerini tutup parmaklarımı parmaklarına geçirdim. "Özlerim ama neyse ki dilin var." Bacaklarımı tırabzana uzatıp derin bir iç geçirdim. "Okulu arayıp sonbahardaki geçici öğretmenlik pozisyonundan vazgeçtiğimi söyledim."

"Ne? Bunu nenedenyaptın?"

"Nate Morgan'a tam zamanlı olarak bakmamı istedi."

"Sende ilk öğretmenlik işini bulduğun için hayır dedin. *Değil mi?*"

Başımı iki yana salladım. "Sadece doğum iznine çıkan bir öğretmenin yerine bakacaktım."

"İş iştir Swayze." Griffin sesini yükseltmişti.

"Morgan'a bakmak da öyle. Nate bana maaş veriyor."

"Şimdi Nate mi oldu? Nathaniel denmesini istediğini sanıyordum."

Ayağımı yere indirip Griffin'e bakmak için kucağında yana kaydım ama daha dönmeden yüzünün asıldığını biliyordum. Bunu sert bir sesle konuşmasından ve Nate'in adını söylediğinde ellerimi daha sıkı kavramasından anlamıştım. "Benim için Nate."

"Bu da ne demek?"

"Ne demek olduğunu biliyorsun."

Griffin başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır. Bildiğimi sanmıyorum."

"O zamandan beri tek kelime etmemiş olsan da o konuşmayı yapmamışız gibi davranmayı kes. Görmezden gelmek yok olmasını sağlamıyor. Biliyorum çünkü denedim."

Griffin başının akasını kaşıdı. İçgüdüsel olarak gözlerim hemen gerilmiş kol kasları ve kaslarını örten dövme tenine kaydı Ama şimdi bunun sırası değildi.

“Zihin okuma meselesini mi diyorsun?”

Başım yana düştü. “Ona böyle mi diyoruz?”

Griffin hafifçe güldü, ellerini avuçları yukarı bakacak şekilde ileri uzattıktan sonra yeniden sandalyenin koçaklarına bırakıverdi. “Daha iyi bir açıklama buldunmu?”

İçim dövüşmeye, savunmaya hazır yüzlerce küçük öfke yumruğuyla düğüm düğümlenirken gözlerimi kıstım. “Deli olduğumu düşünüyorsun.” Ayağakalkıp sırtım tırazana değene kadar Griff’ten uzaklaştım. “Biliyordum zaten. Ne den söyleme din? Ne den bana destek oluyormuş gibi davranırdın? Gerçekten bunun manyak hormonlardan ya da uykusuzluktan kaynaklandığını falan mı düşündün?”

“Böyle bir şey söylemediğimi gayet iyi biliyorsun. Ama başka bir iş bulman gerektiğini söyledim, bu nöbetlere yol açan yerde tam zamanlı bir pozisyon kabul etmeni değil.”

“Nöbet mi?” Tırazanı kavrayarak başımı ileri uzattım. “Kriz geçirmiyorum, ruhsal çöküntü yaşamıyorum, bayılacakmış gibi olmuyorum. Bu geçici bir şey değil. Bildiklerimin gerçek olduğunu biliyorum, hayal ya da rüya değil.”

“Tamam, sakinol.” Elini bana uzattı.

Bileğimi kavramasına itiraz etmedim ama beni kendine çekmek isteyince karşı koydum. Bana sarılması, bumunu boynuma sürmesi, tenime dokunması beni tahrik edebilirdi ama kafamdakileri değiştiremezdi. Onateslim olmamı söyleyen sessiz emrine karşı geldiğimde sandalyesinin ucuna doğru kaydı.

“Profesör’ün zihnini okuyabiliyorsun... ya da geçmişini görebiliyorsun. Her ne ise... diyorum ki seni bu strese sokan orta-

masaplanıp kalmadan hayır gelmez. Çareonunla ve Mor gan'la *daha fazla* zaman geçirmen değil. Bir hayatın var, kullanılmayı bekleyen bir diploman ve hayatının gerikalanını seninle geçirmek isteyen bir sevgilin var.”

Yaşlar gözlerimi yakıyordu. Geleceğimin -hayallerimin- elimi uzatsam tutacakmışım gi bi önüme serilmesinden hoşlanmıyordum. Elimi uzatıp tutamazdım. Kafamın içinde olup bitenler bu kadar basitdeğildi, boş vermek yerine buişi çözmezsem bir yalanı yaşıyor gi bi olacaktım.

“Bana evlenme mi teklif ediyorsun?” Akmaya başlamadan gözümdeki yaşları sildim.

Griffinarkasına yaslandı, ellerini başınıarkasında birleştirip bana güneşin yakıcılığıyla baktı. “Teklif değildi. Bazen hödüğün teki olabilirim amadikkat dağıtmak ya da birtartışmayıkazan-makiçinevlenme teklifinikullanacak biradam değilim. Sadece seni hiçbir erkeğin severmeyeceği kadar sevdiğimi söylemek istedim. Mutluluğun benim için çok önemli. Ne var ki şıı anda hiçde mutlu görünmüyorsun. Öğretmenlik işini kabulettiğinde mutluydun. Profes örl karşılaşmadanönce mutluydun.”

Bu benim hayalimdi. Beyaz bir elbiseye, pa halı çiçekbuketlerine ve iki yüz kişilik güzel bir yemeğe binlercedolar harcamanın ne kadar saçma olduğunu görebilen modern ve akıllı bir kadın olmayı ne kadar istesem de hâlâ radyoda aşk şarkıları duyunca Bayan Griffin Calloway olarak gelinliğiyle danspistinde vals yaptığını hayal eden yirmi bir yaşında bir kızdım.

“Mutluyum. Amakorkuyorum da. Sadece Nate yüzündendeğil. Sana söyledim, onu Doktor Greyson'ın muayenehanesinde görmeden önce de bir mağazada, sinemada ya da herhangi bir yerde görüp de tanıdığım insanlar oluyordu. Ama hep dejavuyaşamışım gibi onları zihnimdem hemencecik atıyordum.”

Griff omzunu silkti. “Bu gayet normal. Bana tanıdık gelen insanlar görüyorum ve kafayı yiyorum çünkü onları tanıdığımı

biliyorum ama isimlerini ya da nereden tanıdığımı hatırlayamıyorum.”

Empatiyle yaklaşma çabasını silkip atarcasına güldüm. “Sen birini görüp hakkında bir şey hatırlayamadığın için kafayı yiyorsun ama o kişi sana tanıdık geliyor ve tek bağlantıyı beynin kuruyor. Bense birini görüp isminin Craig Hall olduğunu, mezu niyet balosunda kral seçildiğini, sezon başındaki futbol maçında ön çapraz bağlarından yaralandığını biliyorum. Gördüğüm kişi bana pek de tanıdık gelmiyor çünkü ben onun saçlarına aklar düşmeden ve bel ölçüsü yetmiş beşten seksen beş santime çıkmadan önceki halini hatırlıyorum.”

Griffin anlamını çözemediğim bir ifadeyle bana baktı. Yılların eğitimine ve tecrübesine sahip bir psikiyatrdan uzak duruyordum. Muhtemelen adamın görmediği kalmamıştı, yine de yirmi üç yaşındaki sevgilimden anlaşılması mümkün olmayan bir şeyi büyük bir Rönesans filozofu gibi kavramasını mı bekliyordum? Griffin’in ruhunun o kadar da yaşlı olduğunu sanmıyordum.

Açıklaması imkânsızdı ama yine de denedim. “Büyük büyü-kannen Annabelle ve poodle köpeği Corky’nin hayaletini gördüğünü söylesen deli olduğunu düşünürdüm. Sıkı bir egzersizden sonra Slipknot dinlerken beyin gücüyle iki metre havaya yükseldiğini söylesen sana inanmazdım.”

Griffin çayından birkaç yudum aldı, sonra elinde sallayarak içindeki buzları takırdattığı bardağı izlemeye koyuldu. “Sana inanmama iznim var mı yani?”

“Evet.”

“Peki kafayı yediğini düşündüğümü söylersem bana kızar mısın?”

“Evet.”

Kaşlarını çatarak başını hızla kaldırdı. “Ama az önce dedin ki...”

“Biliyorum. Gerçek acı vericiyse bana yalan söylemeni istiyorum. Anlamasan da beni sevmeni istiyorum. Bu hem bencilce hem de çok cıkça. Ben de zaten çok cık gibi ve bencilim. Ama aynı zamanda yalnızım, korkuyorum ve hayatımı raydan çıkaran bir şey yaşıyorum. Şimdi deli olduğumu düşünüyör olabilirsin ama bu işi çözemezsem büyük ihtimalle şimdikinden de çok kafayı yemiş olacağım.”

Griffin birkaç saniye bana dikkatle baktı. “Tamam.”

“Tamam mı?”

“Evet. Tamam. Amadoktora görünmeni istiyorum.”

“Doktor Greyson’arı?”

“Hayır. Bir sorun olmadığından emin olmak için seni muayene edip...” Boğazını temizleyip güçlükle yutkunurken elini dudaklarına sürerek gözlerini yere dikti.

İstediği şeyi söylemekte zorlandığını görmek çok üzücüydü.

Başını kaldırıp iri kahverengi gözlerini bana dikti. “İyi olduğundan emi olmak istiyorum, emi olmam gerek. Fiziksel olarak.”

“Muayeneden geçmiştim.”

“Jett’in karısı iki yıl önce beyin tümöründen öldü.”

Kaşlarını yine çatıldı. Tümör benim de aklıma gelmişti ama beyin tümörünün bu durumu nasıl açıklayacağından emi değildi. “Affedersin, patro nunun karısının öldüğünü bilmiyordum.”

Griff başını salladı.

“Beyin tümörünün böyle bir şeye yolaçabileceğini sanmıyorum. Daha önce taramadan geçmiştim, bana zararı dokunacak kadar zeki ve küçük olduğum zamanlar. Temiz çıkmıştı.”

“Tanrım, Swayze! Bunu benim için yapsan olmaz mı yani?” Griff ayağa fırladı.

Donup kaldım. Bu Griffin değildi. Griffin ölçülü davranırdı... Kontrollü.

Ellerini tırabzana dayayarak beni kısırdı, dalgın bakışlarına hapsoluverdim. “Lütfen,” diye fısıldadı başını eğip alnını alnıma yaslariken.

Yüzü öyle acı doluydu ki tüylerim diken diken oldu, kalbim deli gibi atmaya başladı. “Seni o kadar seviyorum ki.” Dudaklarını benimkilere sürterken sesi çatallaştı. “Ayrıca ben de korkuyorum.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir sonraki hafta Morgan'ın tam zamanlı bakıcısı olarak işe başladım. Nate benden bazı iş arkadaşlarıyla tanıştırmak için Morgan'ı üniversiteye getirmemi istedi. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum ama Nate arkadaşlarına göstereceğini diye hiç tereddüt etmeden Morgan'ı hazırladım.

Jenna'nın arabası.

Nate'in bütün dünyası arkakoltuktaydı.

Yoğun biröğlen trafiği vardı.

Arabayı Nate'in çalıştığı binanın önündeki otoparka park edene kadar kalbim atmadı. "Başardık tatlım." Morgan'ın koltuğunu kaidesinden ayırıp bebek arabasına yerleştirdim. "Bütün öğleden sonrayı uyuyarak mı geçireceksin?"

Morgan bana cevap vermek ister gibi burnunu kırıştırdı, yumruklarını kısılmış gözlerine ve ağzına götürdükten sonra tekrar gevşeyerek ninniler diyarına döndü. Onu bulutsuz gökyüzünde parlayan güneşten korumak için koltuğunun göneşliğini indirdim. Hava bugün mükemmeldi. Uzun süredir devam eden boğucu sıcaktan ve nemden sonra sıcaklığı yirmi beş dereceye düşüren hoş biresinti vardı.

“Taktak.” Nate’in başını bilgisayardan kaldırmasını be kledim

Nate öyle kocamangülümsedi kinefesim kesildi çünkü nasıl olduğunu bilmesem de bu gülümsemeyi daha öncemilyon kez görmüştüm. Tanıdık, rahatlatıcı ve unutulmaz bir gülümsemeydi bu. Mükemmel gülümseyişini çevreleyen o kızılımsıdalgalı bukleler, büyüleyicimavigözler ve güçlü çene de gülümseyişi kadar göz alıcıydı. Kadın öğrencilerinin yakışıklı Profesör Hunt’a deli olmaması mümkün değildi.

“Gelsene. Yolculuk nasıl ge çti?”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Eklemlerim hâlâbembeyaz.”

Nate masasının etrafından dolanıp Morgan’ı arabasından aldı. “Araba kullanmayı sevmiyormusun?”

“Kimsenin canı bana emanet değilken kendi arabamı kullanmakla bir sorunum yok.”

“Sana güveniyorum.”

Morgan’ın tombiş kolları ve bacakları boğum boğumdu ama Bay Hokey Oyuncusu’nun kollarında hâlâ minicik görünüyordu.

“Ne?” dedi Nate, Morgan’ı deneyimli bir babanın kendinden emin tavrıyla kucağında tutarken. Morgan dünyada en sevdiği yer orasıymış gibi Nate’in boynuna sokuldu.

“Bir şey demedim.”

“Ama tuhaf tuhaf sırtıyorsun.” Nate koltuğuna oturup Morgan’ı kucağında sallamaya koyuldu.

Dudaklarımı dişlerimin arasına kıştırarak omuz silkdim

“Söylesene.” Nate neşeyle bana baktı. Kimdi bu adam? Her geçen gün tanıdığım Nate’e biraz daha benziyor gi biydi.

“Gerçeği mi?”

Başını salladı, tüm dikkatini bana verirken dudaklarındahâlâ hoş bir gülümseme vardı.

“Kafayı yemeyecek misin?”

“Dökül.”

“Harika bir babasın, tıpkı baban gibi. Babanın sana çok fazla maddi imkân sağlayamadığını biliyorum ama...” Fazla ileri gitmiştim. Kalbim kötü bir şey olacaktı gibi hızla atıyordu.

“Ama?” Nate başını bir yana eğdi.

Yavaşça derin bir nefes alıp ağzımın kafamdaki resimleri anlatmasına izin verdim. “Elinden geleni yaptı. Sen on üç yaşındayken Minneapolis’teki hokey kampına gidebilesin diye babasının verdiği saati sattı.”

Nate’in gülümseyişi silinirken gözleri masasının üstündeki bir şeye kaydı, belki de geçmişe, kampa, saate. “Emin misin?”

Birkaç kez başımı sallayarak odasını adımladım, içerisi kitaplıklarla doluydu, duvarlardan birine diplomalar ve çeşitli sertifikalar asılmıştı. Omzumun üstünden arkama bir göz atınca Nate gözlerini tekrar bana çevirdi.

“Bunu bilmiyordum.”

“Babana sor.”

Nate dudaklarını Morgan’ın kafasına bastırarak mırıldandı, “Gerek yok.”

“Çünkü uydurduğumu düşünüyorsun, değil mi?” Çantamı omzumdan indirip bebek arabasının yanına bıraktıktan sonra Nate’in masasının karşısındaki iki koltuktan birine oturdum.

“Sana inanıyorum.”

“Gerçekten mi?” Bu iki kelime ağzımdan konfeti gibi fırlamıştı.

Nate güldü. “O İspanyolca sınavında kopya çektim. Cevaplar bacağımda yazılıydı, kotumun dizindeki büyük deliğin hemen üstünde. İspanyolca’yı asla öğrenemedim, yakalanma riski de çok fazlaydı, o yüzden Fransızcaya geçtim.”

“Ciddi misin?”

Başını salladı.

“Tuhaf. Bunu bilmiyordum.”

Nate’in yüzü gevşedi, yorumumdan kaçmak ister gibi odaya bakınırken bir kaç kez hızlı hızlı gözlerini kırıştırdı.

“Ee... Bu cuma ikide evde olabilir misin? Doktor randevum var da.”

Nate gözlerini tekrar bana çevirirken Morgan kıvranıp mızıldanıyordu. Bebek çantasından biberonunu çıkardım, çıkmadan hemen önce ısıttığım için hâlâ sıcaktı. Çok geçmeden acıkacağını biliyordum. Hep böyle yaparmışız gibi Nate, Morgan’ı koluna yatırır yatırmaz biberonu verdim ve omzuna bir kısımlık bezi koydum.

“Her şey yolunda mı? Umarım rutin bir muayenedir.” Gözlerini kıstı.

“Rutin değil. Ama bir şey bulacaklarını sanmıyorum.” Yeniden koltuğa oturdum. “Griffin beynimi kontrol ettirmemi istedi.” Güldüm.

Nate gülmedi.

“Patronunun karısı beyin tümöründen ölmüş. Senin ve rastgele insanların geçmişini görebilme yeteneğimin bir beyin tümöründen kaynaklanmasından endişeleniyor. Bunu Griffin için yapıyorum.” Omuz silktim. “Sevdiğin insanlar için böyle yaparsın.”

“Bir şeyin olmadığından eminim.”

“Teşekkürler Doktor Hunt.” Gülümsedim, Nate de gülümsedi.

“Aman Tanrım!”

Kafam hızla tiz sese döndü. Ellilerinde gösteren esmer bir kadın elleriyle ağzını kapatarak şaşkın yüz ifadesini kısmen gizlemişti.

“Kimler gelmiş.” Sesipencere camlarını çatlatabilirdi.

Bana hiç bakmadan yanımdan hızla geçip Nate ve Morgan'a gitti. "Nathaniel, bu gördüğüm en güzel şey."

"Teşekkürler Donna. Bu dediğini dört çocuğuna söylemeyeceğim." Nate kadına göz kırptı. Her zaman böyle flörtözdü.

Tanrı aşkına diye düşündüm. Hakkında bunu da *biliyordum*.

"Onu senden birazcık çalabilir miyim? Thea, Madeline ve Grace koridorda. Bebeği onlar da görmek istiyor."

Nate'in Morgan'ı hemen vermemesi hoşuma gitti. Gözlerini kızına dikerken yüzünden bir an bir çekişmenin gölgesi geçti. Çok koruyucuydu.

"Hepimiz anneyiz Nathaniel. Kızın emin ellerde olacak. Onu hayatım pahasına korurum."

"Görmeleri için onu ben götürebilirim."

"Hayır hayır. Öğrencin seni bekliyor." Sonunda bana şöyle bir bakıp kibarca gülümsedi.

Nate'in bakışları bana kaydı. Tanıştırmaya, kadının hatalı varsayımını düzeltmeye kalkmadı. Beklenti dolu bir sessizlikten sonra başını kaldırıp Donna'ya baktı. "Ellerini yıkamadan Morgan'ın ellerine dokunma. Biberonundan hava yutmasına izin verme. Ayrıca Marietta gelirse Morgan'ı kucağına almasına müsaade etme çünkü kızımın sigara tiryakisi gibi kokmasını istemiyorum."

Nate daha sözünü bitirmeden Donna Morgan'ı, biberonu ve Nate'in omzundaki kusmuk bezini almıştı bile. "Yüzünü asma Nathaniel, küçük Bayan Morgan'a iyi bakacağım," dedi bebek gibi konuşarak odadan çıkarken.

Gerçekten Morgan'ın ellerine dokunmadan önce ellerini yıkadığından, hava yutmasın diye biberonu doğru açıyla tuttuğundan ve onu üst üste sigara içen Marietta'dan koruduğundan emin olmak için peşinden gitmek istedim. Benim olmayan bu

küçükkızı bu kadar sevmem korkutucuydu. Çocuk bakımında epey tecrübeliydim ama şimdiye dek hiç bir çocuğa bu kadar kısa sürede Mor gan'a bağlandığım kadar bağlanmamıştım.

"Merak etme." Nate'e gülümsedim.

Alındaki kırışıklıklar biraz gevşedi.

"Ee Profesör Hunt, belki de öğrencinize bir şeyler öğretmelisiniz." Parmaklarımlakoltuğun kolçağına vurmaya başladım.

Nate'in duruşundaki son endişe kırıntısı da kaybolurken omuzları gevşedi, dudaklarında yineo güzel gülümseme belirdi.

"Hâlâ mor meyveli buz yiyormusun merak ettim." Sırıttım. Nate hakkında hem çok fazla hem çok az şey bilmek beni saf bir merak ve beklentiyle Noel hediyelerini açan bir çocuk gibi heyecanlandırıyordu.

Nate arkasına yaslanıp bacaklarını masasına koyarak ayak ayak üstüneattı. Vans marka siyah-beyaz ayakkabıları yepyenyidi. Yeni ayakkabı giydiğini hiç hatırlamıyordum ve bu benikafamda gördüğüm genç çocukadına üzüyordu.

"Daisy hakkında konuşmak ister misin?" Nate'in kaşları hafifçe yukarı kalktı.

"O bilmediğim çocukluğunun bir parçası."

Nate dudaklarını yana doğru bükerek çenesini kaşdı. "Çocukluğunun çok büyük bir parçasını oluşturması tuhaf değilmi?"

"Sen ciddi misin? Sana tuhaf gelen bu mu? Biryabancıolduğum halde, senden on beş yaş küçük olduğum halde geçmişini ayrıntılarına kadar canlı bir şekilde görebildiğim gerçeği değilde buyani?"

Nate birkaç kez yavaş yavaş başını salladıktan sonradonuk bakışlarını yüzüme dikti, yüzünde düşünceli bir ifade vardı, dudaklarını ıslattıktan sonra duymaya can attığım kelimeleri söyledi. "Mor meyveli buzyiyorum, evet."

Dışarıdan bakıldığında bedenimin her yerü bupek de önemli bir şey değülmüş gibi sakın kalmaya devam ederken beynim mutluluk dansı yapıyordu. *O kadar önemli ki!*

Nathaniel Hunt, 14 Yaşındayken

Hayatımın aşkını on dört yaşında buldum. Elbette bunu kimseye söylemedim, Daisy'ye bile. On yedi yaşında gibi görünen, büyük çocuklarla hokey oynayan ve sorunları yumruklarıyla çözen on dört yaşındaki çocuklar âşık olmazdı. En yakın arkadaşımın Daisy olması bana bir ömür yetecek belayı da beraberinde getirmişti.

“Keşke kablolu televizyonunuz olsaydı.” Daisy bir fast-food kese kâğıdını defterimin üstüne fırlattıktan sonra sırt çantamı ikiz yatağımın ayak ucundan itip açtığı yere çöküverdi.

“O neden?” Yere düşmesin diye geometri kitabımı tuttum.

“Çünkü ben geldiğimde baban hep televizyonun kaşısındaki koltuğunda uyuyor ve beni asla duymuyor. Kablolu televizyonunuz olsaydı kanalı değiştirip porno açardım, böylece uyan dığında televizyonda ne oynadığını gördüğümüzü düşünerek dehşete düşerdi.”

Yağlı patates kızartmalarını ağzıma tıkarak güldüm. O günkü ilk yemeğimdi ve bu daber bat bir durumdu çünkü saat akşamın sekiziydi. Daisy'nin harçlığını benim için yiyecek almaya harcaması çocukluğumun göz alıcı yönlerinden biri değildi ama açlık gururdan önce geliyordu.

“Yiyecek perimiz bize sadece fast-food getirdiği için kalp krizi geçirebilirdi.” Çizburgerimi alıp yarısını ağzıma tıktım.

“Onunkini buzdolabına koydum.” Daisy burnunu kırıştırdı. “Soğuk patates kızartmasının tadı iğrenç olur.”

“Umursamazki,” diye mırıldandım ağzımdolu dolu. “Yemek yemektir. Daha iş bulamadı, herhalde bir haftaya sokaklaradüşeriz.”

“Öyle söyleme.” Dolgun dudakları aşağı bükülünce içimden onu öpmek geldi. Daisy’yle öpüşmeyi seviyordum. O da benimle öpüşmeyi seviyordu. Bu ona verebileceğim bir şeydi. Hayattaki boktan şansım bir erkek gibi hissetmemi zorlaştırıyordu ki bu çok saçmaydı çünkü daha on dört yaşındaydım ama hayatımın aşkı olan kız için bir erkek olmak istiyordum. Oysa tam tersine babamla birlikte muhtaçduruma düşmüştüm.

“Yarınelma ve muz getireceğim. Yalnız yeterlikaloriyi sağlamazlar diye korkuyorum.”

“Paranı yoksulları doyurmak için harcamayı bırak.” Kesekâğıdını üstü zaten ıvrı zıvırla dolu olan komodininin üstüne fırlattım, defterimle geometrik kitabımı yere itip Daisy’yı belinden kavrayarak atabiner gibi kucağıma oturttum.

“Kendine öyledeme.” Kollarını boynuma doladı.

Kıkırdadım. “Merak etme. Annem gelip bizi kurtarır.” Ellerimi Daisy’nin kot pantolomunun ceplerine kaydırdım. Cesaretim en fazla buraya ulaşabiliyordu. Arkadaşlarım kızların tişörtlerinin üstünden göğüslerini elliyordu. Birkaçı kızların eline verecek kadar şanslıydı. Büyük hokey arkadaşlarım ise sonuna kadar gidiyordu. Daisy’ye bu sınırları geçmeyecek kadar saygı duyuyordum. Annesiyle babasına okadar saygı duyuyordum ki kızlarından faydalanmayı düşünemezdim, özellikle de bana yaptığı yardımları görmezden geldikleri için, midemin kendi kendini yemesine engelolan yardımları.

“Bizi kurtarır derken ne demek istiyorsun?” Daisy saçlarımla oynuyor, parmaklarını asi buklelerimde gezdiriyordu.

“Babam annemin beni terk ettiği için suçluluk hissetmeye başladığını düşünüyor, öyle zamanlarda annem birkaç haftalığına ortaya çıkıyor, zengin sevgilisinin parasıyla buzdolabını ve ki-

leri doldurup birkaç yemek pişiriyor, hokey maçlarımdan birine gelip kendini gösterdi kten sonrada yeniden gidiyor.”

Daisy çok güzel kokuyordu, çizburgerden daha güzel, bu düşünce bir ergenin zihninden çıkınca gerçekten çok şey ifade ediyordu. Eskiden unisex giysiler giyip makyaj yapmazken şimdi vücudunun yeni yeni şekillenen kıvrımlarını saran kadınsı kıyafetler giyiyor, parlak rujlar sürüyor ve er genliğimin yan etkilerini son raddesine kadar zorlayan çiçek kokulu parfümler sürünüyordu.

“Baban annenin eve gelmesine nedenizin veriyor? Annen babamı aldatıyor. Nedenhâlâ evli olduklarını anlamıyorum.”

“Babam ne olursa olsun annemi sevdiğini söylüyor. Sanırım boşanırlarsa Tanrı’nın kızacağından korkuyor. Annem daima kilisenin dua istek listesinde. Bu utanç verici. Herkes zaten durumumuz hakkında kötü şeyler düşünürken babam neden bunu dünyaya ilan etme gereği duydu ki?”

Daisy kıkırdadı. “Dua ne? Sevgili Tanrım, David Hunt’ın karısı onualdatmayı bırakıp evine dönsün, ailesinin karısını doyurup birikmiş çamaşırları yıkasın mı?”

“Yok ya...” gülmemek için dişlerimi alt dudağıma batırdım “...sadece üttü. Çamaşır işini hallediyorum ama daha önce hiç ütü yapmadım. Yapmaya kalksam herhalde babamın gömleğini yakarım.”

Daisy yine kıkırdadı.

“Kes şunu. Hayır. Yapma...” Bileğini kavradım.

Daisy elimi itti. “Sorun yok.” Cebinden çıkardığı lastik tokayla saçımı toplayıp at kuyruğu yaptı. Saçlarım toplanacak kadar uzamıştı.

“Kız gibi oldum. Çıkar şunu.” Daisy at kuyruğumu bozmama engel olmak için kollarımıaşağıbastırıp bacaklarıyla sabitlerken elinden kurtulmaya çalışıyormuşum gibi yaptım.

Kuş gibi hafifti, benşe büyük takım arkadaşlarıma yetiše bilmek için yakınlarda ağırlık çalışmaya başlamıştım. Gerçekten benizapt etmiş gibi oyun oynuyorduk ama ikimiz de gerçeği biliyorduk. Her ergen oğlanın bayıldığı nedenlerden ötürü üstümde kıvranıp zıplaması hoşuma gidiyordu, Daisy de kontrol ondaymış gibi yapmaya bayılıyordu.

“Saçımı kestirmem gerek,” diye homurdandım Daisy geriye doğru kaykılıp sırtarak eserine bakarken.

“Ya sen de Mason gibi saçını kestirince bütün gücünü kaybedersen?”

“Mason dakim?”

Daisy gözlerini devirdi. “İncil’deki Mason.”

Bir kahkahapatlattım. “Hayatındatek birgün kiliseye gitmedin. İncil’den tek kelime bile okumadığını da biliyorum çünkü bunları yapmış olsaydın onun Mason değil Samson olduğunu bilirdin.”

Daisy gözlerini kıstı. “Ukalalık etme. Kimise ukalaları sevmez. Kiliseye gitmemem benim suçum değil, Tanrı’nın suçu.” Kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Tanrı’nın suçu değil. Ateist oldukları için annenle babanın suçu.”

“Ateist de ne demek?”

“Yani Tanrı’yainanmıyorlar.”

Kafasını geriyeattı. “Bu doğru değil. Sadece Tanrı’ya kızgınlardır.”

“Neden?”

Tokadan kaymaması için at kuyruğumu zıtyönlere doğru çekti.

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

“Sır saklayabilir misin?”

Bu şimdiye dek sorduğu en saçma soruydu. İkimiz çok yakındık. O bilse de bilmese de bir gün onunla evlenecektim, üç çocuğumuz ve parasını Ulusal Hokey Ligi'nden aldığım dolgun maaşla ödediğim güzel ama mütevazı bir evimiz olacaktı. Bunu bilen tek kişi bendim. Bu da sır saklama yeteneğimi ispatlıyordu. "Ne aptalca bir soru bu Daisy."

"Bana Daisy demekten vazgeçmezsen sana bir daha hiçbir şey söylemeyeceğim. İşte bu yüzden bana Morgan, bebeğim ya da prenses diyen gerçek bir sevgiliye ihtiyacım var."

"Prens mi? Hadi ama. Nesin sen? Bir poodle mı?"

Dört yıldır her gün beni "gerçek sevgili" muhabbetiyle tehdit ediyordu. Artık umursamıyordum. Ne de olsa tüm ilgisini bana veriyordu.

Gülümseyişlerini.

Öpücüklerini.

Boş dakikal arını

Korkularını.

Hayallerini.

Bundan daha gerçek ne olabilirdi?

"Kapa çeneni." El ini ağzıma koydu

El ini yaladım

"İyy..." Hemenel iniçkti.

Suratını daha da asmadan onu öptüm. O da beni öptü. Başta beceriksizce öpüşüyorduk ama sonra ritmimizi bulduk. O başını bir yana eğerken ben de öbür yana eğdim, geri kalanı da dudaklarımız halletti. Dilim bir anlığına diline dokununca onu günaha davet ediyormuşum gibi birden geri çekildi.

"İyy iğrenç," dedi kızarmış yanaklarla soluk soluğa geri çekildikten sonra, ne var ki gülümseyişi sözlerindeki öfkeyi silip atıverdi.

“Bana sırrını söyle.”

“Kimseye söylemeyeceğine...”

“Tamam tamam... kimseye söylemem.”

“Güzel. Helebir söyle.” Bakışları ağızının hemen altına kaydı. Tuhaf birandı, en yakın arkadaşımın pek sık görmediğim gergin yanını görüyordum. “Ben doğmadan iki yıl evvel annemin bir erk ek bebeği olmuş. Ölü doğmuş... düşük mü ne, öyle bir şey.”

“Ah... bu çok korkunç. Bunu bana daha öncesöylemediğine inanamıyorum. Gerçekten çok üzücü.”

Daisy bana çabucak bir bakış atarak başını saladı. “O zamandan beri Tanrı’ya kızgınlara.”

“Ben o isamben de kızardım herhalde. Cidden çok kötü.”

“Evet.” Omuz silkti. “Büyükannem şimdi hepimizin cehennem gideceğini düşünüyor.”

“Sen ne diyorsun?”

“Bilmiyorum ki. Tanrı’ya inanmıyor değilim. Samson ve Mason arasındaki farkı bilmiyor olabilirim ama...” sırtıttı “... Tanrı düşüncesi hoşuma gidiyor. Bazen korktuğumda ya da bir şeye gerçekten ihtiyaç duyduğumda Tanrı’ya dua ediyorum. Gerçi doğru yaptığımdan emin değilim.”

“Tanrı’dan ne istiyorsun? Babam birşeyler istemektense şükretmeye daha fazla zaman ayırmamız gerektiğini söylüyor. Annem de olduğu gibi... onu geri getirmesini istemektense burada o lduğu günler için Tanrı’ya şükrettiğini söylüyor. Çok iyi değil mi?”

Daisy omuz silkti. “Baban muhtemelen haklı. Şükretmeliyim. Belki o zaman bir şeyler istediğimde Tanrı’nın evet deme ihtimali de artar.”

“Ne gibi şeyler?”

Elleri enseme kaydı, dudakları kulağıma sürtünürken fısıldadı. “Tanrı’dan hep senin karnını doyurmayı u nutmamasını ve evsiz kalmaya izin vermemesini istiyorum.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Swayze'nin gülümseyişi yüreğimi burkuyordu. Ona geçmişimden bahsederken hiç kımıldamıyor, gözünü bile kırpmıyor, sadece sırtıyordu. En iyi arkadaşım ruhunda yaşıyorsa bunu konuşabilmek isterdim. Nasıl oluyordu da her şeyi hatırlarken çocukluğumu özel kılan tek insanı hatırlamıyordu?

"Korkuyorum..." Swayze'nin gülümseyişi soluverdi "... çünkü sen kafamda siyah-beyaz olan her şeye güzel renkler ekliyorsun. Ama bu gerçek olaylara dayandırılmış bir filmi seyretmeye benziyor. Ne olacağını biliyorsun. Titanik'in batmış olduğu gerçeğini değiştiremem. Daisy de..."

"Öldü," diye mırıldandı m, Swayze'nin zihnindeki hatıralarla bağlantı kurınay, çok istiyordum.

"Evet." O da benim gibi kederle gülümsedi.

O mavi gözlerde meraktan başka bir şeyin ışıldamasını bekleyerek yüzüne bakakalmamak mümkün değildi. Durumu anladığına dair en ufak bir ışıltıda kalbim durabilirdi.

"Bana Daisy'nin nasıl öldüğünü sormadın," dedim ama asıl kafamdan geçen şeydu: *Bana nasıl öldüğünü sormadın.*

Dürüst olmak gerekirse bunu ona darmadağın olmadan anlatabileceğimden emin değildim.

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Bilmek istemiyorum. Henüz değil... belki de hiçbir zaman.”

“Neden?”

Yüzü endişeyle çarpıldı. “Bilmem. Tuhaf mı geldi?”

İçine yuvarlandığım duyguuçuçurumuna rağmen güldüm.

Umut.

Keder.

Şaşkınlık.

Berraklık.

“Yanlış kişiye soruyorsun. Jenna’nın giysilerini dolaptan çıkardım ama hastane çantası hâlâ arabanın arkasında duruyor. Kızım hayatta âşık olduğum ilk kızın adını taşıyor, ayrıca senin... geçmişimle bağlantılı biri olduğun gerçeğini de kabullendim. Yani...” başımı iki yana salladım “... ‘tuhafılık’ konusunda güvenilir bir merci değilim.”

Dudağının bir tarafını yana doğru kıvrarak hafifçe gülümsedi. “Oldum olası nereden bildiğime anlam veremediğim şeyler biliyorum. Bu benden çocukluğumu çaldı ama sana kadar kendimi gerçekten farklı *hissetmemiştim*.”

Sözleri nefes almayı zorlaştırıyordu. *Daisy* diye fısıldamak istiyordum. Bizi hatırlamasını istiyordum. Öldüğü gece neden yalnız olduğunu sormak istiyordum.

Bunca yıl sonra kalbimdeki, ruhumdaki o boşluğu hissediyordum, hayatımda ne olursa olsun bir yanımda hep eksik kalacaktı. En iyi arkadaşım *Daisy*’ye işte bunları söyleyecektim.

“Umarım hayal kırıklığına uğratmam. Umarım cevapları bulmana yardımcı olabilirim.”

“Ben de.”

“Felaket! Büyük felaket! Ah Tanrım...” Don na Morgan’ı kendinden bir kol boyu mesafede tutuyordu.

Ayağa fırlayıp Morgan’ı aldım, ben de onu bir kol boyu mesafede tuttum. “Ah damaz. Kusura bakma Don na”

Don na kakaya bulanmış gömleğine bak tı. “Sorun değil. Yüzü kıpkırmızı kestiği zaman bir patlama olacağını anlamalıydım. Gidip biberonuyla kusmak bezni getireyim, sonra da eve gidip üstümü değiştiririm.”

“Affedersin...” Dudağımı ısırdım. Başka nediyeceğimi bilmiyordum.

“Şş, hiç sorun değil.” Odadan çıkarken elini boşver dercesine salladı.

“Gel bakalım.” Swayze, Morgan’ı alıp masasına yaydığı alt değiştirme örtüsünün üstüne yatırdı. “Bir de onun için endişelenmiştin. Demek yabancılar onu alıp kaçtığı da Morgan başının çaresine bakabiliyormuş” Morgan’ın kirli tulumunu çıkarırken kıkırdadı.

“Peşindeki avcıya kdu püskürten bir kokarca gibi mi?” Gül düm.

“Kesinlikle.” Swayze tulumukatlayıp kenarakoyarken ben de Morgan’ın bezini açtım.

Fıış!

“Hassiktir!” Pis bezi gerisingeri kapadım ama gömleğimin önü üstünde Dijon hardalı şişesi patlamış gibi görünüyordu.

Swayze ellerini ağzına götürdü, pişmiş kelle gibi sırtıttığını belli etmemeye çalıştığını biliyordum, kocaman açılmış gözlerini hiç kırpmadan bir Morgan’a bir bana çeviriyordu. “Sözlerine dik kat et Profesör,” diyemirıldandı elinin arkasından.

Haklıydı. Gözlerimi devirdim. “Bir el atsan diyorum.” Kızgın görünme çabam yüzüme yayılan aptal bir sırıtışla mahvoldu.

Hem bu sırtışın birkaç santim aşağısında gömleğim kakaya batmış olsa bile gülümsemek iyi gelmişti, ayrıca şimdi kızımın önü de kaka içindeydi çünkü kendimi korumak için içgüdüsel olarak pis bebek bezini olduğu gibi kızımın üstüne itmiştim.

Swayze dönüp bebek çantasından ıslak mendil çıkarırken gülmek için kendini zor tutuyordu. Bana döndüğünde gözleminde yaşlar vardı. “Çok üzgünüm...” Sonra bir kahkaha patlatıp gözünden yaş gelene kadar güldü. “Aman Tanrım.” Durumu çabucak gözden geçirip büzüldü. “Felaket ıslak mendille temizlenmeyecek kadar büyük. Lavabo lazım.”

“Tuvalet biraz ileride.” Başımla kapıyı işaret ettim.

“Tamam. Şey...” Swayze burnunu kırıstırdı.

Kımıldamamaya çalışıyordum ama Morgan keyifli sesler çıkarak bacaklarını havaya savuruyordu. Onca kakadan kurtulduktan sonra şimdi kendini bir hayli iyi hissettiğinden şüphem yoktu.

“Senin üstün zaterı battı, onubanyoya sen taşısan da ben yırkarken tutsan diyorum.”

“Tamam. Öyleyse felaketin boyutları daha da büyümeden gidelim.”

Swayzebaşını sallayarak bebek çant asını aldı.

“Gülmeyi de kes,” dedim Morgan’ı alırken, bebek bezi alt açma örtüsünün üstünedüştü.

“Gülmüyorum.” Swayze daha son kelimeyi söylemeden kıkırdamaya başladı.

Neyse ki tuvalet tek kişilikti, kimsenin bu felaketi görmesi gerekmiyordu. Yolda kimseyle karşılaşmamayı da başarmıştık.

“Tekrar yapmadan acele et.” Morgarı ilavabonun üstünetuttum

“Önce suyu biraz ısıtmam gerek.” Swayze bana şöyle bir baktı, hâlâ gülmemeye çalışıyor ve başaramıyordu.

Birtomar kâğıt havluyu ıslatıp Morgan'ın üstündeki kakaları çabucak temizledi.

"Eve gider gitmez onu yıkarım ama şimdilik idare eder." Morgan'ı benden aldı.

"Dikkat et. Belki dahahepsiniyapmamıştır." Swayzeonu göğsüne bastırırken gözlerimi Morgan'ın poposuna diktim.

Swayze gömleğime baktı. "Ne varsa çıkarmış gibi görünüyor. Ben gidip altını bezleyeyim de yenibir kıyafet giydireyim. Sen de..." kaşlarını çatı " ... gömleğini temizlemeye çalışsan iyi olur."

"Yapma ya!" Sırıttım.

Kapı Swayze'nin arkasından kapanınca düğmeleri açıp gömleğimi çıkardım. Bu gömleği bir daha giymenin imkânı yoktu, yine de beş dakikayı gömleği ovalayarak geçirdim. Yedekkıyafetim olmadığından gömleği el kurutucunun altında biraz kurutmaya çalıştım ki giydiğimde sırılsıklam olmasın

"Biz gidi..." Swayze kapıyı açınca donup kaldı.

Onu şoke edenin neolduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Çıplak karnıma doğru baktığını görünce durumu anladım.

"Nate." Adımıkalbinikırmışım gibisöylemişti.

Hiç kıılmıdamadım. Belki dikkatini çeken şeyi örtmem gerekirdi ama yapmadım çünkü inandığım şeyin gerçek olduğunu öğrenmek için her şeyimi verirdim.

"Nate," di ye fısıldadı tekrar çaresizce yalvarır gibi, bana birazyaklaşınca kapı arkasından kapandı, gözleri tek bir şeye sabitlenmişti.

Gözümü bile kırpmadım. Her şeyi anladığına dair gözlerinde belirebilecek minicik bir ışıltıyı dahikaçırmak istemiyordum.

Belki de gömleğimi giymeliydim ama giymedim.

Belki bana dokunmak için eliniuzattığında geri çekilmeliydimama çekilmedim.

Belki parmak uçları tüylerimi diken diken ederek karnımdaki kalp şeklindeki doğum lekesine dokunurken ve kaslarım dokunuşu altında sertleşirken bir şey -herhangi bir şey- söylemeliydim.

Ama... söylemedim.

Swayze parmaklarını tenimden çekmeden gözlerini kapadı.

Hatırla... lütfen... hatırla...

Dokunuşu. Profesör Albright bu kızın benim Morgan'ım olmadığını söylemişti ama... ya oysa? Tek bir dokunuşla en iyi arkadaşına âşık olan o oğlana dönüşmüştüm. Daisy'nin önünde duran o oğlandım, düğmeleri çözülmüş gömleğini açıp parmaklarını doğum lekemin üzerinde gezdirişini izliyordum.

Tek bir dokunuş yirmi bir yılı silmişti.

Tek bir dokunuş analitik zihnimin kavrayabileceği her şeyi silmişti.

"Hissediyor musun?" Swayze gözlerini açıp bana baktı ama tek görebildiğim acı ve şaşkınlıktı.

Konuşamadığım için hafifçe başımı salladım.

"Neden?" dedi soluğukesilerek.

Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın. Çünkü ölüm bile bizi ayıramadı.

"Bilmiyorum." Tek söyleyebildiğim buydu çünkü anlamıyordum, o yüzden de açıklayamazdım. Bedenin bütün bölümlerinin ismini sayabilir, insan gelişiminin aşamalarını, DNA'yı, kök hücrelerin hayat kurtarma becerilerini, insan türünü oluşturan pek çok mucizevi şeyi ezberden sayıp dökebilirdim. Ama bunu açıklayamıyordum. *Bu* her ne ise varlığını ya da gerçekliğini inkâr da edemiyordum.

Kapı çalındı.

Swayze geriye sıçradı. “Donna Morgan’a göz kulak oluyor.” Kafasını toplamak ister gibi başınıiki yana salladı. “B-ben gidiyoruz demek için gelmişim.”

Islak gömleğimi sırtıma geçirip düğmeleri iliklemeye başladım. “Morgan’ı getirdiğin için teşekkür ederim.”

Birbirimize bakmıyorduk.

“Sonra görüşürüz.”

Başımı salladım, gözlerimi doğum lekemin yanındaki düğmeyi iliklemekte olan ellerime dikmişim.

Kapı Swayze’nin arkasından kapandı.

“Hassiktir...”

Swayze’ye mesaj atıp biraz gecikeceğimi söyledim. İki saat boyunca Swayze ve Morgan’ın canlı videosunu izledikten sonra ekranın dışına tıklayıp gerçekten biraz çalıştım. Artık onları izlememe gerek yokmuş gibi hissediyordum. Yoktu. Şimdi *onu* sırf sinsiliğimden izliyordum. Ne düşündüğünü merak ediyordum. Önemli bir a-ha anı yaşayarak aydınlanmasını bekliyordum.

Eve gittiğimde ortalık sessizdi. Swayze göğsünde uyuyan Morgan’la televizyon koltuğunda uyuyakalmıştı. Kanepeye oturup onları biraz daha seyrettim. Yıllarca sarı saçlı kahverengi gözlü bütün kızlar bana Daisy’yi hatırlatmıştı ama Dokt or Greyson’ın muayenehanesinde Swayze’yle karşılaştığım zaman aklıma Daisy gelmemişti. Şimdi ise tek gördüğüm Daisy’ydi.

Bazı günler Swayze’nin gözlerinin mavi değil kahverengi olduğuna yeminedebilirdim.

“Uyurken beni seyretmen çok sinsice.” Swayze gözlerini açıp sırıttı. “Sinsiolması gereken benim Profesör, sen değil.”

Profesör. Savunmasız olduğunda bana Nate, sinirliyen Nathaniel, işçi ve işverenden öte bir şey değilmişiz gibi davranmak istediği zaman da Profesör diyordu. O zaman akadar hak-

kında bilinmesi gereken ne varsa öğrenmiştim... ve en iyi arkadaşımın bu yeni versiyonunu tanıyacaktım. O kafamı dağıtmak için ihtiyacım olan meşgaleydi. Bir hediyeydi.

“Bana aileden bahsetsene.”

Gözlerini kısarak baksa da gözlerimi kaçırmadım. Ben geçmişin üstesinden gelme arzusuna bağlı olarak onun için farklı biri olabilirdim ama o bir dadıdan çok daha fazlasıydı. Şimdi bunu bildiğime göre bu bir mucize değilmiş gibi davranamazdım.

“Ailemden mi?”

Başımı salladım.

“Babamın kalp krizinden öldüğünü biliyorsun. Neredeyse otuz yıl mali müşavirlik yaptı. Annem ürün fotoğrafçısı. Yıllarca bir yandan beni büyütüp bir yandan kariyerini sürdürmeye çalışarak büyük firmalar için çalıştı. Babam öldüğünden beri fotoğraf makinesini çantasından çıkardığını sanmıyorum.”

Swazye başını iki yana salladı. “Hayatında ‘bir sonraki adım’ ne olacağına karar vermesi gerektiğini söylüyor. Ama ben-ce fotoğraf makinesinin merceğinden babamı görmekten korkuyor. Onu tutkusunun peşinden gitmeye ikna eden babamdı. İlk fotoğraf makinesini babam almıştı. Annem dijital makineler çıkmadan önce rulolarca fotoğraf çekti, hepsi de babamın fotoğrafıydı. O kadar çok fotoğraf albümü var ki, hepsi de babama dair. Babam yakışıklıydı, saçlarını kaybetmeye başladığında bile. Annem de güzeldi... yani güzel. Ben doğmadan önce tutkulu bir ilişkileri olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Öyle bir aşk hiç görmedim.”

“Büyükkannelerin ve büyükbabaların?”

“Evet. Dördü de hayatta. Anneminkiler Chicago yakınlarında oturuyor, babaminkiler ise burada, Madison’da yaşıyor.” Koltuğun kolçağında duran telefonunun home tuşuna bastı. “Gitmem gerek.”

“Tabii.” Morgan’ı ondan aldım, Morgan hiç ses çıkarmadı. İş yerime yaptığı ziyaret ve büyük felaket onu yormuş olmalıydı. “Bugün Morgan’ı iş yerine getirdiğin için tekrarteşekkürler. İş arkadaşlarım onu görmekten gerçekten çok mutlu oldu.”

“Donna bile mi?” Swayze çantasını alıp kapıya doğru yürürken kuşkuyla sırıttı.

“Donna bile.” Kıkırdadım. “Yeni bir gömlek alması için ona biraz para versem iyi olur. Gömleği büyük ihtimalle mahvolmuştur, tıpkı benimki gibi.”

Swayze’nin bakışları gömleğime kaydı ama gömleği düşünmediğini biliyordum; doğum lekemi düşünüyordu.

“Kalp şeklinde değil. Daha çok muza benziyor.”

Gözlerime baktı, kafasının ne kadar karışık olduğu yüzünden belli oluyordu.

“Doğum lekem. Şeklini kalbe benzeten tek kişi Daisy’ydi.”

Swayze yavaşça başını salladı ama gerçekten anladığına dair hiçbir işaret yoktu.

“İspanyolca sınavında kopya çektiğimi bilen tek kişi de Daisy’ydi.”

Swayze dudaklarını bükerek baş sallamaya devam etti ama ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Bilgisayarımın ekranındaki gökkuşağı çarkının hiçbir sonuca ulaşmadan dönüşünü izliyor gibiydim.

“Şey, cuma günü doktor randevum olduğunu unutma.”

Hepsi buydu, dönen gökkuşağı çarkından fazlası yoktu. Ona söylersem ne yapardı? Sözcükler dilimin ucuna kadar geliyordu ama söyleyemiyordum. Onun yerine gülümseyerek başımı salladım. “Cuma günü evden çalışabilirim. Bütün gün de gelmesen sorun olmaz.”

“Tamam. Haber veririm. Yarın görüşürüz.”

“İyi geceler.”

Arabasına gidene kadar onu izledim. Son bir kez el sallamak için döndüğünde ben de çabucak el sallayıp kapıyı kapattım. Haklı olabilirdi. Ona bakıp durmam biraz sinsiceydi. Morgan’ı beşiğine yatırdıktan sonra kendimi yatağıma attım, düşüncelerim yirmi bir yıl önceye kayarken gevşemek için şakaklarımı ovuşturdum.

Nathaniel, 15 yaşındayken

“Daisy,” diye fısıldadım titreyen parmaklarla buruşuk gömleğimin düğmelerini açarken.

Camdaki çatlaktan içeri hafif bir esinti giriyordu ama bir haftadan fazladır kliması çalışmayan evimizde yoğun bir nem vardı. Uzakta cırcırböcekleri ötüyordu ama deli gibi atan kalbim seslerini neredeyse bastırıyordu.

“Amcana çok üzüldüm.” Elime bir gözyaşı damladı ama bu benim gözyaşım değildi. Daisy’nindi.

Beni hokey oynamaya özendiren adam ölmüştü ve tek damla gözyaşı dökmemiştim. Daisy ikimize de yetecek kadar ağlamıştı. Gömleğimi omuzlarımdan sıyırdı. Gömlek belimin hemen altına düşüp bileklerime takıldı.

“Ağlama.”

Daisy başını iki yana sallayarak yeniden kontrolden çıkmalarına meydan vermeden duygularını bastırdı.

“Hazır değilsen bunu yapmak istemiyorum.”

Daisy dudaklarını boynuma bastırırken elleriyle hafifçe karnıma dokundu. Başını eğip doğum lekemin üstünde gezinen parmağını izledi. “Bu kalbi seviyorum. O gün okul otobüsüne bindiğimde aşk tanrısı seni okuyla buradan vurmuş bence.”

Kıkırdadım. “Ama bu leke doğduğumdan beri var.”

Daisy parmağını tekrar lekenin üzerinde gezdirince az sonra olacakların beklentisi çıplak tenime dokunan ellerinin sıcaklığıyla karışarak hiç olmadığım kadar sertleşmeme yol açtı.

“Bence benimle birlikte olmak için doğmuşsun,” diye mırıldandı ellerim kadar titrek bir sesle.

“Bunu yapmak zorunda değiliz.” Başının üstüne bir öpücük kondurup gözlerimi kapadım. “Bana teselli seksi gibi geliyor, benimle acıdığın için sevişiyormuşsun gibi.”

Çenesini göğsünden kaldırmadan başını iki yana salladı. Doğum lekeme mi yoksa pantolonumun altından belli olan sertleşmiş aletime mi bakıyordu bilmiyordum.

“Belki de bunu gerçek sevgiline saklamalısın.” Sadece layık olmadığı bir kıza âşık olan bir aptal söz konusu kızı onunla seks yapmaktan vazgeçirmeye çalışırdı. Vakitsiz bir sinir bozukluğu Daisy’ye ve ailesine saygı duyduğum için gevezelik etmemi sağlıyordu ama bir yandan da ona istediği her şeyi vermek istiyordum. Kendi adıma beş kuruşum bile olmadığı için ona sunabileceğim pek de bir şey yoktu ama benden bekâretini bozmamı istediğinde evet demiştim.

Genç.

Aptal.

Düşüncesiz.

Sırılsıklam âşık.

Daisy kıkırdayarak başını kaldırıp bana bakarken elleri kemerimi çözüyordu. “Gerçek sevgilim ne yaptığını bilen bir kızla birlikte olmak isteyecektir. Hem senin de bakir olduğundan şüphelendiğim için bahse girerim senin gerçek sevgilin de günün birinde işi ilk önce benimle çözdüğün için mutluluk duyacaktır.”

Ağzından çıkan sözler kemerimi çözmeye çalışan gergin ellerinden yüz kat daha güven doluydu. Yetişkin gibi davranmaya kalkışan asabi ergenlerden başka bir şey değildik.

“Seni seviyorum.” Yüzünüellerimin arasınaaldım. Bu ikikelimeyi ona ilk kez söyleyip söylemediğimi gerçekten bilmiyordum. Zihnim bu kelimeleri da ha önce milyon kez düşünmüştü. Ama Daisy onu bir fetih ya da bekâretimden kurtulmanın bır yolu olarak görmediğimi anlamadık ça geri veremeyeceğim bir şeyi almayacaktım.

Daisy dudaklarınıısılatıp ısırđı ama titrediklerini hâlâ göre biliyordum. “Ben de seni seviyorum.”

“Bunu yapmak zorunda değiliz,” dedim Daisykemerimi açıp pantolonumun düğme sine uzanırken. Birbirimizin bedeninikeşfetmiştik ama bunu hiç tamamen çıplakken yapmamıştık. Onunla sevişmek kolaydı, ellerimi tişörtünün içine sokmak ya da külotunun üzerinden bacak arasını okşamak. Sınırlar arzu ve merak öncülüğünde gevşemeyi veanı yaşamayı kolaylaştırıyordu

Bu sınırları kaldırmak her şeyi çok korkunç hale getiriyordu.

“Prezervatifin var mı?”

İkimiz de fermuarımı indiren eline bakarken başımı salladım. Acele etmezseprezervatfe ihtiyacımız kalınyacaktı.

“Annenle babanın işimiz bitmeden dönmeyeceğinden emin misin?”

Otuz saniye. Nefes almazsam ve Daisy’yi çıplak görme beklentisi yerine ölümü düşünmeye odaklanabilirsemen fazla bir dakika.

“Evet.”

Başını kaldırıp bana baktı. “Evet dönerler mi, yoksa evetdönmezlermi?”

Onu sertçe öptüm, oynaşaniki çocuk gibideğil. Kararlılıkla ve hararetle öptüm. Elim o gün amcamın cenazesinde giydiğı siyah el bisenin kumaşı üzerinden ona dokundu. Ne yaptığımızı bilmeyecek kadar gençtik. Kendimden hiç olmadığım kadar şüpheediyordum.

Ona doğru şekilde dokunuyor muydum?

Doğru yere dokunuyor muydum?

Korkuyor muydu?

Hoşuna gidecek miydi?

Canı yanacak mıydı?

Kan olacak mıydı?

O anda kafamın içinde dans eden en önemli soru ise içine girmeden gelip gelmeyeceğimdi.

Elbisesinin fermuarının geri kalanını da açtım. Daisy kaskatı kesildi.

“Ne oldu?” diye fısıldadım öpüşmeyi bırakarak.

“Hiç.” Yalanını örtmek için beni boynumdan öptü.

Hiç bir yaprak gibi titremezdi.

Hiç elbisesi üstünden düşmesin diye kollarını bedenine yapıştırmazdı.

“Bunu yapmak zorunda değiliz.”

Başını iki yana salladı. “Yapmak istiyorum. Sadece...”

Geri çekilip yüzüne baktım. Daha işin yarısındaydık. Gömleğim hâlâ kollarımdan sarkıyordu, pantolonum da kalçama yapışmıştı ama ha indi ha inecekti. Daisy’nin elbisesi üstünden düşmek üzereydi ama Daisy kollarıyla g ğsünü sararak onu yerinde tutuyordu. Giysileri yırtarcasına çıkaran sabırsız eller ve arzudan deliye dönerek birbirine atılan çıplak bedenler hayaletmiştim. Anlaşılan bu sadece filmlerde ya da ne yaptığını bilen yetişkinlerin sevişmelerinde oluyordu.

“Sadece ne?”

Daisy yüzünü buruşturdu. “Ya annenle baban eve erken g lirse? Ya prezervatif yırtılırsa? Ya da kan akarsa ve çarşafıya geçerse, annende görürse? Ya da...”

“Ya da bu işi bu gece yapmasak mı?” Yapmak istiyordum. Hem de kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken, sikim adeta patlama noktasına gelmişken acı çekercesine kıvranarak istiyordum.

“Belki de bunu biraz daha düşünmeliyiz.”

Başımı salladım. Biraz daha düşünmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Arkadaşlarımdan hiçbirinin bekâretlerini kaybetmeden önce bunu enine boyuna düşünmediğinden emindim. On beş yaşında iki çocuğun seks yapması için enine boyuna düşünülmüş, akıllıca bir neden gerekmiyordu. Bunu aptallıktan ve kontrolden çıkan hormonlar yüzünden yapmadıysak uzun süre yapmayacağız demekti.

“Başka bir gece yapsak olur mu?” dedi Daisy savunmasız bir gülümsemeyle.

“Başka bir gece.” Güven verici bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak başımı salladım.

Rahatsız edici bir sessizlikte yeniden giyindik, arada bir suçlu suçlu gülümseyerek birbirimize kaçamak bakışlar atıyorduk. Tanrı’nın varlığını ve bizi gözettiğini kanıtlar gibi tam gömleğimin son düğmesini iliklerken yeni barışmış olan annemle babam eve geldi, *erken* gelmişlerdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Griffin'i görmeyeli beş gün olmuştu ve bu, ilişkimiz için bir rekordu. Kırmayı hedeflediğim bir rekor değildi elbette. Griffin çok meşguldü. Gidip onda kalmam ya da onun gelip bende kalması için gece geç vakitlerde yaptığı davetler tarafımdan reddedilmişti. Kafam allak bullaktı. Nate ve geçmişine olan takıntım hiç durmadan düşünmeyi gerektiriyordu. Haftalardır doğru dürüst uyumuyordum.

Randevum iyi geçmişti. Doktor tomografi ya da emar çekirtmemi gerektirecek bir durum görmemişti ama gösterdiğim belirtileri ve Griffin'in endişelerini göz önünde tutarak bir sonraki hafta için birkaç test daha istemişti. Annemin babamın hayat sigortasından aldığı para danışmanlık ve diğer tıbbi harcamalar yüzünden gidereksuyunu çekiyordu.

Doktor randevumdan sonra Nate'in bütün gün izin yapmam yönündeki önerisini kabul ettim. Evin dip köşe bir temizliğe ihtiyacı vardı, buzdolabını yeniden doldurmam gerekiyordu ve karman çorman olmuş beynim hakkında hiçbir şey bilmeyen biriyle bir gece dışarı çıkabilirdim. Ben de Erica'yı bir yerlerde içki içmeye davet ettim.

Makyajımı bitirirken telefonum çaldı.

“Selam Griff.”

“Selam yabancı.”

Kıkırdadım ama içimden bu haftayı ondan kaçarak geçirdiğim için suçluluk duyuyordum.

“Aramanı bekliyordum ama sa brım tükendi.”

“Affedersin Griffama görsen benimle gururduyardın. Bugün doktora gittim, gelecek hafta birkaç test dahayapmayakarar ver-di ama pek de endişeli bir hali yoktu. Aslında Doktor Greyson’a gitmeye devam etmemi salık verdi. Günün geri kalanında da izinliydim, evi temizleyip alışveriş yaptım.”

“Çok heyecanlıymış. Peki bu akşam nereye gidiyoruz? Annem sonra birara uğramamızı istiyor amaçokfazla kalmamız gerekmez.”

Onunla maskaramı sürerken kımıldamadan hoparlörden konuşuyordum. “Bu akşam gelemem. Ama yarın çalışmıyorum, yani neistersenyapabiliriz.”

Griff güldü. Tuhaf bir gülüştü bu, hafif şüpheli. “Gelemem de ne demek?”

“Bu akşam Erica’yla dışarı çıkıyorum. Birkaçsaatliğine kafamı dağıtmak için kız kıza muhabbete ihtiyacım var. Ne demek istediğimi anladın mı?”

“Benimle kafa mı buluyorsun?”

Telefonuma ve ondan gelen sinirli sese doğru bakıpkaşlarımı çattım. “Vaycanına, gerçekten çok hoş bir yaklaşım. İçine ne kaçtı da bu kadar gıcıklaştın?”

Banyoyu bir sessizlik doldurunca bağlantı mikesildi diye telefona baktım. “Griff?”

Griff boğazını temizledi. “Erica’yla iyi eğlenceler. Yarını da boşver. İşim var. Aslında... uzun bir süre meşgulolacağım.”

“Bu ne anlama geliyor?”

Cevap yok.

Tuvalet masasının üzerindeki telefona tekrar baktığımda Griffin'in kapattığını gördüm. Hemen geri aradım. Cevapvermedi.

Makyaj malzemelerimi çantaya tuktuktan sonra aceleyle Griffin'e mesaj yazdım. Erica her an kapıyı çalabilirdi, yani Griffin'in incinmiş egosu yüzünden büyük bir tartışmaya girecek vaktim yoktu.

Swayze: Böyle yapma. Sadece tek bir gece. Abartılacak bir şey göremiyorum. Seni yarın ararım.

Gönder'e bastıktan sonra gözlerimi telefona diktim. Mesaj iletildi'den görüldü'ye döndü ama ekranımda üç nokta görünmedi. Griffin cevap yazmıyordu. Kapım usulca iki kez çalınınca bunu dert etmeye vaktim kalmadı.

Arabayla gitmek yerine taksi çağırdık. Üç bar sonrakafam güzel olmuştu. Bütün hafta boyunca kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

"Mesajına cevap vermiş mi?" diye sordu Erica ben yüzüncü kez telefonuma bakarken.

"Hayır." Kaşlarımı çattım.

"Erkekler bebek gibi." Şarap ka dehini ağzına götürürken başını iki yana salladı. "En seksileri bile."

"Anlamıyorum ki. Yani evet, bu hafta biraz soğuk d avrandım ama alt tarafı bir gece. Yarın bütün günü birlikte geçireceğimize söz verdim, kaldı ki hemen ardından pazar gününü de birlikte geçireceğimizi biliyor."

Erica birkaç masa ötedeki bir adamı kesiyordu. Adam da aynı şekilde Erica'ya bakıyordu. Tek bir bakışla kendimi dışlanmış hissettim.

"Belki de arayıp bir yoklama çekmelisin. Erkekler böyledir," dedi Erica gözleriyle arkamdaki adamı yiyip bitirirken.

“Neden beni başından savmaya çalıştığın izlenimine kapılıyorum?”

Erica tekrar bana baktı. “Gerçekten güzel bir seks yapalı uzun zaman olmamışsa bunu asla yapmam.”

“Senin şu randevu nasıl gitti?” diyesordum.

“Yemek sona ermeden hasta numarası yapıp sıvıştım.”

Güldüm. “Yani gerçekten uzun zaman olduğunu mu söylüyorsun?”

Erica başını sallayıp gözlerini yeniden arkamdaki Bay Düzgün Sakal’a çevirdi.

“Tamam öyleyse. Madem benimle ilgilendiğin yok ben de bildirimlerime bakarım.”

Erica cevap vermedi.

Telefonumu açtım. Griffin’den hâlâ mesaj ya da arama yoktu ama bir sürü farklı sosyal medya bildirimi gelmişti, çoğu da birkaç saat önce Griffin’in kız kardeşlerinden gelenlerdi. Instagram’a girdim.

“Aman Tanrım...” Bedenimden milyonlarca duygu geçerken ve gözlerim yanarken nefes dahi alamıyordum.

“Ne oldu?” Erica bu kez beni dikkate almıştı.

“Aman Tanrım...”

“Hadi ama Swayze, nevar?”

Ben dünya üzerindeki en kötü insandım, telefonumu gösterdiğimde Erica’nın yüzündeki dehşet dolu ifade de bunu doğruluyordu. Kardeşleri Griffin’in anne babasının evinde doğum günü pastasının mumlarını üflerken çekilmiş fotoğraflarını paylaşmıştı.

“Griffin’in doğum gününü mü unuttun?”

Birkaç saniye önce kafam hâlâ biraz güzelken şimdi tamamen ayılmıştım. Artık her şeyi hissediyordum ve o kadar acı çekiyordum ki konuşamıyordum bile.

“Bu nasıl olabilir?” Erica acımı deşmeye devam etti.

Nate’le ilgili hatıralarım hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ne kadar az uyuduğumu bilmiyordu. O yüzden açıklama olarak işe yarayabilecek tek gerçeğe sarıldım. “Hayatım karman çorman. Ayrıca o kadar da uzun zamandır birlikte değiliz. Doğum günü aklımdan çıkıvermiş işte ya da...” Başımı iki yana salladım “... bilmiyorum, bugünün tarihine dikkat etmemişim.”

“Telefonun. Neden telefonuna kaydetmedin?”

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Tek bir mantıklı gerekçem yoktu.

“Hey...” Erica masanın karşısından uzanıp elimi sıktı. “... ağ-lama. Dünyanın sonu değil ya.”

“Ya bizim sonumuzsa?” İçkimin altındaki peçeteyi alıp gözümdeki yaşları sildim.

“Doğum gününü unuttun diye senden ayrılacağını mı düşünüyorsun?”

“Hayır ama...” Ah Tanrım, söyleyemiyordum bile, yine de denedim. “Sanırım bu akşam seninle dışarı çıktığım için kızdığında ona, içine ne kaçtı da bu kadar gıcıklaştın, dediğim için.”

“Of...” Erica yüzünü buruşturdu. “Hiç iyi olmamış. Gitmen gerek. Şu anda vakit kaybediyorsun.” Telefonuna bir göz attı. “Saat zaten on bir olmuş. Ona hayatının en iyi doğum günü saksosunu yaşatmak için bir saatin var. Git hadi. Sana bir araba çağırayım.”

Gözyaşlarıma engel olamıyordum. Mesele sadece Griffin değildi. Bütün ailesiydi. Bugün hepsini hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyordum. Ne tür bir kız arkadaş sevgilisinin doğum gününü unutturdu? O akşam ona söylediklerimi ne tür bir kız arkadaş söylerdi?

Midem bulanıyordu. Bunu nasıl yapabilirdim?

“Adresi ne?” diye sordu Erica telefonunun ekranında bir yerlere dokunurken. “Adresini biliyorsun, değil mi?”

Başımı salladım, gözümdeki yaşları silerken adresimirıldandım.

“Tamam. Beş dakika sonra Mavi Camry kapıda.”

Ayağakalktım, topuklularımın üzerinde hafifçe sallanıyordum. “Teşekkür ederim.”

“Sorun değil. Bol şans. Nasıl gittiğini haber verirsin. Yarın tüm gün çalışıyorum ama ağlamak için biromuz ihtiyacın olursa birkaç molam var.”

Ağlayacak biromuza ihtiyacım olmasın diye dua ettim ama bu işin iyi biteceğinden şüpheliydim.

Yolda Griffin'e mesaj attım.

Cevap vermedi, okunadı bile.

Aradım.

Açmadı.

Midemdeki yumrudan boğazıma asitler yükselirken gözlerimden süzülen yaşlara en gel olamıyordum. Sürücü beni Griffin'in evinin önünde bıraktı. Çok içmiştim. Gözlerim şişmişti ve maskaram da kesin akmıştı. Açıklamayoktu. Hediye yoktu. Kart bile yoktu.

Hiç bir şey yoktu.

Doğum gününde, doğum gününün bitmesine az bir zaman kala, ona verecek hiçbir şeyim olmadan buradaydım. Kapı kilitli olduğundan çaldım. Birkaç saniye sonra da zili çaldım. Verandanın ışığı yandı, ardından Griff kapıyı açtı. Bu adamdan hep sevgi görmüştüm, şimdiye kadar.

“Ben korkunç biriyim.”

Belden aşağısına sardığı battaniyeyi tutarak soğuk, karanlık bakışlarla bana baktı. Battaniyenin altında hiç bir şey olmadığını biliyordum çünkü çıplak uyurdu.

Zor bir hafta geçirmiştim, tek istediğim beni soymasına izin vermek ve her zamanki doymak bilmez arzumuzla sarmaş dolaş olmaktı.

“Biliyorum, özür dilemek yaptığım şeyi telafi etmez.”

Orada değilmışim gibi bakıyordu. Yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Bu çok afallatıcı ve üzücüydü.

“Ama... özür dilerim.” Gözlerimi kırıştıtırırken bir damla yaş daha kaçmayı başardı.

Griff’in bakışları vücudumda dolaştı. Kısa siyah elbisem ve topuklu ayakkabılarımla, yukarıdan toplanıp at kuyruğu yapılmış saçumla pek sık görmediği bir kılıktaydım. Kenara çekilip beni içeri alması için bunun yeterli olmasını istiyordum.

Olmadı. Soğuk bakışları yüzüme dönünce anladım.

“Bir şey söyle.”

“Ne gibi?”

“İçeri gelebilir miyim?”

Başını sert bir şekilde yana eğip kaldırdı.

“Annen birkaç hafta önce doğum gününü hatırlatmıştı. Olan bitenler yüzünden unuttum. Sonra bugün sen istediğın için doktora gittim ve çoğu zaman darmadağın olmasından hoşlanmadığını bildiğim için evi temizledim ve sadece...”

Şimdiye dek hiç kaybetmekten böylesine korktuğum bir aşkım olmamıştı. Bunun ne olduğunu nasıl bilebilirdim? İim aptallık ve tecrübesizlikle karışık bir korkuyla doluydu. Ayrılıyor muyduk? Olan bu muydu? Kavga gibi değildi. Dönüp gitsem peşimden geleceğini sanmıyordum. Zaten bu yüzden dönüp gidemiyordum. Savunulacak hiçbir şey kalmayıncaya dek kendimi savunmak zorundaydım.

Griff geri çekilince kalbim umutla çarpmaya başladı çünkü beni içeri alacaktı ama sonra...

Çat!

Kapı yüzüme kapandı, kalbim oracıkta, Griff'in verandasında binbir parçaya ayrıldı.

"Griffin!" Kapıya vuruptokmağı çevirmeye çalıştım ama kapı kilitliydi.

Tepemdeki ışık söndü, sona gelmiş gibiydim.

"Özürlerim! Seni seviyorum!" Kapıya vurmaya devam ettim. Çaresizliğimle mahalleyi ayağakaldırırken uzaklardabirkaç köpek havladı. "Lütfen içeri girmeme izin ver! Ayrılmak istemiyorum!"

Boğazımdan hıçkırıklar kopuyordu. Çok acı çekiyordum. *Hiçbir şey* canımı bu kadar yakmamıştı. Babamın ölümü bile.

"Ben çok... çok üzgünüm," diye fısıldadım alnımı ve yumruklarımı kapıya dayayarak.

Ertesi sabah Griffin'e bir meyve buketi gönderdim çünkü çiçek ya da kurabiye buketlerinden hoşlanan biri değildi. Mesaj attım. Aradım.

Hepsi beyhudeydi.

Günü üzümlere ve bu kadar duygusuz olduğum içinkendimden nefret ederek geçirdim. Koridordane zaman bir ses duysam koşup kapının deliğinden bakıyordumama marketteki adamın gelmiyordu. Çaresizlik kendime olan saygımı ve gururumu silip süpürmüştü. Erkeğimi gerilmek için ruhumu şeytana satmaya hazırdım.

Bir sonraki sabahiyice dibe vurmuştum. Duş aldıktan sonra hâlâ atıyormu diye nabzımı kontrol ettim. Şu anda içimde hiçbir hayat kıpırtısı yoktu. Nate'i de geçmişine dair bildiğimdetayları da düşünemiyordum. Griffin yoktuve... Kafamı sikeyim. Acılar içindeydim.

Bir şey beni arabama sürükledi. Bunun çaresizlik olduğundan emindim. Çaresizliğimin içinde boğuluyordum. Aynı acınası güç beni Griffin'in mahallesine götürdü ama onun sokağına girmedim. Bir blok öteye park edip evinin yolunu tuttum, dışarıda çimleri biçiyorsa ya da garajda çalışıyorsa beni görmesin diye bir sokak ötede durdum. Bu benim için bile yeni bir eziklik seviyesiydi.

İki evin arasındaki ağaçların arkasından gözlerimi kısıarak baktım. Griffin çimleri biçiyordu, her zamanki pazar günü angaryası. Yeniden karşısına çıkmak yerine anne babasının yakındaki evine yürüdüm. Bu işi düzelteceksem annesiyle babasının da beni bağışlaması gerekiyordu.

"Swayze! Ne hoş bir sürpriz." Sherri kapıyı kocaman gülümseyerek açtı. "Gelsene."

Konuşamadım. Böyle bir karşılama beklemiyordum.

"Griffin nerede?"

Kocaman açılmış gözlerim ve sarkık dudaklarım muhakkak her şeyi anlatıyordu. "Şey..."

"Arkadaşın nasıl?"

Sherri'nin peşinden mutfığa gittim, bana bir bardak buzlu çay doldurdu.

"Arkadaşım mı?"

"Evet. Griffin arkadaşınla ilgili önemli bir mesele olduğunu söyledi. Doğum günü partisinde eksikliğini çok hissettik."

Griffin benim için yalan söylemişti... ya da kendisi için. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim.

"O... şey... iyi."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bugün ne yapıyorsun?" Eliyle taraçayı işaret etti.

Dışarı çıkıp sallanan sandalyelere oturduk. Scottmakineyle arka bahçenin otlarını biçiyordu. Bu gün Calloway'lerin bahçe günüolmalıydı.

Bu işten sıyrılabilirdim. Griffin'in yalanı bana bu imkânı sağlıyordu. Ama itirafta bulunmazsam bu işin nasıl sonaereceğini bilmiyordum. Hem daha fazla uzamasına izin veremezdim

“Griffin yalan söylemiş.”

Sherri şaşkın şaşkın yüzüme baktı. “Hangikonuda?”

“Doğum gününüunuttum.” Gözlerim yanıyordu. Gözyaşlarına boğulmadan önce acele edip söylemem gerekeni söylemeliydim. “Unutma se beplerimin bir listesini yapabilirim ama bunun bir önemi yok. Onu seviyorum, doğum gününü unutmamam gerekirdi. Ayrıca cuma gününe başka planlar yaptığım için sinirlendiğinde söylememem gereken bir şey söyleyerek her şeyi iyice ber bat ettim. Sonra...” Duygularım ilmek gibi boğazıma dolanmıştı. Tek kelime daha edemedim.

“Ah tatlım...” Sherri elini koluma koydu ... “bir hata yapmışsın. Her şey düzelecek. Griffin seni seviyor.”

Yutkunmaya çalıştım amaduygularım o kadar yoğundu ki başımı iki yana sallamakla yetindim.

“Evet, muhakkak seninle barışacaktır. Onunlakonuşmayı dededinmi?”

Birkaç kez başımı sallayıp yüzüme süzülmeden gözyaşlarımı kuruladım. “O ç-çok kızgın.” Dudaklarımı ısırarak kendimitoplamaya çalıştım.

“Eminim sadece hayal kırıklığına uğramıştır. Cuma günü onda gördüğüm tek şey buydı. Atlatması için ona biraz zaman ver yeter. Kendini topladıktan sonra yola gelecektir. İlk evlendiğimizde Scott da böyleydi. Kendini kapatırdı. Onu biraz kendi haline bırakmayı öğrendim. Güzel haber şu ki olgunlaştıkça bu

huyu bırakıyorlar. Griffin hâlâ ciddi bir ilişkiyi nasıl sürdüreceğini öğreniyor. Bu arada hata da yapacaktır, abartılı tepkiler de verecektir. İkiniz de öyle.”

Yeniden başımı salladım, ben toparlanamadan Sherri yanıma gelip beni kollarına alınca kendimi koyuverdim. Duygularıma yeniden hâkim olmayı başarıncı ondan özür diledim. Özür dilememe gerek yokmuş gibi elini çabucak sallayarak beni geçiştirdi. Bir saat boyunca Griffin’in kız kardeşlerinden, erkek arkadaş meselelerinden ve tam zamanlı olarak Morgan’a bakmak için geçici öğretmenlik işini geri çevirişimden söz ettik.

Griffin ona bundan bahsetmemişi bile. Bunu ailesi hakkımda iyi düşünsün diye yaptığına inanmak istiyordum ama cuma gününden sonra neye inanacağımdan emin değildim.

“Gitmem gerek. Omzunda ağlamama izin verdiğin için teşekkür ederim. Buraya gelirken niyetim bu değildi.”

“Seni seviyoruz Swayze. Sen de ailedensin, hiç çekinmeden bizi görmeye gelebilirsin.”

Ona son bir kez sarıldım. Tam kapıyı açmıştım ki yaklaşan bir Harley’nin gürültüsüyle kalbim yerinden oynadı.

“Gördün mü, şimdiden seni arıyor,” dedi Sherri ben dışarı çıkarken.

“Burada olduğumu bilmiyor,” diye mırıldandım kendikendime.

Griff kaskını çıkarınca beni orada görmekten duyduğu şaşkınlığı eminim Sherri de fark etmişti. Griffin’in aşağı kıvrılan dudakları bunun hiç de hoş bir sürpriz olmadığını kanıtlıyordu.

Sherri kulağıma, “Bana ihtiyacın olursa içerideyim,” diye fısıldadıktan sonra eve girdi.

Şu anda Griffin’i o kadar istiyordum ki. Çok tuhaf bir duyguydu. Bana her zaman çekici gelmişti ama şu anda onu yiyip bitirmek istiyordum. Ona sahip olamamak arzumu daha da kö-

rüklüyordu, siyah dar tişörtü ve kaslı bacaklarını saran kot pantolonu da öyle. O anda sert, seksi ve o kadar yasak görünüyordu ki.

“Selam...” Cılız sesim ilk kez futbol takımının kaptanı ile konuşan kendine güvensiz kitap manyağı gibi çıkıyordu. “Meyve aranjmanını aldın mı?”

“Onukomşuma verdim.”

İrkildim ama Griffin’in yüzü bir parça olsun yumuşamadı.

“Neden buradasın?”

“Cuma günü için annenle babandan özür dilemek istedim.”

Bir çizgiyi aşmışım gibi hafifçe gözlerini kıstı. “Öyle mi? Seni bağışladılar mı?”

“Evet,” dedim sıfır kendime güvenle.

“Ne mutlu sana.” Yanımdan geçip gitti.

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alıp döndüm. “Beni *senin* bağışlamayı istiyorum.”

Durdu, sırtı hâlâ banadönüktü.

“Doğum günümü, Noel’i ve... sevgililer gününü es geçmeye ne dersin? Tek kelime etmem çünkü özel günlerde beni kutlamamanı hak ettim. Ama diğer bütün günler hâlâ... birlikte olacağız.”

Griff derin bir iç geçirdi. Bu teslim olduğunun işareti olsun diye du aettim.

“Oynayacak başka birini bulmaya ne dersin?” Eve doğru yürümeye devam ederken buruşturduğu kalbimi de elinde taşıyordu.

Kapıyı açınca Sherri’nin kınayan bakışlarıyla karşılaştı.

“Tanrı aşkına.” Başını iki yana sallayarak bir hışım yanımdan geçip motosikletine geri döndü. Engel olmama fırsat vermeden gazlayıp uzaklaştı.

“Al şunu.” Ben dünyamın uzaklaşmasını izlerken Sherri bir anahtarlığı yüzümün önüne doğru salladı.

“Eninde sonunda eve gidecek.”

Anahtarları aldım.

“Biri evinin anahtarı. Diğeri de garajının. Hayır demesine izin verme. Yüz kiloluk bir kas ve gözdağı yığını olabilir ama oğlumu tanırım... sana zarar vermez. Teslim olana kadar yakasını bırakma. Onun istediği... sadece şu anda inadından doğru düzgün düşünemiyor.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Griffin arabamı evinin önünde ya da sokağında görürse eve gelmez diye korktuğum için bir blok öteye park ettim.

İki saat sonra evin önüne yanaşan motosikletinin uğultusunu duyunca kalp atışlarım kontrolden çıktı. İşin kötüsü durumu düzeltmek için ne diyeceğimi hâlâ bilmiyordum. Griffin yan kapıya geldiğinde oturduğum kanepeden kalktım.

Terli tişörtünü çıkarırken beni görmedi ama sonra gözucuyla gördüğü zaman olduğu yerde kalıverdi.

“Cuma günü cevabım hayırdı. Dün hayırdı. Bugün de hayır. Yarın da hayır olacak.”

“Bir doğum günü yüzünden. İlişkimiz unutulmuş bir *doğum günü* yüzünden mi bitiyor?” Koridorda peşine düştüm. “Beni dinler misin?”

O kadar hızlı döndü ki göğsüne çarptım. Gözlerim kocaman açılmıştı, konuşmak için ağzımı açtım ama... hiçbir şey söyleyemedim.

“Güzel bir sohbet oldu.” Griffin banyoya girip kotunu çıkardı. “Şimdi defol.” Duşun musluğunu açtı.

Aklımdan Sherri’nin söyledikleri geçiyordu. Gençtik, ilişki konusunda deneyimsizdik. Griffin bana zarar vermezdi. Hayır

demesine izin vermemeliydim. Ama söylediğim hiçbir şeyin önemi yoktu. “Seni seviyorum.” “Özür dilerim.” Şu anda bunların Griffin için hiçbir anlamı yoktu.

Güzel. Öyleysedaha fazla konuşmayacaktım.

Askılı elbisemi üstümden sıyırdım. Griffinduş perdesini kapatırken başını çevirip çıplak omzunun üstünden bana şöyle bir baktı. Gözleri vücudumda çabucak dolaştı.

“Hayır,” dedikten sonra duşa girip perdeyi kapattı.

Sutyenimin kopçalarını çözüp külotumu çıkardım. “Evet.” Duş perdesini hızla açıp minik duşa girdikten sonra perdeyi tekrar kapattım.

Griffin bana ters ters baktı, loş ışık ve bedeninden akan sular onu daha da ürkütücü gösteriyordu. Biradım yaklaşıp beni düşün duvarına yapıştıırken minicik alandaki bütün oksijeni içine çekti.

Nefes alamam da başımı meydan okurcasına yukarı kaldırdım.

“Seni beceririm ama bupek nazikçe olmaz, hiçbir şeyi de değiştirmes.”

Güçlkle yutkundum. “Bir doğum günü yüzünden. Tek bir gün yüzünden.”

“Mesele doğum günüm değil!”

Kalbim duruverdi. Ne beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle bu değildi.

Bana zarar vermez. Kendime bu çok önemli gerçeği hatırlatıp duruyordum; çünkü Griffin vücudundaki bütün kaslar gerilmiş ve her an bir şeyi -muhtemelen beni- ikiye bölebilmemiş gibi titreyerek tepemde bir canavar gibi dikiliyordu.

“Dünya senin etrafında dönüyormuş gibi beni bir hafta boyunca başından savdın. İşte terfi ettim. Habe rin var mı? Hayır. Çünkü bana ayıracak zamanın yoktu. Cuma gününü sadece lanet olası doğum günü pastamın kremasıydı. Yani ‘içime ne kaçtı da gıcıklaştım’ bilmek istiyorsan... senin yüzünden.”

Gözyaşları yoktu. Gözyaşlarım neredeydi? Griffin sözleriyle yumruk üstüne yumruk atıyordu. Duyduğum acı gerçektir ama kımıldayamıyordum. Gözümü kırpamıyordum. İçimde tek bir duygu bile bulamıyordum çünkü beni yerle bir etmişti.

“Kurulan. Giyin. Sonra da evine git. Yoksa seni beceririm ve bunun bir önemi olacağını sanıyorsan...”

Elimle ağzını kapa dım Çenesi gerilirken gözleri kıpkırmızı oldu ama beni itmedi.

“Benim için her şeyden daha önemli olacak,” dedim sakın ama onunki kadar sert bir sesle. “Çünkü sahip olduğumuz şey unutulmuş bir doğum gününden, kötü bir haftadan, iyi bir haftadan, bir dizi yanlış sözden, birkaç kötü karardan ya da tüm dünyanın sonunun gelmesinden çok daha önemli.” Diğer elimle onu göğsünden ittim ama benim tuğladan erkeğim kımıldamıyordu bile. Ayrıca onu itmeye kalkmamdan hiç de hoşlanmış gibi görünmüyordu.

“Yani beni şu anda bağışlamak zorunda değilsin. Bana kibar davranmak zorunda da değilsin. Ama *sakın* bana içime girmenin bir önem taşımadığını söylemeye kalkma.”

Galiba hayatım boyunca *bu* kızın bedenimden çıkıp aklımdan geçenleri söylemesini beklemiştim.

Elimi ağzından çektiğim anda beni bacaklarımdan kavrayıp havaya kaldırdı. Ben daha ne olduğunu anlamadan hafifçe hırlayarak içime girdi. Sonra beni tekrar kaldırıp gözlerini gözlerimden ayırmadan sikini bir kez daha içime sapladı.

Tekrar tekrar... ağır vücudu ve delici bakışlarıyla beni düşün duvarına yapıştırarak becerdi. Dudaklarına ihtiyacım vardı. Bu anı içten kılacak bir şeye ihtiyacım vardı. Duygusal bir bağa ihtiyacım vardı. Onu öpmek için başımı uzattım ama geri çekildi, gözleri karanlıktı, kendini içime her saplayışı acımasızlıkla doluydu.

Gözlerim kapanıyordu. Neye ihtiyacı varsa almasına izin verdim. Onu sevmek, en kötü anlarında bile beni sevdiğine inanmak demekti.

“Tanrım...” Son kez gidip gelirken hırladı, içime bir sıcaklık doldu.

Gözlerimi açınca başını geriye atıp gözlerini sımsıkı kapatmış olduğunu gördüm, parmaklarıyla bacaklarımı sıkarken seksten öte bir rahatlamaya kavuşmuş gibiydi.

Suyun altında gözlerini kırıştırarak başını indirip bana baktı.

Şimdi milyonlarca duygu yüzeye çıkmıştı. Dudaklarımı ısırarak bu duygu akınını bastırmaya çalıştım. Günlerdir ilk defa Griffin’in yüzü yumuşayarak marketteki adamımı hatırlatan bir hale büründü.

“Sevgine ihtiyacım var,” diye fısıldadım ona karşı ne kadar savunmasız olduğumu bütünüyle ortaya sererek. “Hem de her şeyden çok.”

Az önce olanlar öfkesindeki bir çatlaktan içeri sızıp aklını başına getirmiş gibi, kalbine ulaşmış gibi irkildi. Bacaklarımı tutan elleri gevşedi ama beni vücuduyla duvara sabitlemeye devam etti.

“Seni seviyorum,” dedi katıksız bir acıyla, sanki duygu yüklü kelimeler benliğini ele geçirmişti. “Hem de her şeyden çok.” Ağzı dudaklarına kapandı. Öpüşü başta nazikti, sonra eli ikimizin arasınakayarken talepkâr bir öpüşe dönüştü. Beni başka bir boyuta, baştan çıkaran, erotik, güzel ve heyecan verici bir boyuta götürmesi için kendimi bırakırken gözlerim kapanan göz kapaklarımın arkasında geriye kaydı. Hiç bitmesin, hiç ayrılmayalım istiyordum.

Ay ışığı storların arasından içeri süzülürken Griffin’in çarşafı üzerinde sarmaş dolaş yatıyorduk. Yan tarafıma dönüp

parmağımı her zamanki gibi bir kolunu sahiplenircesine belime atarak yüzükoyun uyuyan Griff'in dövmelerinde ve mükemmel bedeninde gezdirdim. Çiftlerin birlikte başa çıktığı önemli sorunları, bir de zamanla her şeyin altını oyan önemsiz şeyleri düşündüm. Bu önemsiz şeyler kanser gibi yayılıp en güçlü ilişkileri bile mahvediyordu.

Birkaç saat önce duştan çıktığımızdan beri pek konuşmamıştık. Hâlâ kelimelerin hafifletemeyeceği çok fazla acı vardı. Ne zaman bir şey söylemeye kalksam Griffin ağzını ağzıma dayayıp ellerini vücudumda gezdirerek bana tüm bedeniyle sahiplenircesine sarılıyordu. Belki de kelimeler bazı şeyleri düzeltmiyordu.

Belki de söylenecek ne varsa bu odanın sessizliğinde söylenebilirdi.

Gecenin karanlığında.

İki örtü arasında.

Griffin başını bana çevirip uykulu gözlerini açtı. Parmaklarımı sırtında ve kışının seksi kıvrımında gezdirmeye devam ettim; çıkık, sıkı ve dövmeli kışında.

“Saat kaç?” diye mırıldandı.

Griff'in çalar saatine bir göz attım. “Neredeyse iki. Uykuna dön.”

“Sen neden uyumuyorsun?” Yüzünü yastığına sürdü, sonra yanağını yastığa koyarak ağır ağır gözlerini kırıştırdı.

“Uyuyamıyorum. Kendimi hâlâ korkunç...”

“Şş...” Kışımı avuçlayıp beni kendine çekti.

“Sence de konuşmamız gerekmiyor mu?”

Griffin sırtüstü dönerken beni karnının üstüne kaydırды. “Daha değil.”

“Neden?” diye fısıldadım.

Griffin doğrulup burnu burnuma değecek şekilde oturdu. Bacaklarımı beline doladım; ereksiyon halindeki penisi klitorisimin üstünde kayıyordu. “Çünkü istediğimi almayı daha bitirmedi.” Kalçalarımı birkaç santim yukarı kaldırarak beni üzerine çekti. İkimiz de hafifçe inleyerek gözlerimizi kapadık.

Talepkâr dudaklar acıyı susturdu.

Sahiplenici eller acıyı yatıştırdı.

Kalçalarımızın salınışı acıyı fırlatıp attı.

Birbirimizi bıraktığımızda -ter içinde, soluk soluğa ve bitkin-biraz daha iyiydik. Tek bir dokunuş yirmi altı harfin söyleyemeyeceği şeyleri söyleyebiliyordu.

Yabancı bir bipleme sesiyle uyandım. “Griff... alarmın,” diye mırıldandım başımı yastığın altına sokarken.

Bipleme devam edince vücudumun üstünde sıcak bir kolun ya da bacağıma dolanmış kaslı bir bacağın olmadığını fark ettim. Bu boşluk hiç hoşuma gitmedi. Elim bipleme kesilene kadar komodine vurup durdu. Oturarak gözlerimi ovuşturdum. Saatin yanında bir not vardı.

Günaydın.

Bütün gün çalışacağım.

**Önemli olan sadece şu: marketteki adamın seni seviyor.
Ve...**

Bana bir doğum günü saksosu borçlusun.

Griff

“Seks manyağı.” Gözlerimi devirdim ama sırtımdan yüzüm acıyordu. Üç gün içinde cehenneme gidip dönmüş gibiydim. Şimdiye dek Griffin Calloway olmadan hayatımın cehennem olduğunu bilmiyordum.

Hemen eve gidip duş aldıktan ve kahvaltı ettikten sonra Nate’e mesaj atıp birkaç dakika gecikebileceğimi haber verdim ama arabamdan atlayıp kapıya koştuğumda daha otuz saniyem vardı.

“Günaydın.” Nate çelik kahve kupasının kapağını çevirirken gülümsedi.

Morgan giydirilmişti, Nate’in salonun ortasına koyduğu sallıcağında havayı tekmeliyordu. Ekrandan doğa resimleri akar-ken televizyondan klasik müzik sesi geliyordu.

“Günaydın.” Çantamı yere bıraktım, bana bir kupa kahve uzatan Nate’e minnetle gülümsedim. “Hafta sonun nasıl geçti?”

Nate laptop’ını çantasına yerleştirdi. “Güzel. Cumartesi akşamı annemle babam yemeğe geldi.”

“Annenle baban nasıl?”

Nate çantasını omzuna astı. “İyiler. Annemde fibromiyalji var ama acıyla başa çıkmayı başarıyor. Annemle babamın senin hatırladığından çok daha farklı olduğuna eminim.”

Omuz silktim. “Senin hatıraların, benim değil. Ama iyi olmaları güzel, öyle değil mi?”

Nate birkaç saniye dikkatle bana baktıktan sonra başını salladı. “Evet. Yıllar önce barıştılar. Danışman yardımı. Her pazar kilise. Bir ara evliliklerine ikinci bir şans vermelerinin tek nedeninin ben olduğumu düşünüyordum ama yirmi bir yıl sonra hâlâ beraberler ve bu benim hatırım için değil.”

“Çok nadir görülen bir durum. Çoğu çiftin işleri yoluna koymak için bu kadar çabaladığını sanmıyorum.”

“Doğru.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Senin hafta sonun nasıldı? Cuma günü her şey yolunda gitti mi?”

“Cuma...” Kıkırdadım, acımı gizlemek için yapmıştım bunu. “Cuma günkü randevum iyi geçti. Bu hafta da randevum var ama erken saatte. Sen bana ihtiyaç duyana kadar işim bitmiş olur.”

“Güzel.” Arka kapıya doğru yürüyüp durdu. “Bu arada bilesin diye söylüyorum sana her zaman ihtiyacım var. Morgan hâlâ seni bana tercih ediyor. Acı ama gerçek.” Omzunun üstünden bakarak göz kırptı.

Gülerek başımı iki yana salladım. “Git çalış Profesör. İş yerine varıp casus kameralarından beni izlemeye başlamadan evini karıştırmam gerekiyor.”

“Kayıtları geri sarabilirim.” Küstahça kaşlarını oynattı. “Ama karıştırabilirsin. Saklayacak bir şeyim yok.”

Kim bu adam? Nate kapıyı arkasından kapattığında tek düşünebildiğim buydu. Şakacı Nate hoşuma gidiyordu. Kafamdaki çocuğun büyüdüğünde nasıl biri olacağına dair hayallerimin doğru olduğunu ispatlıyordu.

Nazik.

Eğlenceli.

Güçlü.

Seksi.

Güldüm. Başka bir hayatta Profesör Hunt’a çok fena tutulabilir dim. Ama bu aramızda on beş yaş farkın olmadığı ve Griffin’siz bir hayat olurdu. Bu ne bana göre bir hayattı ne de dün olanlardan sonra böyle bir hayatın hayalini kurmak isterdim.

Dün gece... Griffin’in bedenini üstümde, altımda, içimde düşününce dudaklarım delişmen bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Telefonumu alıp hızla sabahki mesajına cevap yazdım.

Swayze: Umarım günün ilerleyen saatlerinde sikiinin ağızımda olacağını bilerek "sıkı" çalışıyorsundur. xo

Alt dudağıımı dişlerimin arasına kıştırarak gönder tuşuna bastım.

"Tembel Papatya, bu sabah nasılsın bakalım tatlı bebek?" Morgan'ı salıncaktan aldım. "Hadi biraz da yerde oyna. Ne dersin?" Yere bir battaniye serip Morgan'ı üstüne yatırdım.

Yerde debelenmekten yorgun düşünce biberonunu ısıtıp televizyon koltuğına oturarak karnını doyurmaya koyuldum. Telefonum Nate'ten gelen mesajın sesiyle öttü. Başımı kaldırıp kameraya baktım. "Evet Profesör?" Biberonu Morgan'a göre eğerek göğsüme dayayıp mesajları açtım çünkü ekranımda görünen tek şey şuydu:

Profesör: Hım...

"Hım da ne?" Mesaj ikonuna dokunurken kemaraya çabucak bir göz attım.

Sadece "hım"dı. Anlamadım. Ta ki... Griffin yerine ONA gönderdiğim bir önceki mesajı görenekadar.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadım, panikten yüreğim ağızıma gelmişti. Vücudumun kımıldayan tek yeri durmadan kırpıştırdığım gözlerimdi. Bu doğru olamazdı. Muhakkak yanlış görüyordum. O mesajı yanlış kişiye göndermiş olamazdım.

O anda messenger'a girdiğim zaman bu sabah mesaj gönderdiğim son kişinin Nate olduğunu unuttuğum kafama dank etti, birkaç dakika gecikebileceğimi haber vermiştim.

Başımı kaldıramıyordum.

Kımıldayamıyordum.

Nefes alamıyordum.

Bunun geri dönüşü yoktu. Birini kazara çıplak görmek gibi y-di. Gördüklerini artık kafandanı silemezdin. Nate mesajı okumuştı, bunu geri almak mümkün değildi.

“Ah Tanrım...” diye fısıldadım tekrar. Ya bunun yanlışlıkla olmadığını düşünüyorsa? Ya mesajı ona gönderdiğimi sanıyorsa?

Biberon kucığıma düşünce Morgan huysuzlandı. Alıp tekrar Morgan’a verdim. Göğsüme ağrılar giriyor, tenim korkunç bir utançla yanıyordu. Bu kameralardan daha fazla nefret edebileceğimi sanmazdım. Yanılmışımdı. Şimdi onlardan çok daha fazla nefret ediyordum. Nate yavaş yavaş can verişimi izliyordu, hem de canlı olarak.

Morgan mamasını bitirip uykuya daldığında tişörtüm terden sırlıslıkladı. Hâlâ kameraya tek bir kez olsun bakmamıştım. Kafamı aşağı eğerek Morgan’ı odasına götürüp beşiğine yatırdım. Gözlerimi ayaklarımdan ayırmadan telefonumu alıp sinsi kameraların olmadığı banyoya girdim.

Tişörtümü çıkardım, yüzüme ve göğsüme soğuk su çarptım. “Swayze, seni aptal,” diye söylendim aynadaki hararet basmış darmadağın sarışına.

Mesaj atmak ya da atmamak, işte bütün mesele. Mesajı ona yazdığımı düşünmesine izin veremezdim, o yüzden ben de dijital utanç yürüyüşünü seçtim.

Swayze: Keşke ölsem! Çok özür dilerim. O mesaj sana değildi. Umarım bunu biliyordur.

Gönder’e bastıktan sonra bir şeyler daha yazmam gerektiğine karar verdim.

Swayze: Yazacak bu kadar şey bulmama rağmen anlatamayacağım kadar utanıyorum. Beni kovmayacaksan bu hiç yaşanmamış gibi yapabilir miyiz?

Tekrar gönder’e bastım. Belki bir şeyler daha söylemeliydim...

Swayze: Ben böyle biri değilim. Genelde kimseye böyle mesajlar göndermem, doğru kişiye bile. Griffin’le kavga etmiştik, dün

gece barıştık, bana bir not bırakmıştı, mesajı da o nota istinaden yazmıştım.

Gönder'e bastım ve mesajı yeniden okudum. "Ne yaptın sen? Tüm bunlarıneden anlattın?"

Swayze: *Son mesajımı dikkate alma. Onca detaya gerek yoktu.*

Gönder.

Swayze: *Sadece sinirlerim bozuldu.*

Gönder.

Swayze: *Eve geleceksin diye de gerçekten korkuyorum. Çok acayip olacak.*

Gönder.

Bekledim. Nate cevap yazmıyordu. Neden bir şey söylemiyordu?

Swayze: *Mesajlarımı aldın mı? Neden bir şey söylemiyorsun?*

Gönder.

Swayze: *Galiba meşgulsün. Ne de olsa iş yerindesin.*

Gönder.

Swayze: *Bu son. Söz veriyorum. Bari bir emoji ya da sadece bir "Ok" gönder de anlamanı istediğim şeyi anladığımı bileyim.*

Gönder.

"Anlamayı istediğim şeyi anladığımı bileyim? Benim neyim var böyle?" Parmaklarım kafamdan geçen her düşünceyi yazma-sın diye telefonu cebime soktum.

Telefonum titreşti. Cebimden çıkarıp elimde bomba tutuyordum-şum da etkisiz hale getirmek için üç saniyem varmış gibi durdum.

Profesör: *Ok*

Ok mu? Bu kadar mıydı yani? Beni rahatlatmak için tek söyleyeceği Ok muydu? Erkekler amma da aptaldı. Her şeyi kelimesi kelimesine alıyorlardı.

Jenna öleli daha birkaç ay olmuştu. Dışarıya karşı “Ben iyiyim” mesajı vermekte ustalaşmışım ama Jenna’nın minyatür bir hatırasıyla yaşarken içeriden iyileşmem neredeyse imkânsızdı. Cinsel dürtülerim nadiren devreye giriyor ve haftada bir-iki kez duşta kolayca üstesinden gelinebiliyordu. Sonuncusu Daisy’nin amcamın cenazesinden sonra bana dokunuşunu düşündüğüm geceydi.

Ta ki... Swayze bu sabah o mesajı gönderene dek. Kazayla mı olmuştu? Evet. Ekranımda gördüğüm an yanlışlıkla olduğunu anlamışım. Gülüp geçmem gerekirdi, denedim de. Ama sonra *bütün gün boyunca* mesajı düşündüm.

Swayze/Daisy bağlantısını bildiği için kampüsün diğer ucuna yürüyüp bunu Profesör Albright’la konuşmayı düşündüm. Sonra seksen dört yaşındaki bir kadına yirmi bir yaşındaki bir kız hakkındaki uygunsuz düşüncelerimden bahsetme konusunu *gerçekten* düşündüm ve onun yerine Doktor Greyson’dan acilen randevu almaya karar verdim.

Reenkarnasyon kısmını atladım. Belki de Swayze, Doktor Greyson’a çoktan söylemişti ama Doktor Greyson bunu elbette bana söylemezdi. Biliyor olsun diye dua ediyordum çünkü böylece mesajdan sonra Swayze hakkında neden bu düşüncelere kapıldığım anlaşılabilirdi. En azından korkunç bir baba, korkunç bir koca ve korkunç bir patron gibi hissetmemek için kendime söylediğim buydu.

“Nathaniel, hissettiklerin normal. Arzu. Suçluluk duygusu. Çatışma. İş kaybedilen eşin yasını tutmaya gelince doğru ya da yanlış zaman çizelgesi diye bir şey yoktur. Bu genç kadın hakkındaki düşüncelerin Jenna’yla yaşadığın aşkı önemsiz kılmaz. Mutlu bir evliliği olan insanlar eşleri olmayan kişileri de düşünür. Bir şeyi düşünmekle o düşünceyi eyleme dökmek farklı şeylerdir.”

“Eve gidince ona ne diyeceğim?”

“Sana yazdığım mesajlara bakarsak sanırım ne kadar az şey söylersen o kadar iyi olur. Durum rahatsız ediciyse bunun utanç verici bir yanlışlık olduğunu bildiğini ve konuyu daha fazla uzatmaya gerek olmadığını söyleyerek onu rahatlatırsın.”

“Peki bunu düşünmeye nasıl son vereceğim?”

Doktor Greyson güldü. Profesyonellikten az da olsa sıyrıldığı anlar hoşuma gidiyordu. Bazen analiz edilmekten ve her duygunun başka bir soru formunda bana geri çevrilmesinden ziyade tarafsız birinin tavsiyesine ihtiyaç duyuyordum.

“Başka şeylere odaklanman için bazı egzersizler verebilirim. Başka bir şey düşünmek istediğin zaman başvurabileceğin gör-selleştirme araçları. Tam bir çare değil. Bunun çaresi sadece zaman olabilir. Belki de bu tür düşüncelerini yöneltebileceğin başka birini bulursun.”

“Başka bir şey düşünmek *istediğim* zaman? Başka bir şey düşünmek *istemediğim* zamanlar olacağını mı söylemek istiyorsunuz?”

Doktor Greyson parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. “Yeniden söylüyorum, bunlar sadece düşünce. Onları eyleme dökmek istemedikçe ya da bu düşünceler seni işini yapmaktan ya da kızınla ilgilenmekten alıkoymadıkça ara sıra kafan oraya gidiyor diye kendine kızman için bir neden göremiyorum.”

İçimi çektim. “Yani ‘erkek olmayı’ bana bir mazeret olarak mı sunuyorsunuz?”

“İnsan olmayı bir mazeret olarak sunuyorun’

“Söylemesi kolay.”

“Onu çekici buluyor musun?”

Omuz silktim. “Çekici biri... ve genç.”

“Ve seni n çalışanın.”

“Evet.”

“Onu bir öğrenci olarak düşün . Her yıl bir sürü çekici öğren-
cin olduğuna eminim.”

Yavaşça başımı salladım. Ama öğrencilerimden hiçbiri Daisy
değildi. Swayze sadece birkaç aydır tanıdığım bir dadı ol masaydı
o mesaja nasıl tepkivereceğimi bilmiyordum.

Kendimi biraz daha az suçlu hissederek evin yolunu tuttum.
Kendi kafamı rahatlatamazken Swayze’ninkini nasıl rahatlataca-
ğımı bilmiyordum. “*Selam, biliyorum sen çok utandın, ben de*
acayip azdım ama gel bunu unutalım.” Evet, bu kesinişe yarardı.

Kapıyı yavaşça açtım, salona girerken cesaretimi toplamaya
çalıştım. “Selam.”

“Merhaba,” dedi Swayze, mutfak lavabosunda biberonları yı-
karken sırtı bana dönüktü, Morgan salıncağındaydı.

“Gününüz güzel geçti mi bakalım?”

“Evet.” Sesi cıyaklar gibi çıkmıştı ama hâlâ bana bak mıyordu.

“Kalanı ben yıkarım, sen gidebilirsin. Eminim yapacak işle-
rin...” ağzından çıkmıştı bir kere “... vardır.” Son kelimeyi fı-
sıldayarak söylemiştim. Sikini ağzına alsın diye onu bekleyen
bir sevgilisi vardı. Neden sadeceteşekkür edip yarın görüşürüz
dememişim ki?

“Tamam, teşekkürler.” Swayze ellerini kuruladı, yanımdan
geçmemek için tezgâhın diğer tarafından dolanarak yolunuza-
ttı. “Hoşçakal tatlım.” Morgan’ın kafasına bir öpücük kondurduk-
tan sonra çantasını alıp hızla kapıya yürüdü. “İyi geceler.”

Gitmesine izin vermem gerekiyordu. Tanrı biliyor ya ben de
onun kadar utanıyordum ama yapamazdım. İkimiz de yetişkin-
dik. Ben yaşça büyük olan yetişkindim. Pat rondum. Meseleyi
halletmek bana düşüyordu.

“Bir dakika.”

Swayze kapıda durdu. Omuzları sarkmıştı. “Ee, evet?”

“Bana dön.”

Dönmedi.

“Swayze, bana bak .”

Zaten iyice sıkılmış olan bir vidayı daha da sıkar gibi her seferinde birazcık hareket e derekbana döndü.

“Bana bak de dim.”

Yine bir o kadar yavaşça gözlerini gözlerime dikti. Bana bakmak fiziksel acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Kendime ondan onı beş yaş büyük olduğumu hatırlat tım Doktora yapmış tım. Sevdığım ınsanları kaybetmenin acısıyla başa çıkmış tım. Korku kavgalardan, kırılan kemiklerden, kaburgalarım a inen hokey sopalarından ve yüzüme çarpan hokey top larından sağ kurtulmuş tım. Snavda kopya çeken, ödevlerinde ınt ihal yapan öğrenciler azarlamış tım. Bir mesajı da idare edebilirdim.

“Kazayla oldu. Kızgın değ ilim. Sen yetişkin bir kadınsın. Senden istediğ imben işt eyken sorumlu luk sahibi bir yetişkin gi bi davranıp Morgan’la ilgilenmen, yanlış birine gönderilmiş bir mesaj gibi önemsiz bir meseleye takılıp kalırsan iş inı yapamazsın. Böyle bir şey olmamış gi bi davranmak zorundasın. Tamam mı?”

Swayze baş ını salladı ama yüzündeki somurtkan ifade olduğu yere çakılıp k almış tı. “Ben sa dece... o mesajı sana...” Doğ ru kelimeleri arıyormuş gi bi görünürken kaş ları iyice çatıldı.

“Bence Morgan’la çok iyi anlaşıyorsun. Açıkçası geçmiş ime da ir bunca şey biliyor olınan merakımı cezbediyor. Vakit bulup sohbet ettiğ imiz zamanlarda dostluğ un hoşuma gidiyor. Ama burada olmadığ ın zamanlarda ne yaptığ ın beni ilgilendirm ez.”

“Teşekkür ederim.” Gözlerini kırpıştırarak bakış larını k açırp yere bakmaya başladı.

Daha fazla ızatma dım. Mesajı gönderdiği zaman ne düş ündüğ ümü sorsaydı ben de o dada onun haricindeki herhangi bir şeye bakardım.

“Önemli değ il. Dikkatli kullan. Yarın görüşürüz.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Geçen hafta yaşadıklarımın dolaylı duygusal açıdan bitik bir halde yorgun argın evime vardığımda uzaklarda gök gürültüleri yankılanıyordu.

“Önden buyur tatlım.”

Erica’nın bir sürü kadınla yatıp kalkan tuhaf komşusu Doug “Dougly” Mann’in kulak tırmalayıcı sesini duyunca olduğum yere sindim. Onlara para veriyor olsa gerekti. Bunun başka bir açıklaması yoktu.

“Teşekkürler.” Adam kapıyı benim için tutarken ona şöyle bir bakıp binaya girdim. Bu adamı yakından ilk kez görüyordum ama güneş gözlükleri yüzünün büyük bir bölümünü örtüyor, gri fötr şapka da palyaçolarınki kadar turuncu saçlarını gizliyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sorunca bir an durup yüzüne baktım.

Daha önce ağzının sağ köşesinden elmacık kemiğine kadar uzanan kabarık, sedef rengi yara izini fark etmemiştim. Eski bir iz olduğu belliydi ama tanıdıkta da. İnsanı tedirgin eden bu adamın bana tanıdık gelmesini hiç istemiyordum ama geliyordu.

“Üşüdün mü?” Kıkır kıkır güldü.

“Ne?” Başımı eğip hızlı hızlı içeri yürüdüm.

“Bütün bedenim tir tir titriyordu da.”

“Ya, öyle mi?” Araya mesafe koymayı umarak basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladım, uzaklaştıkça aşinalık hissi de azalıyordu.

“Bana gelip bir şeyler içmek ister misin? İçini ısıtacak bir şeyler.”

Tüyler ürpertici.

Kusturucu.

Tehlikeli yabancı alarmı.

“Gelemem.”

Anahtarları karıştırarak kapınınikini bulmaya çalıştım.

“Gelemez misin?” Arkamda dikiliyordu.

Anahtarları yere düşürdüm. Ben alamadan anahtarlar elindeydi, onları gözümün önünde salladı.

“Yoksa gelmez misin?”

Çığlıkatmalıydım. Ama neden? Çünkü korkuyordum. Yine, neden?

Anahtarlarım gözümün önün de sallansa da gözlerimi yara izinden ayıramıyordum. Bu izitanıyordum. “Buiz nasıl oldu?” diye mırıldandım ciğerlerinde kalmış olan azıcık havayla.

Doug parmağını yavaşça izin üstünde gezdirdi. “Bir yanlış anlaşılma sonucu. Neden sordun? Hoşuna mı gitti? Gömekistersen başka yaraizlerimde var.”

Başımı iki yana salladım, hâlâ bana tanıdık gelen o yara izinin etkisindeydim. Gözlerimi kısarak güneş gözlüklerinin arkasındaki gözleri görmeye çalıştımama başaramadım.

“Tatlım? Herşey yolundamı?”

Başım hızla merdivenlere döndü. “An ne.”

Doug geri çekildi. “Anahtarlarınızı düşürdünüz hanımefendi.”

“Ben hâlâ senin annenim. Daima yanıdayım. Olanları Sherri’den öğrenmenin bana neler hissettirdiğini biliyor musun?”

“Özür dilerim.” Büzüldüm. “Hâlâ babamın ölümüyle başa çıkma-ya çalışıyormuşsun gibi geliyor. Bir de ben yük olmak istemiyorum.”

“Ben iyiyim Swazye.”

“İyi değilsin. Bir yıldan fazla oldu ve hâlâ eline fotoğraf ma-kinesi almadın. Çalışmadın. Babamın dolabını boşaltmadın. Birlikte yemek yediğimizde de konuştuğumuz tek şey babam.”

“O benim kocam, senin de baban. Onu anmanın nesi yanlış?”

“Kocandı.”

“Swayze...” Dudakları aşağı doğru büküldü.

“Onu ben de seviyordum. Ben de özlüyorum. Ama sanki iliş-kimiz sadece geçmişe dair anılardan oluşuyor. Şu anda hayatıma, işime, Griffin’le olan ilişki-me, herhangi bir şeye ilgi göstermiş ol-saydın belki de geçen hafta ağlamak için ihtiyaç duyduğum omu-zun seninki olduğunu hissederdim.”

Karşımda duran kadın yüreğimi parçalıyordu. Daha elli ya-şında yoktu ama hayatının geri kalanının sona ermesini bekle-yen seksen yaşında bir dul gibi davranıyordu. Annem güzeldi. Erkeklerin dikkatini çekerti. Annemle babamın herkesin için-de sevgi gösterilerinde bulunduğunu görmemiş olabilirim ama babamın anneme biraz fazla uzun bakmaya cüret eden birkaç adama ters ters baktığını görmüştüm.

“Anlamıyorsun.” Başı öne düştü, bakışları yere dikildi.

“Öyleyse anlat. Sana yardım etmeme izin ver.”

“Psikiyatrum var.”

Güldüm. “Biliyorum. Çok iyi iş çıkardığı da belli oluyor.”

“Swayze...” Gözleri gözlerime dikildi.

"Geçen hafta seni aramadığımı için özür dilerim. Griffin'le barıştık. Ama şu anda hayatımda annemle paylaşmak istediğim çok şey oluyor. Haftada bir yemek yemek için benimle buluşan yaşlı kadınla değil, *annemle*. Üniversitede ilk kez sevgilim olduğunda seksi sutyen ve külotlar seçerken bana gözlerini deviren annemle. On dokuzuncu doğum günümde bana bir kutu prezervatif ve kayganlaştırıcı almıştın. Üniversitedeki ikinci yılımla babamın ölümü arasındaki iki yıl boyunca harika bir anne ve harika bir arkadaştın."

"Böyle olmayı ben istemiyorum. Yönümü bulamıyormuşum gibi hissediyorum."

Başımı salladım. "Biliyorum. Ama tüm zamanını geçmişe bakarak geçirirsen asla bulamayacaksın. Babamı unutmak zorunda değilsin. Sadece..." Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Sanırım yaşama biraz daha sarılmanın bir yolunu bulman gerek."

Annemin dudaklarında hüznün dolu bir gülümseme belirdi. "Özür dilerim. Daha iyi olmaya çalışacağım."

"Tamam." Ben de onun gibi hüznünle gülümsedim.

"Harika bir anneydim," Yüzü aydınlandı. "Değil mi?"

Güldüm. "Hem de nasıl. Çıkmaya ilk başladığımız zaman dövmeleri ve 'steroid'li kasları yüzünden deliye dönmek yerine Griffin'i bağrına basacak kadar harika. Senin yerinde harika versiyonun olsa, fotoğraf makinesini çıkarıp Griffin'in vücudunun beni utandıracak raddeye varıncaya dek milyonlarca fotoğrafını çekerti."

Annem hafifçe güldü. "O anneni ben de özlüyorum." Yanına gidince annem ayağa kalktı, birbirimize sarıldık.

O ana kadar annemi ne kadar özlediğimin ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında değildim.

"Bu perşembe senden konuşuyoruz. O kadar." Geri çekilip avuçlarını yanaklarıma bastırdı.

“Bizden konuşuyoruz.”

Başını salladı. “Anlaştık.” Beni alnımdan öptükten sonra çantasını alıp kapıyı açtı. “Seni seviyorum. Bu asla değişmedi. Biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum.”

“Vay... Krista...” Sahanlıktan Griffin’in sesi geliyordu. “Bugün perşembe değil.”

“Çok komik genç adam. Kızı mı diğer günlerde de görmeye hakkım var.”

Griffin kıkır kıkır güldü, annemi tutup kendine çekerek kucakladı, gülmeye başladım çünkü annem bunu hiç beklemiyordu.

“Aranızı düzelmesine sevindim.” Griffinger’i çekilirken annem onakırık dökük gülümsedi.

Griffin bana baktı.

Başımı iki yana salladım. “Annem söylemiş. Ben değil.”

Tekrar anneme bakarken Griffin’in alnı acıyla kırıştı. “Önem-siz bir meseleydi. Şimdi gayet iyiyiz.”

Annem basamakları inmeye koyuldu. “Sevindim. İstedğin zaman ara Swayze. Günlerden perşembe olmasa bile.

“Güle güle anne.”

Griffin içeri girip kapıyı kapattı, kapıya yaslanar akbaşını yana çevirdi.

“Düşündüm de acaba...”

“Şş.” Bir parmağını dudaklarına götürüp kulağını kapıya dayadı. “Tamam. Gitti.”

Kıkırdadım. “Ney yapıyorsun?”

Kotunun düğmesini açıp fermuarını indirirken ateşli gözlerle bana baktı. “Diz çök.”

Griffin elini uzattı. Yüzünde hâlâ sert bir ifade vardı. Elini tuttum, beni çekip ayağa kaldırdı. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak gülmek için derin bir nefes aldım.

“Busaba hısnasakso hakkında a bir mesaj attım sanıyordum.”

Griffin başını iki yana salladı, yüzü şimdi iyice kaygılı bir ifade almıştı. “Mesaj falan atmadın.”

“Biliyorum, zaten attığımı *sanıyordum* dedim. Mesajı senin yerine yanlışlıkla Nate’e gönderdim.”

Griffin başını yana eğdi. “Umarım bu bir şakadır, ayrıca hiç komik değil.”

“Sorun yok.” Güldüm. “Nate kızmadı. Gerçekten çok utanç vericiydi.” Tişörtünü kavrayıp öpmek için başımı uzattım ama Griffin geri çekildi.

“Başkabir ad ama müstehcen bir mesaj gönderdin. Nedemek sorunyok?”

“Sen’in neyin var?”

Yanımdan geçip gitti, ellerini beline koyup tavana bakmaya başladı. Yayıdığı hayal kırıklığı odayı adeta nefes alınamaz hale getirmişti. “Senden farklı düşünüyor olmam bir sorunum olduğunu mu gösteriyor?”

“Doğum günün yüzünden böyle davranıyorsun. Belki de bu konuyu şimdi konuşsak iyi olur.”

“Hayır.” Arkasını döndü. “Sorun patronuna gönderdiğin mesaj. Neyazmıştın?”

“Hatırlamıyorum.”

“Telefonun nerede?”

Gözlerimi devrerek telefonumu alıp mesajları açtım. “Görmek istiyor musun?”

“Hayır. Sana güveniyorum. Sen oku.”

“Umarım günün ilerleyen saatlerinde sikinin ağzımda olacağını bilerek sıkı çalışıyordur. xo”

“Bu kadarı yeterli.” Gözlerini kapatıp burun kemiğini sıkı.

“Ne için yeterli?”

“Kafasında kolay kolay unutamayacağı bir görüntü canlandırması için.”

“Ne? Hayır. Görüntü canlandırmak falan yok. Bunu ona yazmadığımı biliyordu.”

“Adımı yazmış mıydın?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani ‘Griff, umarım günün ilerleyen saatlerinde sikinin ağzında olacağını bilerek ‘sıkı’ çalışıyordur’ mu yazmıştın?”

“Hayır.”

“Öyleyse bir anlığına da olsa sikini senin ağzında düşündü demektir. Ayrıca bunu düşünmekten öyle kolay kolay vazgeçmeyecek.” Griffin başını iki yana salladı. “Yalan söylemeyeceğim... Bu hiç hoşuma gitmedi.”

Başımı geriye attım. “Hoşuna gitmediği için özür dilerim. Oysa patronumun bütün gün bebeğini sallayıp geceleri de sikini yaladığımı düşünmesine neden olmak beni çok heyecanlandırıyor.”

Griffin dudaklarını ovuşturdu.

“Gülüyor musun?” Yanına yaklaşınca Griffin geri çekilip başını iki yana salladı. “Evet, gülüyorsun.”

Bacağının arkası kanepeye çarptı, üstüne atladım. Beni tutmak için elini yüzünden çekti, birlikte kanepeye yuvarlandık. Elbette gülüyordu.

“Hiç komik değil.” Griffin sarsıla sarsıla gülerken üstüne oturup tişörtünden kavradım.

“Bebeğim... sikimi hiç bütün gece yalamadın.”

“Kes şunu.” Teslim olup yüzümü boynuna gömdüm, Griffin beni kollarıyla sardı. “Mesajı sana yazmıştım Seksi bir mesaj yazmak istemiştim. Oysa sonuç olarak hayatımın utanç verici anını yaşadım.”

“Şapşalın tekisin.” Griffin elini başımın arkasınakoydu, diğer eliyle desırtımı okşamayabashladı

“Biliyorum.”

“Ama benim şapşalımsın.”

Başımıkaldırıp gözlerine bakarak birkaç gün öncebeni hayatından def etmeye kalkan adamdan bir iz görmeye çalıştım. “Ama tampon, şarap ve abur cuburlarımı ödeyecek paramın olmadığı o günden beri şapşalın teki olduğumu biliyoursundurherhalde.”

Saçlarımı okşarken başını salladı.

“Öyleyse neden doğum gününü unutmak-kötübir hafta geçirmek- ayrılık sebebioluyor?”

Hafifçe kısılan gözlerindebir tedirginlik belirdi. “Yanıma taşınmanı isteyecektim.”

Of. Kalbimdeki yaralar yeniden açılmaya başladı.

“Yemeğe çıkacak, motosikletle gezecek, sonra da günbatımını izleyebileceğimiz bir yer bulacaktık. Sana terfi ettiğimi söyleyecektim. Haftanın nasıl geçtiğini soracaktım çünkü kendinde olmadığının farkındaydım. Sonra da bütün gün seni bir daha göreceğim zamanıdüşünüp durduğum halde ayrı yaşamamızın ne kadar saçmaolduğunu söyleyecektim.”

“Çok üz günüm.” Ağzımdan çıkan kelimelerin tınısı hiç hoşuma gitmemişti. Tüm içtenliğimle söylediğim haldehemenbuharlaşıp gideniçi boş sözlermiş gibi duruyorlardı.

Anlamsız.

Unutulmuş.

Görünmez.

“Üzgün olduğunu biliyorum.”

“Peki beni bağışlıyor musun?”

Griffin dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı. “Mesele bu değil. Seni bağışlıyorum. Sadece bir an tereddüte düştüm. Birlikte yaşamayı teklif etmek istediğim kız sen değildin. Bütün hafta boyunca özlediğim kız sen değildin. Seni başka bir erkeğin geçmişine kaptırıyormuşum gibi hissettim. Acı çektiğini görmek ve seni bu durumdan kurtarmak için ne yapmam gerektiğini bilememek korkunç bir duyguydu.”

“Bir şey yapman gerekmiyor. Sadece bu işi kendi başıma çözmeye çalışırken elimi tutmana ihtiyacım var.”

Griffin hafifçe doğruldu, kucağından kayıp kanepenin minderine oturdum.

“Sana ulaşamazken elini nasıl tutabilirim? Söylemeye çalıştığım bu. Cuma günü boktan bir hafta geçirdiğin için tepkini benden uzak durarak gösterdiğini fark ettim. Onu güvende hissettirdiğini söyleyen kıza ne oldu? Zor bir günün ardından kendini kollarıma atan ve tek bir sarılmanın bütün sorunları unutturduğunu söyleyen kıza ne oldu?”

Aşk insanın canını yakıyordu. “Galiba ben böyle bakmadım. Sen benim en büyük desteğim oldun. Hâlâ da öylesin.”

“Sen de benim en büyük zaafımsın çünkü sana savunmasız yönümü açıyorum.” Elimi tutup göğsüne bastırdı.

Griffin bana olan aşkını hiç düşünmediğim şekillerde tanımlıyordu. Onu kaybetme ihtimaliyle karşı karşıya kalana dek hayatımdaki gerçek rolünün farkında olduğumdan emin değildim. O gün peşinden banyoya giderken aslında kalbimin kırılan ve bana orta parmak göstererek “Ben ona aitim, sana değil” diyen parçasının peşinden gidiyordum.

Ellerim tişörtünü sıkıca kavradı. “Bu şapşal kız her şeyi yüzüne gözüne bulaştıracak-hem de çok- çünkü genç ve aptalım. Ben kendimi toparlayana kadar hayatıma girmemen gerekiyor. Sen bir dizi yanlış karardan sonra ortaya çıkması gereken adamsın. Ama işte buradasın ve kendimi keşfederken yaptığım saçmalıkları izliyorsun. Seni kaybetmemem mucize olur.”

“Swayz...” Elini yanağıma dayadı.

“Griff,” diye fısıldadım elimi elinin üstüne koyarak. “Bir mucizeye ihtiyacım var.”

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

G iysilerimi Jenna hazırlardı. Şimdi hayatta olsa ceketimin üstüne bir kravat bırakmış olurdu. Doğru kravatı. Renk ve desen o günü simgelerdi ve Jenna bu simgenin ne olması gerektiğini bilirdi.

Ona evlenme teklif ettiğim gece en sevdiği et lokantasında doğum gününü kutluyor ve çocuklar hakkında konuşuyorduk. Bana kaç çocuk istediğimi sordu. Başımı iki yana salladım, ona söylemeye korkuyordum. Jenna gözlerini devirerek çantasından bir kalem ve eski bir makbuz çıkardı. Makbuzu yırtarak ikiye bölüp üstüne bana göstermeden bir sayı yazdı. Kâğıdın diğer yarısını ve kalemi bana verdi.

“Kendi sayını yaz,” dedi.

“Kendi sayımı mı?”

“Kaç çocuk istediğini. İkimiz aynı şeyi yazarsak hemen şimdi diz çöküp bana evlenme teklif edeceksin.”

Jenna’yla evlenmek istiyordum ama o gece diz falan çökme-yeceğimi biliyordum. Yoksul bir çocukluk geçirdiğim için ailemin hiç aç kalmayacağından emin olmak istiyordum. Tek çocuk olduğum için de doyuracak bir sürü çocuğum olsun istiyordum.

Yazdığırakamı önce Jenna gösterdi, k açmamamı ya da düşüp bayılmamamı söyledi.

Beş.

Jenna beş çocuk istiyordu. Bizim gi bi kariyerodaklıınsanlar beş çocuk yapmazdı. Tek çocuk bile lükstü.

Ne kaçtım ne de düşüp bayıldım. Sandalyemi geriye itip diz çöktüm. Fiyakalı sözler yoktu. Yüzük yoktu. Sadece elimde açık yazdığım rakamı gösterdiğimyarını birmakbuz vardı... Beş.

Hayat arzularımızı da hayallerimizi deumursamıyordu. Bunu yediyıl çocuksahibi olmak için uğraşınca fark ettik. Bizim tekçoçuğumuz bir lüks değildi. Bir armağan ve bir semboldü.

Bugün yatağımın üstünde duran ceketimin üzerine yerleştirilmiş, başarıyı, cesareti ve refahı simgeleyen bir kravat yoktu. Onun yerine oyun halısının üstünde bebedönencesindeki oyuncakları tutınaya çalışarak havaya tekmeler savuran küçük bir kız vardı. Morgan hayatın simgesiidi. Ona bakınca hayatta istediğim her şeyi, kaybettiğim her şeyi, en büyük aşkıımı, en derin acımı, an karanlık anımı ve aşkın asla ölmediği umudunu görüyordum.

“Profesör?”

Gülümsedim. Bu gün “Profesör” olmuştuk. Buna memnundum. Dünkü ınesaj öğleden sonramı altüst etmiş, gecede uykumu kaçırmıştı. Olaysız geçen sıradan bir gün tam ihtiyacım olan şeydi.

“Yatak odasındayım.”

“Giyinik misin?”

Gömleğimin son düğmesinide ilikledim. “Artık giyiniğim.”

“Vay canına. Nereye gidiyorsun?” Mavi gözler beni tepeden tırnağa süzdü.

“Oryantasyon toplantısı var, bölünü adına yemekte bir konuşmayapacağım. Ama...” Dolabımdaki kravatlara bakarak kaşlarımı çattım. “Doğru kra vatı bulmam gerekiyor.”

Swayze önüne geçip kravatları karıştırdı. “İşte bu.” Mavi-beyaz çizgili bir kravat aldı.

“O olmaz.”

Kıkırdadı. “Neden? Hem pantolonuna uygun, hem de gözle-rinin mavisini ortaya çıkarır.”

“Bundan şüphem yok ama şu üçünden birini seçmem gerekiyor.”

“Bunlar çok sıkıcı. Hem...” *sıkıcı* kravatlardan birini aldı
“kullanmadığın zaman kravatları çözmen gerek, yoksa...”

“Yapma!”

Swayze donup kaldı. Ama artık çok geçti. Çözölmüş kravat elin-den sarkıyordu.

“Şey... anlayamadım.”

Başımı iki yana sallayıp içimi çekerek o kravatı da kullanma-dıklarımın arasına koydum.

“Bir dakika.” Swayze’nin ağzı açık kaldı. “Aman Tanrım. Kravat bağlamayı *hâlâ* bilmiyor musun? Nate, bu nasıl olabilir? Otuz altı yaşındasın. Doktora yapmış adamsın.”

İşte benim Daisy’m. Profesör birden Nate oluvermişti. Ayrıca bana o bakışlarla bakıyordu. Çocukluğum hakkında en özel de-tayları bildiğini söyleyen bakışlarla.

“Kravat takmaktan nefret ediyorum.”

“Biliyorum.” Başını kaldırıp bana baktı ve yüzünü buruşturdu.

“Sorun değil.” Sırıttım. “Bildiğini biliyorum.”

Hem rahatlama hem de pişmanlık duyuyormuş gibi başını ha-fifçe sallayarak gözlerini yeniden kravatlara çevirdi. “Neden bağ-lanması gereken kravatlar kullanıyorsun? Klipslilerden alsana.”

“Çünkü doktora yapmış otuz altı yaşındaki bir adam klipsli kravat takmaz.”

Swayze güldü. “Kravatlarını kim bağılıyordu? Karın mı? Lütfen kravatların ı hâlâ babanın bağıladığını söyleme.”

“Jenna bağlardı. Bunu yapmaktan hoşlanırdı. Aslında stilist ya da satış danışmanı olmalıymış.”

“Bu Morgan için alınmış kıyafetlerle dolu giyinme odasının da açıklıyor.”

Başımı salladım.

“Affedersin. Konuyu açmak istememiştim.”

“Sorun değil. Kızımız olacağını doğumdan biray önce öğrendik. Jenna hamileliğinde durmadan alışveriş yapardı.”

“Stilist ya da satış danışmanı olmalıymış dedin. Hiç sormadım ana Jenna’nın mesleği neydi? Eminim iyi para kazanıyorsun ama bu ev senin yaşındaki bir profesörün maaşını biazıyor sanki.”

“Jenna’nın büyükbabası -annesinin babası- yıllar önce ucuza gayrimenkul satın almış. Sonundasatmaya karar verdiğinde arazinin değeri milyonlarla ölçülüyormuş. Hayırseverlik yapmak isteyen her milyoner gibi o da bir vakıf kurmuş. Öldiği zaman vakfı yönetmeyi ve işin getirdiği dolgun maaşı Jenna devralmış.”

“Ne vakfıymış bu?”

“Botanik araştırmalar.”

“Strauss Botanik Bahçesi ve Araştırma Merkezi’nden mi söylüyorsun?”

Başımı salladım.

“Vay canına. Orada birkaç düğüne gitmiştim.”

Morgan mızıldanmaya başladı. Yerde oynama vakti bitmişti.

“Bunu tak.” Swayze ilk başta önerdiği mavi-beyaz çizgili kravatı havaya kaldırdı.

“Sen bağlayabilirmisin?”

“Olabilir.” Parmağını bir dakika der gibi kaldırdıktan sonra cebinden telefonunu çıkardı. “Bilmen gereken her şey internette var. İşte.” Bir YouTube videosu açtı.

“Kravat bağlamayı bir videodan öğrenmem gerektiğini mi düşünüyorsun?”

“Hayır.” Kravatı boynuma dolayıp neşeyle çekiştirdi. “Kravatını videoyu izleyerek bağlayacağım. Eğer şanslıysan belki bir gün kravatını koca bir adam gibi kendi başına bağlamayı sana öğretebilirim.”

“Düzgün bağlarsan diğer kravatlarıma yaptığım gibi sadece gevşeterek takıp çıkarabilirim.”

“Hepsi buruş buruş olacak. Aslında anlatmak istediğim bu. Onları düğümlü halde bırakacaksan klipsli kravat al daha iyi.”

Swayze’nin gözleri boynumdaki kravatı bağlamaya çalışan elleriyle yatağın üstündeki telefonu arasında gidip geliyordu. Aynı anda hem konuşup hem de videodaki talimatları takip ederek kravatı bağlayabilmesi etkileyiciydi.

“Bum! Mükemmel.” Biradım geri çekilip sırtıttı.

Lanet şeyi takmaktan nefret ettiğimden düzeltme ihtiyacı duyarak elimi hemen kravata attım.

“Elleme.” Swayze bana ters ters baktıktan sonra Morgan’ı kucağına aldı. “Babana bak. Ne kadar yakışıklı değil mi?”

Swayze Morgan’a bakıyordu ama ben Swayze’ye bakıyordum. Gün gibi ortadayken bunım açıklamasını nasıl göremezdi?

“Neden sırtıyorsun Profesör?”

“Yok bir şey.” Ceketimi sırtıma geçirdim.

“Son zamanlarda böyle gülüp gülüp yok bir şey diyorsun.”

Mutfağa yöneldim. “Senin yüzünden.”

“Benim yüzümden mi? Beni eğlenceli buluyorsun, değil mi?”

Çelik kupama kahve doldururken doğru cevabı aradım. Keşke bu cevap geçmişte en yakın arkadaşımın yaşadıklarından bahsetmeyi ne kadar sevdiğim olabilseydi. Jenna’yı kaybetmenin

acıyla başa çıkabilmek için Doktor Greyson'la geçirdiğim vakitte çektiklerimden çok daha iyi bir terapiydi.

"Kafamı dağıt mamı sağlıyorsun."

"Oo..." dedi Swayze, kusmak için banyoya koşmadan önce söylenebilecek bir oo gibiydi.

Kupamın kapağını çevirerek döndüm. "Bu iyi bir şey. Ne demek istediğimi anlamadıysan diye söylüyorum."

"Sanırım anladım ve bu tür bir eğlence olmaktan memnundegilim. Bence bu hiç uygun değil."

Nereye varmak istiyordum? Swayze bağlantıyı kurabilmiş miydi? Belki de o hâlâ bunun farkında olmasa da onun Daisy olduğunu düşündüğümü anlamıştı.

"Neyi uygunsuz bulduğunu biraz daha açıklayabilir misin?"

"Ciddi misin sen?" Morgan'ın biberonunu ısıtarken gözlerini kısarak yan yan bana baktı. "Artık bu konuyu açmayacağımı zı sanıyordum. 'Böyle bir şey olduğunu bile unu'ta ne oldu? Of! Griffin'in haklı çıktığına inanamıyorum."

Bir kolumu göğsüme dolayıp diğeriyle kahve kupamı ağzıma götürürken söylediklerini düşündüm. Hiçbir anlam çıkaramadım.

Hassiktir!

Şimdi anlamıştım.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Tamamen yanlış anladın. Mesajı kastetmiyorum. Geçmişimi bilmenden bahsediyorum. Daisy'den bahsetmek. Kafamı dağıtan bu işte."

"Ah, hadi ya. Neyse, Tanrı'ya şükür." Koltuğa oturup Morgan'a biberonunu verdi.

"Sen de mesajı düşünerek kafamı dağıttığımı mı sandın?" Dün Doktor Greyson'a acil bir ziyarette bulunmuştum. Sesim böyle çok gücenmişim gibi çıkmamalıydı.

“Belki.” Olduğu yerde büzüldü. “Hep sevgilimin yüzünden. Ne olduğunu anlattığımda bana dedi ki, güya sen... ee...” Alt dudağını dişleyerek yüzünü buruşturdu.

“Ben ne?” Başımı ileri uzattım.

“Yani bir saniyeliğine de olsa mesajı sana yazdığımı düşüneceğinde ısrar etti. Hani mesajı sana yanlışlıkla göndermemişim gibi. O yüzden...” Omuz silktilti. “Griffin kafanda beliren görüntüyü öyle kolay kolay unutmayacağını düşünüyor.”

Bir şey söyleyecek gibi ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemediğimden tekrar kapattım.

“Bunu düşünen *ben* değilim. Aklının oraya kayması gerçekten yanlış olurdu. Hem Griffin seni tanımıyor. Dün akşam ben çıkmadan söylediklerini o duymadı tabii. Onlar kafasında uygunsuz görüntüler uyanan bir adamın sözleri değildi. Öyle değil mi?”

Birkaç kez başımı salladım.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Güzel. Başımı sallamamı “evet, aklımın oraya kayması gerçekten yanlış” yerine “haklısın” olarak anlamıştı.

“Affedersin. Gülümseyişinin arkasında ne yattığına dair saçma varsayımlarda bulunurken aklıma neden o geldi bilmiyorum. Haklında alışılmadık şeyler bilmem bir işe yaradıysa gerçekten mutlu olurum. Sana huzur verecekse, kafanı dağıtmanı sağlayacaksa delilikle başa çıkabilirim.”

Çantamı alarak Swayze’ye huzursuzca gülümsedim. “Çok naziksin. Önümde zor bir gün var. Size iyi eğlenceler.”

Nate ona oral seks yaptığımı düşünüyordu. Bu hiç iyi olmamıştı. Griffin haklıydı. Haklı olmak zorunda mıydı sanki? Nate Hunt hakkında sahip olduğum 6742 numaralı özel bilgi: yalan söylemeyi düşünürken ağzını kukla gibi açıp kapatıyor. Yalan söyledi sayılmazdı ama gerçeği de söylememişti. Garaja doğru

yürürken altında biriken suçluluk gölcüğünde kayıp düşmemesine şaşırdım. Suçlamama, Griffin'in suçlamasına, verecek iyi bir yanıt bulma savaşını kaybederken üstünden akan suçluluk damlalarını görebiliyordum.

Nate'le yüzleşmek istemiyordum. Bu doğru olmazdı. Ya düşüncelerini kontrol edemiyorsa? Griffin'e de söylemeyecektim. Kendini kaybeder, bir daha da evine adım atmama izin vermezdi. Ama en kötüsü şimdi Nate'in bunu gerçekten düşüncümlü olduğunu, belki de hâlâ düşündüğünü biliyor olmamdı, Nate'in bunu düşündüğünü aklımdan çıkaramıyordum ve bu da benim de bunu düşündüğüm anlamına geliyordu.

Zihnini durmadan Nate'in sikiinin ağzında olduğu bir görüntü yaratacaklı. Zihin sa dece tehlikeli bir yer değildi, en tehlikeli yerdı. Yanlış, günah vekötü ola nı ne varsa zihinde başıyordu. İnsan vücudunun her şeyi kontrol eden parçasının aynı zamanda vücudu nen kontrol edilemez parçası olması ne kadar ironikti.

Morgan sa bah şekerlemesi yaparken onu beşğine yatırdım çünkü bugün kendimi biraz meraklı hissediyordum. Nate zaten gününün yoğun geçeceğini söylemişti, o yüzden dadı kamerasını takip etmekle uğraşmayacağından emindim. Ayrıca diin saklayacak hiçbir şeyi olmadığını söyleyerek evi karıştırmama izin vermişti

Nate'in çalışma odasından başladım. Raflar anatomi üzerine sıkıcı kitaplarla ve diğerdere kitaplarıyla doluydu. Nate hiçbir zaman roman okumaktan hoşlanan biri olmamıştı. Sırf gıcıklık olsun diye satranç tahtasında kalesiyle atının yerini değıştirdim. Kendisiyle çetin bir satranç müsabakasının ortasında oldu ğundan hiç şüphem yoktu. Masasının bir köşesinde Jenna'nın fotoğrafı duruyordu. Jenna şişkin karnının üstünde birleştirdi ği ellerine bakıyordu. Fotoğrafa bakmak insanıniçini parçalıyordu.

Göz önündeki her şeyi inceledikten sonra koridora çıkıp Nate'in yatak odasına yollandım. Odanın bir köşesinde kamera

vardı. Buraya ilk girdiğimde fark etmişim. Odaların çoğunu izlemek iyi bir fıkirdi ama Nate'in bilgisayarında Jenna'yla sevişirlerken görüntülerinin olması gibi aşikâr bir olasılığı düşünmekten kendimi alamadım.

Seviştiklerini düşününce aklıma mesaj geldi. Mesajı düşününce de Nate'in ağzındaki siki. O zaman beynim Nate'in düşüncelerine kaydı. Bu düşünce onu tahrik ediyor muydu? Bunu ne sıklıkta düşünüyordu? Nerede düşünüyordu? Bana baktığı zamanlarda sebepsiz yere sırtıtmasının gerçek nedeni bu muydu?

Yirmi bir yaş yazgıyı, büyük hedefleri, hatta hayattaki büyük bir amacı düşünmek için bile fazla genç bir yaştı. Griffin ve ailesini tanıdığımdan beri olmak istediğim yeri bulmuştum. Küçük bir evim, birkaç çocuğum, belki bir de köpeğim olacaktı ve tatillerimizi dört tekerlek ve bir port bagajla gidebileceğimiz herhangi bir yerde geçirecektik. Yanımıza bir somun ekmek, fıstık ezmesi ve reçel, bir paket de cips alıp karnımızı yol üstündeki piknik alanlarında doyuracaktık. Dört yıldızlı bir otelde kalmayacaktık ama Griffin'le el ele bir ağacın altında oturacak, rüzgâr kahkahalarını bize taşıırken kelebek yakalamaya çalışan çocuklarımızı seyrederek bizden mutlusunun olmadığını düşünecektik.

Her şeyin sevgiyle ölçüldüğü ve birlikte zaman geçirmenin en büyük nimet olduğu Calloway hayatını istiyordum.

Kafa karıştıran kısım da burasıydı. İstediğim hayat oysa neden başka bir adamın yatak odasını karıştırıyordum? Yazgı diye bir şey varsa Griffin'le tanıştığım gün cüzdanımı evde unutmamın sebebinin de yazgı olduğunu düşünüyordum. Yine de bunların hiçbirisi kendimi neden Nate'in evinde kızına bakıcılık yaparken bulduğumu ve ben dünyaya gelmeden yaşanmış bir geçmişi nasıl olup da hatırladığımı açıklamıyordu.

Nate'in odasında dolaştım ama hiçbir şeye dokunmadım. Ne arıyordum?

Bir işaret mi?

Bir açıklamamı?

Puzzle'ın kayıp parçasını mı?

Bu solucan deliğininöbür ucunu mu?

Ebeveyn banyosunda iki lavabo vardı. Elektrikli bir diş fırçası, bir şişe köpük sabun, bir tıraş makinesi ve birkaç kolonya şişesi lavabolardan birinin etrafına dizilmişti. Diğerinde hiçbir şey yoktu.

Bir el havlusu.

Duşta tek bir şampuan şişesive birkalıp sabun vardı.

Klozetin kapağıkaldırılmıştı.

Giysidolabının bir tarafı boşaskırladoluydu.

Tek bir çift topuklu ayakkabı yoktu.

Bu odanın yarısı bir hayaletti. Issızdı. İç paralayıcıydı.

Geçmişe takılıp kaldığı için anneme kızıyordum ama belki bu da bir şeydi. En azından bu boşluktan iyiydi. Griffin ölseydi onu hatırlatan her şeyi hayatımdan çıkarabilir miydim? Nate bunu nasıl yapmıştı? Jenna öleli üç ay olmadan birkaç fotoğrafı dışında ondan vazgeçmişti.

Yatağın kenarına oturup gözlerimi çalar saate diktim, saatin yanında, bir bardak altlığının üstünde yarısı dolu bir su bardağı duruyordu. Birkaç saniye parmaklarımla bacaklarıma vurduktan sonra en cesur hamlemi yapıp komodinin çekmecesini açtım.

Çekmecedede iki kitap vardı.

“Reenkarnasyon. Hadi ama Nate.” Kıkırdayarak üstteki kitabı alıp açtım. Kitabın değişik bölümlerine en az beş-altı tane yapışkanlı not kâğıdı yerleştirilmişti. Nate kâğıtların üzerine notlar almıştı.

Morgan'a "Papatya" demesi

Doğum lekesi

Snoopy ve Charlie Brown

İspanyolca sınavı

Hokey kampı

Zaman dilimi

"Ne yapıyorsun sen?" diye fısıldadım. Bu da neydi? Nate reenkarne olduğumu mu düşünüyordu? Bu delilikti. Zihin okumak da delilik sayılırdı ama reenkarne olan insanlar kendi geçmiş hayatlarını hatırlardı, diğer insanlarınkini değil.

"Vay canına." Başımı iki yana salladım. "Neler düşünüyorum böyle?" Zihnim hiç tereddüt etmeden kendi hayali reenkarnasyon kurallarına atlayıp reenkarnasyonun varlığını bilinçsizce kabul edivermişti. Bunu şimdiye dek pek düşünmemiştim ama Nate'in çok düşündüğü ve araştırdığı kesindi.

"Tanrım..." Kitabın yarısı altı çizilmiş satırlarla doluydu. Sayfaları sonuna kadar hızlıca çevirince kitabın arkasından yere bir fotoğraf düştü. Eğilip fotoğrafı aldım. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bu hatırladığım Nate'ti. Bir iskelede yanında duran sarışın kıza gözlerini devirerek bakıyordu. Kız da Nate'e dilini çıkarmıştı.

"Morgan Daisy?" Daha da sırtıtmaya başladım. Artık Daisy'nin gerçekte nasıl görüldüğünü biliyordum. Nate'in anlattıklarından kafamda canlandırdığıma çok yakındı. Ürperdim, diken diken olan tüylerimi görmek için kolumu ileri uzattım. Daisy'yle ilgili anılarını anlatırken Nate'i tüylerim diken diken olmadan dinlediğim hiç olmuş muydu bilmiyordum.

Sırtım kameraya dönükken cebimden telefonumu çıkarıp fotoğrafın resmini çektim. Gözlerimi fotoğraftan alamıyordum.

Aşkı bu kadar küçük yaşta bulmayı düşünemiyordum. İnsanın ilk aşkını, en yakın arkadaşını kaybetmesinin nasıl bir şey olduğunu ise hayal dahi edemiyordum.

Düşündükçe Daisy'nin ana babasına daha çok hak veriyordum. Tanrı böyle güzel bir masumun canını nasıl alırdı? Bu insanlar iki çocuklarını kaybetmişlerdi. Eğer bir Tanrı varsa inançlarını kaybettikleri için onları suçlayamazdı. Dua etmek, verdiği nimetler için şükretmek kolaydı. Hayat bize mutluluk bağışladığı zaman sevildiğimizi hissetmek kolaydı. Ama böyle bir trajedi karşısında körü körüne inanmak herkesin kabulleneceği bir şey değildi.

Bütün notları ve fotoğrafı bulduğum gibi bıraktığımdan emin olduktan sonra kitabı kapadım.

Ruhun İplikleri - Bir Reenkarnasyon Vakası, Dr. Hazel Albright

"Ben Daisy değilim," diye fısıldadım elimi kitabın parlak kapağında gezdirerek. Bazen keşke Daisy olsaydım diye düşünüyordum. Ne diyeceğimi bilemediğim, uygunsuz mesajlar gönderip kravatlarını çözmek gibi aptalca şeyler yaptığım zamanlarda Daisy olsa Nate'e ne söylemesi gerektiğini bilirdi.

Gülerek kitabı çekmeceye geri koydum. Profesör Hunt kravat bağlayamıyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

“İçeri gel. Tanrım, ne kadar yakışıklısın Nathaniel. Kravatına bayıldım.” Profesör Albright masasının arkasındaki en üst rafta bir kitaba uzanırken başını çevirip göz kırptı.

“Bu mu?” Soluk deri ciltli kitabı işaret ettim.

“Lütfen.”

Kitabı ona verdim.

“Ben de seni bekliyordum.” Yüzü hınzır bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Raftan kitap indirmek için yardıma ihtiyacın olduğu içime doğdu da. Hepsi bu. İyi günler.” Kapıya doğru yürüdüm.

“Kapıyı kapat da otur.”

Sırttım. Merakı hoşuma gidiyordu. Burada olmamın nedeni de buydu.

“Sonsuza dek buralarda olmayacağım. Bana kızdan bahsetmen gerek. Bu gizem zihnime çökmüşken öteki tarafta rahat rahat uyuyamam.”

“Bence öteki taraf burası.” Kapıyı kapatıp döndüm.

“Uu...” İkimiz de otururken parmağını bana doğru uzattı. “Kitaplarımı okumanın da ötesine geçmişsin; onları çalışmışsın.”

“Evet. Ama hâlâ her şeyi net olarak anlamadım.”

“Kimse anlamaz. Yazdıklarım kendi çalışmalarımın, gözlemlerimden ve teorilerimden ibaret. Bu geleceğe ve öldüğümüzde ne olacağına dair insanın sahip olabileceği en iyi açıklamadır. Cehennemin ya da cennetin var olduğunu ispatlayabilir misin? Ya da büyük bir gücün varlığını? Hayır. Elbette hayır. Bunu kimse yapamaz.”

“Öyleyse neye inanacağın?”

Doktor Albright güldü. Bu sıcak ve rahatlatıcı bir gülümsemeydi. Doktor Albright insanları asla küçümsemezdi. Derslerinde en çok sevdiğim de buydu. Öğrencileriyle birlikteken öğrenci gibi davranırdı. Öğretim tarzı ne düşünmek gerektiğini değil, nasıl düşünmek gerektiğini içeriyordu. Benim derslerim onunkilerden çok daha gerçeğe dayalı olduğu halde ben de toplu öğretim yerine gruplar halinde öğretim anlayışına bağlı kalmaya çalışıyordum.

Zihin işlevini hafızayla yerine getiriyor ama keşifle geliyordu.

“Eminim pek çok kez duymuşsundur ama kendi gerçeğini keşfetmek zorundasın.”

“Peki senin gerçeğin bu kitaplar mı?”

“Evet.”

“Diğer hayatları hatırlıyor musun?”

Başını salladı. “Evet. Ama yardım aldım.”

“Ben de bu yüzden buradayım. Kitapların fazla detaya girmiyor ama hipnozdan söz ediyorsun.”

“Danışmanım hipnoz vasıtasıyla bilinçaltıma gömülü detayları bulmama yardımcı oldu. Kalbin daima vücudunun bir parçasıdır. Bazen onu hissedebilir ya da duyabilirsin ama kaç kişi

kalbini görebilir? Eh, açık kalp ameliyatı geçiren ya da kalp nakli yapılan hastalara kalplerinin fotoğraflarının, hatta videolarının gösterildiği oluyor tabii. İnanılmaz, tıpkı vücudunun bir bölümünün röntgen filmini ilk kez görüyormuşsun gibi.”

“Derindeki anlam.”

Hazel gülümsedi. “Evet. Keşif süreci esnasında daha fazla duyuyu işe dahil etmek bir şeyi daha iyi anlamamızı sağlar.”

“Danışmanın. Onunla tanışabilir miyim?”

“Belki başka bir hayatta.” Hazel gülümsedi.

“Öldü mü?”

“Üç yıl önce.”

“Sen hipnoz yapabiliyor musun?”

“Neler oluyor Nathaniel?” Hazel öne eğilip kollarını masaya koydu. “Senin dadı hipnotize olmak ister mi?”

“Bilmiyorum”

“Ah, sıkıştın. Sanabildiği her şeyi söyledi ama *sen* daha fazlasını istiyorsun.”

“Yirmi yıl önce kim olduğunu anlamasını istiyorum, yalnızca benim o zaman kim olduğumu değil. Ona soracak sorularım var.”

“Onaderken arkadaşından mı bahsediyorsun?”

“Evet. Ölümü banabirsürü yanıtlanmamış soru bıraktı.”

“Nasıl öldüğünü bilmiyor musun?”

“Boğuldu.”

“Peki sormak istediğin nedir?”

“Neden tek başına göbe gittiğini bilinek istiyorum.”

“Nasıl öldüğünü hatırlamasını mı istiyorsun? Bana zalimce geldi.”

Hiç böyledüşünmemiştin. “Ölüm anını yenidenyaşayabilir mi?”

“Mümkün. İki başka hayatta nasıl öldüğümü hatırlıyorum. Biri çabuktu. Ondan hatırladığım tek şey birkaç ışık çakması. Diğer uzun sürdü ve çok acı çektim.”

“Bununla ilgili ikâbuslar görüyor musun?”

“Artık görmüyorum. Aylarca aklımdan çıkmadı. Biz de bu hatıraları bastırmak için hipnoza başvurduk. Şimdi sadece sana söylediğim kadarını biliyorum. Detaylar olmaksızın. Kafamda görüntüler olmaksızın. *Duygular* olmaksızın.”

Gözüm pencerenin önündeki kuş yemliğine kaydı. Duymak istediğim bu değildi.

“Bazı şeyleri kurcalamamak daha iyidir. Ben bunu acı bir şekilde öğrendim. Merakım ve daha fazlasını keşfetme arzum gereksiz acılara neden oldu. Eskiden bilim adamları yeni keşifler yapabilmek için bedenlerini, bazen de hayatlarını feda ederlermiş. Ben zihnimi, ruh sağlığımı feda ettim çünkü daha fazlasını bilme isteğim kendimi koruma içgüdüme baskın geldi.”

“Yani hipnoz işe yaramaz mı?”

“Onu demedim. Bir alet kimin kullandığına bağlı olarak yaratılabilir de yok edebilir de. Ama senden bahsetmiyoruz. Çocukluk arkadaşın olduğundan bihaber bir genç kızdan bahsediyoruz. Bunun farkına varıp daha derine inmek isterse hipnoza karar verecek olan da odur, sen değilsin.”

“Kararı bu olursa onu hipnoz eder misin? Senden bunu yapmanı isterse?”

“Bunu konuşmak gereksiz genç adam.”

“Neden öyle diyorsun?”

“Bence hipnotize edilmeden bağlantıyı kurması pek olası değil, bu da başka birinin onu hipnoza ikna etmesi gerektiği anlamına geliyor.”

“Ya bu başka birini ikna ederse?”

Hazel ellerini ovuşturarak gözlerini hafifçe kıstı. “Sana kendi isteğiyle anlattıklarının tadını çıkar. Daha önce de söyledim, o senin arkadaşın değil, tıpkı kızının size ne kadar benzerse benzesin sen ya da annesi olmadığı gibi.”

Ona hak vererek başımı salladım ama bunu kabullenebileceğimden emin değildim. “İlk geldiğimde Swayze’nin geçmiş yaşantımda kim olduğunu hatırladığını söyleyeceğimi sandın. Değil mi?”

Hazel’in yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. “Bunun mümkün olmadığını biliyordum ama... evet, içimdeki kâşifin ve bilim adamının beklediği buydu.”

“Teşekkür ederim.” Gitmek üzere ayağa kalkarken ben de Hazel’a kederle gülümsedim.

Kapıyı açtığımda beni Pharrell Williams’ın “Happy”si karşıladı. Birkaç adım daha atınca Swayze’nin sallanan kalçalarını ve sağa sola savrulan kollarını gördüm. Sırtı bana dönük olduğundan bu karşılaşmanın benim için olduğunu sanmıyordum, tıpkı kafamdan atamadığım o mesaj gibi.

Swayze’nin dans performansının hemen ötesinde bir ses vardı, tanıdık değildi ama hoşuma gitmişti. Hatta bayılmışıttım.

“Kıkır kıkır gülüyor.”

“Ay!” Swayze elini göğsüne bastırarak hızla arkasına döndü. “Ödümü patlattın. İnsanlara böyle sinsice yaklaşamazsın.”

Salıncağından tekmeler savuran Morgan yine kıkırdadı. Gözlerimi mutlu bebeğimden ayırmadan ellerimi yıkayıp onu salıncağından aldım.

“Sen gülüyor musun tatlım?” Yanağını ve boynunu öptüm. Yine güldü. Kalbimin en son ne zaman bu kadar saf bir sevinçle dolduğunu hatırlamıyordum.

Swayze müziği kapattı.

“Affedersin.” Sırıttım. “Seni korkutmak istememiştim.”

Yüzü danstan mı, korkudan mı yoksa utançtan mı kızarmıştı bilmem ama ona çok yakışmıştı. Daisy terk edilmiş evin bahçesindeki ağaç eve ya da göle kadar benimle yarış yapardı. Soluklanmasına fırsat vermeden ellerimi sıcak yanaklarına bastırıp onu öperdim.

“Boynuna bir çan takacağım. Cüssene göre fazla sessiz hareket ediyorsun.”

“Güvenlik alarmı kurabilirim.” Dizlerimin üstüne çöküp biraz daha enerji harcasın diye Morgan’ı oyun halısının üstüne yatırdım.

“İyi fikir. Geldiğinden haberim olsun isterim.”

“Etrafı karıştırmak için mi?” Sinsice sırtarak omzumun üstünden ona baktım, gözlerini devirmesini bekliyordum.

Swayze isetam tersine gözlerini kocamanaçarak dudaklarını araladı.

“Evi mi karıştırıyordun?” Kızınamıştım ama biraz şaşırmış olabilirdim.

“Bilmiyorum Müfettiş, karıştırıyor muydum? Öğle yemeğini ve konuşmayı boş verip kamerayı mı izledin?”

Zeki kız. Evi karıştırıyor muydu? Yoksa bunu sorduğum için gücenmiş miydi?

“Hayır.” Kıkırdadım. “Bugünseni izlemedim.”

“Ayrıca evi karıştırabileceğimi söylemiştin.”

“Doğru. İlginç bir şey bulabildin mi? Kanepe minderleri arasında bozuk para? Kasamın şifresi? Saatim... evet, saatimi bul-

dun mu? Gri bir saat. Altı ay kadar önce kaybetmiştim. Ona ne oldu hiç bilmiyorum.”

Swayze güldü. Morgan’ın kıkırdaması değildi ama sevip kaybettiğim kadınların yanındaymışım gibi hissetmeme neden olan bir gülüştü. Daisy, gülmek onun hobisiymiş gibi gülerdi. Jenna da sürekli gülerdi, genellikle de bana. Ayrıca günümün nasıl geçtiğini sorar ve “Bugün kimseyi güldürdün mü?” derdi. Bu ışıldayan onun pozitif enerjisiydi. O gündeğumunun, kaybettiğim aşkın ötesindeki bir umudun peşinden koşmam gerekiyordu.

“Saat falan görmedim. Ama görüyorum ki yatağının altında hâlâ içinde çıplak kadın fotoğrafları olan dergiler saklıyorsun.”

Bu doğru değildi.

“Geçmişimi yüzde yüz doğru hatırlamıyorsun. Yatağımın altındakiler açık saçık dergiler değildi, *Sports Illustrated*’ın mayo sayılarıydı.”

Morgan kıkırdadı. Buna gerçekten bayılmışım. Kıkır kıkır gülen bir bebek en su katılmadık erkeğin içindeki soytarıyı bile dışarı çıkarıyordu, su katılmadık derken kendimi kastediyorum elbette. Burnumu Morgan’ın karnına sürüp bebek gibi konuşarak, “Hayır değillerdi,” dedim, “Baban yatağının altında çıplak kadın fotoğrafları saklamıyordu. Bu doğru değil.”

“Öyleyse onları neden yatağının altına sakladın?”

“Babamın görmesini istemedim.”

“İyi de kadınlar çıplak değilse neden saklayasın?”

“Dergiler yüzünden başımı ağrıtmassın diye.” “Anladın mı?” der gibi Swayze’ye baktım.

Gözleri hafifçe kısılıp tekrar açıldı. “Aa... çünkü onları şey için kullanıyordun...”

“Morgan’a baktığın için teşekkürler. Dikkatli kullan.”

Birkaç kez başını sallarken göğsünden kahkahalar yükseldi. “Evet, oralara hiç girmeyelim.”

İşte. Bu gün Morgan'ı ve Swayze'yi güldürmüştüm. Bu Doktor Albright'ın yanından ayrıldığımdan beri duyduğum hüsranı hafifletmişti. Ya'lardan oluşan uzun liste beni huzursuz ediyordu.

Ya Swazye kimolduğunun farkına hiç varamazsa?

Ya Daisy'nin ölümünü anlama şansım elimden kayıp giderse?

Ya Swayze başka biriş bulursa?

Ya uzaklara taşınırsa?

Ya Daisy'yi ikinci kez kaybetmenin üstesinden gelemesem?

Ya Morgan' ate kbaşına bakamazsam?

Ya ona Daisy olduğunu söylersem?

Ya'ların en önemlisi bu ydu. Ona söylemek istiyordım. Bunu kendime saklamak bana fiziksel bir acı veriyordu, özellikle de Swayze'nin hakkımda bildiklerinden ötürü bocaladığını, bu bilgilerin nereden kaynaklandığını merak ettiğini gördüğüm için.

Ya ona söyleyince her şey yoluna girerse?

Ya girmezse?

"Neredesin?"

Başımı kaldırıp çantasını omzuna takmakta olan Swayze'ye baktım.

"Ak lınbaşka yerlerde gibi."

Başımı iki yana salladım. "Yorucu bir gündü. Hepsi bu."

"Morgan' ı doyurup yatırman gerek. Belki rahatlamak için kitap falan okursun."

"Kitaplar benirahatlatmıyor. Hiçbir zaman rahatlatmadı."

"Biliyorum."

Elbete biliyordu. Daisy haftada iki-üçkitap bitirirdi. Bense sadece gerektiğinde okurdum.

"Ama belki okulda geçirdiğin onca yıl sana okuma sevgisi ya da en azından bilgi açlığı kazandırmıştır diye düşündüm. Oku duğun işinle ilgili olmayanson kitap neydi?"

“Geçen hafta sonu kurduğum bisiklet askısının kullanım kılavuzu.”

“Ciddi misin?” Swayze başını yana eğdi.

Sesinde bir parça hayret sezmiştim.

“Ya. Peki.”

“Bu hafta sonu konferansa katılacağımı unutma. Morgan’a gece de bakacaksın.”

“Bir dakika. Hayır.” Başını iki yana salladı. “Griffin’le motosiklet rallisine katılacağım. Sana söylemiştim... çok önceden.”

“Bana mı söyledin, Rachael’a mı?”

“Sana. Galiba. Bilmiyorum. Fark eder mi? İzin istemiştim. Morgan’a Rachael bakamaz mı?”

“Okula gitmek için dün yola çıktı.”

Swayze yüzünü buruşturdu. “Affedersin... ya annenle baban?”

O kadar derin iç geçirmek istememiştim. Kendimi kötü hissediyordum. Niyetim kendini suçlu hissetmesine yol açmak değildi.

“Konferansa katılmasan olmaz mı? Ya da Morgan’ı da yanında götürsen?”

“Katılmamazlık edemem. Bir çaresini bulacağım. Sen ne zaman döneceksin?”

“Bir hafta sonra.”

“Bir hafta mı?” Duygularıma yine engel olamamıştım. “Önümüzdeki hafta derslerim başlıyor.”

“Üzgünüm. Peki annenle baban?”

“Pazartesi günü tatile çıkıyorlar.”

“Muhakkak biri olmalı.”

Başımı iki yana salladım. “Yok.” Morgan kendi kendine sesler çıkarıyordu. Bekâr bir baba olmanın yükünü hisseden küçük yüzedenden nefret ediyordum. “Ama bu senin sorunun değil. Ben hallederim.”

"Nate, gerçekten üzgünüm. Ama Griffin'e söz verdim ve..."

"Sorun değil. Senin suçun yok."

Swayze başını ağır ağır sallarken yüzünde hüznü bir ifade vardı. **"Sabah görüşürüz."**

"İyi geceler."

"Kızdın mı?"

Hafifçe güldüm. **"Sana değil. Sorun yok."**

"Moralin bozuldu gibi. Kendimi gerçekten suçlu hissediyorum."

"Swayze, senin sorununda değil dedim. İyi geceler."

"Morgan'ı seviyorum, o yüzden benim de sorunummuş gibi hissediyorum. Belki ona bakabilir mi diye anneme sorabilirim."

"Yanlış anlama ama bir yabancı'nın gece Morgan'la kalmasına izin veremem. Annemle babama bırakmak bile beni düşündürüyor."

"Onlara güvenmiyor musun?"

"Swayze..." Gözlerimi devirdim. "Senin sorunun değil dedim."

Kaşlarını çatı. "İyi geceler."

Bir şey söylemeliydim. Gitmesine engel olmalıydım. Onakızmadığıma inandırmalıydım... ama yapmadım. Son zamanlarda epey sohbet etmiştik. Şimdiye kadar bundan bahsetmediği ya da hatırlatmadığı için şaşırmış, biraz da hayal kırıklığına uğramıştım.

Ön kapı kapandı.

"Başımız gerçekten belada bebeğim."

Morgan yine güldü, çocukluğunu hatalarına gülerek geçirmeye mahkûmdu. Annesi de bana hep gülerdi zaten.

Nate bana kızmıştı. Ona yardım etmek istiyordum ama o zaman da Griffin kızacaktı. Morgan'la geçirdiğim zamanı sadece

iş olarak görmek gün geçtikçe zorlaşıyordu. Morgan'a kimin bakacağı konusundaki endişem Nate'inki kadar olmayabilirdi ama ona yakındı.

Morgan sadece bir iş değildi. Ve bu küçük gerçek benim için çok kötü olabilirdi.

"Griff?"

"Yatak odasındayım."

Griff'in evi rosto kokuyordu. Kokuyu duyunca karnım guruldamaya başladı.

"Selam."

"Swayz." Yatağının üstündeki düzgünce katlanmış giysi yığınının bana dönüp şöyle bir baktı.

"Griff." Ben de aynı şekilde onu şöyle bir süzdüm.

İkimiz de sırtttık. Bu çok seksiysi. Bu... bizdik işte.

"Günün nasıl geçti?" Yatağına dönüp katladığı giysileri bir çantaya doldurmaya başladı.

"Bu sabah erkenden beynimi taradılar."

"Ve?" Omzunun üstünden bana baktı, güzel yüzü endişeyle çarpılmıştı.

"İlk sonuçlar iyiydi. Doktorum da öğleden sonra arayıp bunu doğruladı."

Griffin'in vücudu rahatlayarak gevşedi. Sanırım bu gerçekten rahatlatıcıydı ama yine de Nate'i nasıl bu kadar iyi tanıdığımı açıklamıyordu.

"Morgan bugün ilk kez güldü. Profesör ilk gülüşünü kaçırdığı için üzüldüm ama sanırım tam zamanlı çalışan ebeveynler pek çok ilki kaçıracaklarını bilmek zorunda. İlk adımlarını attığında onu çekip yere mi oturtacağım yoksa yürümesine izin verip şeytanca bir zevkle seyredecek miyim henüz karar vermedim."

“Şeytanca bir zevkle seyredeceksin.” Griffin güldü.

“Öyle mi dersin? Bilmiyorum. Jenna yaşasaydı ve ikisi de yüksek hayat standartlarını sürdürmek için tam zamanlı çalışıyor olsaydı belki öyle yapardım. Ama Nate sadece bekâr bir baba olarak hayatta kalmaya çalışıyor. Anlıyor musun?”

“Sanırım. Toplanmaya başladın mı?”

“Öyle de denebilir.” Kendimi yatağın üstünde duran çantasının yanına attım.

Griff bana baktı. “Öyle de denebilir derken?”

“Eve gi dince yıkamaya indirmek için kirlilerimi kapının yanına koydum.”

“Ayak sürüyorsun. Gelmek istemiyor musun?” Çantasını toplamaya devam ederken dudakları gözlerinin etrafındaki çizgiler gibi incecik oldu.

“Seninle gelmek istiyorum.”

“Benimle?”

“Evet. Seninlenereye olursa.”

“Ormanda bir kulübede romantik bir hafta sonu geçirmeye gitmiyoruz. Senden motosiklet rallisine katılmak için on iki saat boyunca bir motosikletin arkasında oturmanı istiyorum.”

“Doğru. Romantik kaçamak anlayışını geliştirmen gerekiyor.”

“Gelmek istemiyorsan...”

“Geliyorum. Ne söylememi istiyorsun?” Kendimi Griff’in yastığına bırakıp yüzümü kapatarak güldüm. “İş vasıtasıyla tanıştığın şu adamlar davet ettiği için gittiğinin -gittiğimiz- farkındayım. Ama adamlar kırklarında, ellilerinde. Sense yirmi dört yaşındasın.”

“Onlarla birlikte motosiklet sürmeyi seviyorum. Yaşın önemli yok.”

“Doğru. Ama daha önce bu ralliye hiç gitmediğini söyledin. Ben de internetten araştırıp bu ralliye katılan bazı insanların bloglarını okudum.”

“İnternette okuduğun her şey doğru değil.”

Parmaklarımı başımın arkasında kenetleyerek homurdandım. “Umarım değildir çünkü bana bayağılıktan, gençliklerinin yasını tutan yaşlı insanlardan, fondip yapılan biralardan, gürültü patırtıdan ve direk dansından oluşan bir karışım olmuş gibi geldi.”

“Öyleyse gelme.”

Kalkıp oturdum. “Benim tarzım olmasa da geliyorum.”

Griff durup birkaç saniye dikkatle bana baktı. “Eğlenceli olabilir.”

Stripiz kıyafetleri ve vücut boyaları içindeki kadınlara edepsizce laflar eden koca göbekli şoven pisliklerden hoşlanıyorsanız olabilirdi tabii.

“Olabilir.” Dudağımı ısırarak başımı salladım. “Rosto kokusu alıyorum.”

“Fırında. Annem uğrayıp kalan yemekleri bıraktı.”

Yataktan fırladım. “Sen yedin mi?”

“Evet.”

“Güzel, öyleyse geri kalan benimdir. Ekmek var mı?”

“Buzdolabında.”

“Öf... o filizlenmiş tahıl zırvası mı?” Homurdanarak mutfağa gittim.

“Rosto yiyeceksin. Ekmeğe ne gerek var?”

Parçalamak için donmuş tahıl zırvasına bir bıçak sapladım.

“Bana bırak, ya parmağını keseceksin ya da tezgâhımı çizeceksin.” Griffin iki dilim kesip ekmek kızartma makinesine koydu.

“Rostoyu ekmeğin üzerine koyup bol ketçap sıkarak yemeyi seviyorum.” Yemeği fırından çıkarıp tutacakları bir kenara attım.

Griffin beni tezgâha yapıştırdı. “Ben de seni yatakta bol bol yalvarırken seviyorum.”

“Aklımı çelme. Açlıktan ölüyorum.”

“Ben de.” Başını boynuma gömdü.

Dili boynumdan kulağıma doğru yaklaşıırken gözlerimi kapadım. “Griff...” Midemin güneyindeki her şey hemen şimdi oracıkta seks istiyordu. Ama midem ekmeğin üzerine konmuş bol ketçaplı rosto için ölüyordu.

Kızarmış ekmeklerim makineden fırladı.

“Beş dakika. İzinver önce yemek yiyeyim.” Elimi göğsüne koyup onu ittim.

Griff kendini toplayarak bir adım geri çekildi. “Rostoyla rekabet edemem.”

“Seni rostoya tercih edeceğimi biliyorsun.” Yumuşak eti çatalımla alıp kızarmış ekmeğin üstüne koyduktan sonra bol miktarda ketçap sıktım. “Ama benineden tercih yapmak zorunda bırakasın ki?”

Koca bir ısırlık alırkentabağa ketçap damladı.

“Masaya oturabilirsin.” Griff kıkırdadı.

Başımı iki yana salladım. “Böyle iyi.”

“Bir çantaya birkaç parça giysi koyayım. Önce sana gidip çamaşırları yıkamamız gerek.” Koridora çıkıp yatak odasına doğru yürüdü.

Sandviçin geri kalanını bir çırpıda yutup ketçabın her damlasını iğrenç tahıl ekmeğiyle sıyırdım. “Annene dünyanın en güzel rostosunu yaptığını söyle. Ve bunu anneme sakın söyleme.”

“Anlaşıldı.”

Tabağı yıkarken telefonum çaldı. Herhalde annem arıyordu. Acayip bir zamanlaması vardı. Çantamdan telefonu çıkardım. Arayan annem değildi.

“Merhaba Profesör.”

Tiz bir çığlık sesi yüreğimi burktu. Bu Morgan’dı.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Morgan...” Nate’in sesi endişe doluydu “sanırım karnı falan ağrıyor. Hiç bu kadar kötü olmamıştı. Hemen çocuk doktorunu arayan evhamlı ana babalar gibi davranmak istemiyorum ama...”

“Anladım, belki de... bilmiyorum. Acaba diş mi çıkarıyor?”

“Araştırdım. Diş için biraz erken gibi ama... şş...” Morgan’ı yatırtmaya çalışıyordu. “Bir şey gerçekten canını yakıyormuş gibi.”

“Gaz sancısı olabilir. Gerçekten bilmiyorum. Doktorunu aramakta utanılacak bir şey yok.”

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu ama sonra kulak tırmalayıcı bir çığlık daha duyuldu.

“Anneni aradın mı?”

“Evet, şey dedi, muhtemelen karnı ağrıyordur dedi. Hay aptal çanta. Ama durmadan ağlıyor. Bir saat önce hiçbir şeyi yoktu. Tanrım... Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Ne zamandır ağlıyor?”

“Şey... Bilmiyorum. On dakikadır. Yarım saattir. Bir saattir. Bilmiyorum. Ezelden beri ağlıyormuş gibi geliyor.”

“Gelmemi ister misin?” Bunu sormaktan nefret ediyordum. Griffin bu işten hiç hoşlanmayacaktı.

“Hayır. Evet. Bilmiyorum. Düşünemiyorum.”

“Birazdan oradayım.”

“Teşekkürler.” Sesindeki yenilgi içimi burktu.

“Kimmiş?” Griffin çantasını oturma odasına getirdi.

Büzüldüm. “Nate. Morgan durmadan ağlıyormuş. O da endişelenmiş.”

“Doktoru aramasını söyledin mi?”

“Evet. Galiba doktoru aramaya korkuyor. Annesi karnı ağrıyordur demiş, muhtemelen de öyledir ama Nate şu anda doğru düzgün düşünemiyor.”

Griffin başını iki yana sallayarak ışıkları kapattı. “Bugünlük mesainin bittiğini de söyledin mi?” Griff arka kapıyı açarken çantamı elime aldım.

“Şey... ona birazdan uğrayacağımı söyledim.”

Küt.

Griff çantasını yere bırakıp ışığı açtı. “Benimle kafa buluyorsun.”

“Griff, çok uzun sürmez.”

“Nereden biliyorsun? Bebeğe verecek sihirli bir ilacın falan mı var? Yapacağın bu mu yani? Oraya gidip sihirli ilacı verdikten sonra dönecek misin?”

Ne yapacağımı bilmiyordum. Ama gitmem gerekiyordu çünkü tiz çığlıklardan ve endişe dolu yakarışlardan başka bir şey düşünemiyordum.

“Bana kızma.”

“Nate’i bana tercih ediyorsun.”

“Kesşunu!”

Çıkışım karşısında gözlerini kısarak bana baktı.

“Bu bir yarış değil, seninle bir sandviç arasında ve seninle Nate arasında bir yarış değil. Oraya gideceğim çünkü yapmam gereken buymuş gibi hissediyorum. Bunun motosikleti şehrin bir saat kuzeyinde bozulan bir arkadaşına yardım etmek için beni bırakıp gittiğin zamandan hiçbir farkı yok. Ben arkadaşını bana tercih ettin diye seni suçlamamıştım. Onun sana daha çok ihtiyacı vardı. Hepsi bu.”

“Git o zaman.”

“Merhaba Profesör.”

Tiz bir çağlık sesi yüreğimi burktu. Bu Morgan’dı.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Morgan...” Nate’in sesi endişe doluydu “sanırım karnı falan ağrıyor. Hiç bu kadar kötü olmamıştı. Hemen çocuk doktorunu arayan evhamlı ana babalar gibi davranmak istemiyorum ama...”

“Anladım, belki de... bilmiyorum. Acaba dış mi çıkarıyor?”

“Araştırdım. Dış için biraz erken gibi ama... şş...” Morgan’ı yatıştırmaya çalışıyordu. “Bir şey gerçekten canını yakıyormuş gibi.”

“Gaz sancısı olabilir. Gerçekten bilmiyorum. Doktorunu aramakta utanılacak bir şey yok.”

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu ama sonra kulak tırmakayıcı bir çağlık daha duyuldu

“Annemi aradın mı?”

“Evet, şey dedi, muhtemelen karnı ağrıyordur dedi. Hayaptal çanta. Ama durmadan ağlıyor. Bir saat önce hiçbir şeyi yoktu. Tanırım... Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Ne zamandır ağlıyor?”

“Şey... Bilmiyorum. On dakikadır. Yarım saattir. Bir saattir. Bilmiyorum. Ezelden beri ağlıyormuş gibi geliyor.”

“Gelmemi ister misin?” Bunu sormaktan nefret ediyordum. Griffin bu işten hiç hoşlanmayacaktı.

“Hayır. Evet. Bilmiyorum. Düşünemiyorum.”

“Birazdan oradayım.”

“Teşekkürler.” Sesindeki yenilgi içimi burktu.

“Kimmiş?” Griffin çantasını oturmaodasına getirdi.

Büzüldüm. “Nate. Morgan durmadan ağlıyormuş. O da endişelenmiş.”

“Doktoru aramasını söyledin mi?”

“Evet. Galiba doktoru aramaya korkuyor. Annesi karnı ağrıyordur demiş, muhtemelen de öyledir ama Nate şu anda doğru düzgün düşünemiyor.”

Griffin başını ikiyana sallayarak ışıkları kapattı “Bugünlük mesainin bittiğini de söyledin mi?” Griff arka kapıyı açarken çarıtamıeli me aldım

“Şey... ona birazdan ugrayacağımı söyledim.”

Küt.

Griff çantasını yere bırakıp ışığı açtı. “Benimle kafa buluyorsun.”

“Griff, çok uzun sürmez.”

“Nereden biliyorsun? Bebeğe verecek sihirli bir ilacın falan mı var? Yapacağın bumu yani? Oraya gidip sihirli ilacı verdikten sonra dönecek misin?”

Ne yapacağımı bilmiyordum. Ama gitmem gerekiyordu çünkü kütü z ılıklardan ve endişedolu yakarışlardan başka bir şey düşünemiyordum.

“Bana kızma.”

“Nate’i bana tercih ediyorsun.”

“Kes şunu!”

Çıkışı m karşı sında gözlerini kısarak bana baktı.

“Bu bir yarış değil, seninle bir sandviç arasında ve seninle Nate arasında bir yarış değil. Oraya gideceğ in çünkü yapmam gereken buymuş gi bi hissediyorum. Bunun motosikleti şehrin bir saat kuzeyinde bozulan bir arkadaş ına yardım etmek için beni bırakıp gittiğ in zamandan hiçbir fark ı yok. Ben arkadaş ını bana tercih ettin diye seni suçlamamış ım. Onun sana daha çok ihtiyacı vardı. Heps i bu.”

“Git o zaman.”

Başımı iki yana salladım. “Gitmemde bir sakınca olmadığını söyle, iznine ihtiyacım yok ama sana ihtiyacım var. Şimdi gitmem daha sonra evinin kapısının yüzüme kapanmasına neden olacaksa gitmeyeceğim. Benim tercihim sensin. Daima. Ama bir tercihin söz konusu olması beni gerçekten sınırlendiriyor.”

Griffin gözlerini kapatıp nefesini saldı. “Gitmende bir sakınca yok.”

Parmaklarımı ensesine dolayıp gözlerini açmasını bekledim. “Seni seviyorum Marketteki Adam.”

Griffin gözlerini açtı. Onu öptüm. O da gönülsüzce karşılık verdi ama beni hafifçe kendine çektiğini hissettim, bu da yeterliydi.

“Daima en ön sırada olmayabilirsin ama kalbimde hep en ön sıradasın. Tamam mı?”

Griffin başını salladı.

“Benim evde buluşalım mı?”

Başını salladı.

Onu dudaklarından bir kez daha öpüp ikimizden biri yanlış bir şey söylemeden evden çıktım.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Evin kapısını açarken çığlıklar kemiklerime kadar işliyordu. Yatak odasının kapısında dikilen ve yüzükoyun tuttuğu bebeği kucağında hafifçe hoplatan adamın kendinden emin profesörle hiç alakası yoktu. Şu anda kafamdaki küçük çocuktu, çaresizliğe batmışken kendinden eminmiş gibi rol yapıyordu.

“Affedersin. Daha çabuk gelecektim ama durup birkaç şey aldım.” Elimdeki torbayı havaya kaldırdım. “Diş jeli, diş çıkarma ağrısı ve kolik için homeopatik ilaçlar, lavantalı sakinleştirici masaj yağı.”

“Morgan’ı al. Doktoru arayacağım.” Morgan’ı bana verirken diğer eliyle torbayı elimden aldı.

Morgan’ı sıcacık kafasından öperken Nate’in darmadağın saçlarına, buruşuk beyaz tişörtüne ve siyah eşofman altına baktım. Hayır. Profesör Hunt’tan hiç iz yoktu.

“Biliyorum. Tam bir faciayım.” Torbanın içine baktı. “O kadar çok şey bildiğim halde şu anda nasıl olur da hiçbir şey bilmiyormuş gibi hissedebilirim?”

Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Hiç ebeveynlik deneyimi olmayan, öğüt veremeyecek kadar tecrübesiz yirmi bir yaşında bir kızdım.

“Doktoru ara.”

Nate başını torbadan kaldırıp bana baktı. “Sen de mi öylediyorsun?”

Çılgık çılgıa ağlayankızını kucağımda hoplatarak birkaç kez başımı salladım. Nate eşini hiç beklemediği bir anda kaybetmişti. İçgüdülerimde yanılmak istemiyordum; doktor ciddi bir şey olmadığına karar verene kadar Morgan’ın diş etlerine jel sürmeyi ya da bir tatlı kaşığı suda hap eritmeyi teklif etmeyecektim.

Nate birkaç dakika sonra koridordan koşarak geldi. “Benimle muayenehanesinde buluşacak.” Dolaptan bir çift koşu ayakkabısı aldı.

Morgan’ı karnikoluma bastırarak şekilde yüzüstü tutarakileri geri sallamaya başladım. Ağlaması biraz hafifledi.

“Seni acil kliniğine göndermek yerine muayenehane sine gelmeni isteyen bir pediatristin mi var?”

“Arkadaşım olur.”

“Öyleyse onu aramaya neden korkuyordun?”

Nate başını kaldırıp baktı.

“Sana inanmıyorum. Ne yaptığını bilmez halde olduğunu düşünecek diyemi korkuyorsun?”

“Biliyor muyum?” Ayakkabılarını bağlamaya devametti. “Tanrı aşkına! Baksana nasıl ağlıyor. Hiç susmuyor. Kesin bir sorun var.”

Çaresizlik. Nate beni öldürüyordu.

“Beni haberdar et.” Morgan’ına verecekoldum.

“Sen gelmiyor mu sun?”

“Ben... bilmem ki Gelmem gerek varmı?”

“Gelsen harika olur.”

Hıçkırıkları zirveye ulaşan Morgan kollarımda titrediydi. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra yeniden ağlamaya başladı.

“Geliyorum.” Gitmek isteyip istemediğimi bilmiyordum ama Nate’in yüzünde rahatlamaya benzer bir ifade görünce bana ihtiyacı olduğunu anladım.

“Teşekkür ederim. Hadi gidelim.”

Hayatımın en gürültülü on beş dakikasından sonra doktorun muayenehanesine vardık. Nate kendini toplamayı başaramasa da çabasına hayran kalmıştım. Alnına kazınmış olan acı kimseyi kandıramayacak kadar derindi.

“Nathaniel.” Yeşil çerçeveli gözlükleri olan uzun boylu sarışın adam *Nathaniel*’la tokalaştı.

Çocuklar matrak gözlüklerine ve kocaman gülümseyişine bayılıyor olmalıydılar. Anneler de geri kalan her şeyine. Çok seksi bir adamdı. Griffin’den başka türlü bir seksapeli vardı ama yine de... seksiydi.

“John, bu Swayze.” Nate araba koltuğundaki Morgan’ın kemerini çözdü.

“Tanıştığımıza sevindim.” John benimle tokalaştıktan sonra lavaboda ellerini yıkadı.

“Ben de.”

Morgan’ı muayene etti. Ben Nate’i izliyordum. Jenna’yı mı düşünüyordu? Yoksa Tanrı’ya neden diye mi soruyordu? Neden çocuğunun annesini alıp onu ne yapacağını bilmez halde bıraktığını mı soruyordu?

Birkaç soruya cevap verdik, *biz* diyorum çünkü Morgan’ın gündüzleri konusunda Nate’ten daha bilgiliydim. Doktor da ciddi bir şey olmadığı kanaatine vardı. Morgan’ın mamasını değiştirip eve gidince denemesi için Nate’e benim gaz ve dış çıkarma ağrısı için aldığım şeylerin yanı sıra birkaç numune mama verdi.

Morgan’ı araba koltuğuna yerleştirdim. Daha kemerini takmadan uyuyakaldı. Ağlamaktan canı çıkmıştı.

“Mesai saatleri dışında aradığım için özür dilerim. Ben biraz...”

John başını iki yana salladı. “Özre gerek yok dostum. İlk kez baba oluyorsun. Tek başınasın. Yerinde olsam ben de afallardım. Bellabunu söylediğimi duymasın ama hiçbir eğitim annelik sezgilerinin yerini tutamaz. Bella çocuklar konusunda benden çok daha iyi.”

“Teşekkürler.”

“Mama değişikliğinin işe yarayıp yaramadığını haber verisin. Ayrıca...” bana bakıp çabucak gülümsedikten sonra Nate’e döndü “... birini bulmana sevindim. Senin için de Morgan için de iyi olmuş.”

“Şey...” Nate başını iki yana sallayarak kıkırdadı “... Swayze şey değil... O Morgan’ın dadısı. Hepsi bu.”

Utangaç utangaç sırtarak omuz silktim.

John’un kaşları hafifçe yukarı kalktı. “Mesai saatleri dışında seninle birlikte doktora gelen bir dadı bulmuşsun. Böylesi zor bulunur. Elinden kaçırma.”

“Evet, şey...” Nate bana ya da John’a bakmayı reddederek bakışlarını yeniden araba koltuğuna dikti “... tekrar teşekkürler. Seni ararım.”

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim, çığlıklar mı yoksa rahatsız edici sessizlik mi. Morgan’ın hatırına çığlıkların daha kötü olduğunu söyleyebilirdim. Ama dönüş yolculuğu hiç de eğlenceli değildi.

“Seni aramamalıydım,” dedi Nate birlikte eve girerken. “Zayıf bir anımda çizgiyi aştım.”

Ne söyleyebilirdim? Dadılık ya ptığım onca yıl boyunca kimse beni doktora giderken eşlik etmem için normal çalışma saatlerim dışında aramamıştı. Belki başka dadıların başına gelmişti.

Ayrıca şimdiye dek hiç bekâr bir ebeveynin çocuğuna dadılık yapmamıştım.

“Yardım etmek istedim, yardımım moral desteği şeklinde olsada.”

“Yine de...” Nate içini çekerek ara bakoltuğunu yere bıraktı

Morgan doktoru n muayenehanesinden çıktığımızdan beri ses çıkarmamıştı.

“Sana bunun için fazla mesai ödeyeceğim.” Ensesini ovuşturdu, gözlerinden pişmanlık okunuyordu.

“Bana fazla dan hiçbir şey ödemene gerek yok. Teknikolarak gelmemi sen istemedin. Bunu ben teklif ettim çünkü ben de Morgan için endişelenmişim.”

Nate yanıma yaklaştı, bizi çeviren sessizliğe göre biraz fazla yakındı. Bu kadar yakın olduğumuz son sefer elimi çıplak karnına koymuştum, ondan bir öncekinde de garajda ağlama krizine girdiğimde Nate sakinleştirmek için bana sarılmıştı.

“John... birlikte olduğumuzu sandı,” dedi.

Kesinlikle çok yakındı. Yine de geri çekilme gereği duymuyordum. Nate’in bu kadar yakınında durmak tanıdık geliyordu ve içimde tuhaf duygular uyandırıyordu.

Başımı kaldırdım. O kadar yakınımdaydı ki boynumu biraz geriye eğnek zorunda kaldım. “Saçmalık.” Sesim titriyordu. “Çünkü ben çok gencim.”

Bu kadar mıydı? Daha iyi bir cevabım yok muydu? Evet, Nate’ten on beş yaş küçüktüm. Ama... Nate eşini kaybedeli daha birkaç ay olmuştu ve benim birsevgilim vardı. Asıl bu yüzden saçmalık olmalıydı.

Nate sıırttı. “Doğru. Hakkında bildiğin her şey sen doğmadan önce olduğu için bazen nekadarkan genç olduğunu unutuyorum.”

Neden ayak parmaklarımızın arasında bir kaç santim mesafe varken bunları konuşuyorduk?

“Birkaç dakikan varmı?”

Griffin olmayan bir adamın bu kadar yakınında durmak için birkaç dakikam var mıydı? Hayır. Ayaklarımı aramıza mesafe koymaya zorlamak için Griffin’in adı yetmişti.

“Ne için?” Morgan’a baktım.

“Sana bazı fotoğraflar göstermek istiyorum.”

“Morgan’ın fotoğraflarımı?” Ba kışlarımı tekrar Nate’e çevirdim.

“Hayır.” Başıyla yata k odasını işaret ederek ara ba koltuğu-nukaldırdı. “Benceken dilığinden uyanana kadar onu buradan çıkarmamalıyım.”

Koridorda peşinden gittim. “Onu koltuktan almaya korkuyor musun yani?”

“Kesinlikle.”

Griffin benim evimdeydi. Orada olmam gerekiyordu. Sevgi-limin yanına gitmek için yola düşmem gerekirken neden Nate’in peşinden gidiyordum?

Nate dolaptan bir ayakkabı kutusu çıkarıp yatağa oturdu. Ben de yanına oturdum ama çok yakınına değil.

“Bu nerede çekilmiş?” Bir fotoğrafı ha vaya kaldırdı. Korsan kılığına girmiş küçük Nate’ti bu.

“Bovling salonunun önünde.”

“Nasıl bildin? Ta bela falanyo k, yüzümso kağadönü k ve gece olduğu için arka plan bulanık ve karanlık.”

“Nasıl bildiğimi biliyorsun. Yine aynı konuya mı dönüyoruz?”

Nate cevap vermedi. Onun yerine eline başka bir fotoğraf aldı. “Peki ya bu?” Bunda komodininde bulduğum kitabın arkasındaki fotoğrafta gördüğüm kız ve Nate birlikteydi. Morgan - Daisy. Pamuk şeker yiyorlardı.

“Sirk.”

Nate sırtıtarak başını salladı.

Beş fotoğrafa daha baktık. Hepsinin nerede çekildiğini bildim.

“Gitmem gerek,” dedim Nate bir fotoğraf daha çıkarırken. “Geç oldu. Griffin evde beni bekliyor, hem yola çıkmadan önce yıkamam gereken çamaşırlarım var.”

Nate başını salladı. Yüzündeki bu-mutlu-anı-mahvettin hayal kırıklığını görebiliyordum.

“Evet, affedersin, haklısın. Kafandakileri doğrulayacak şeyler görmek belki hoşuna gider diye düşünmüştüm.”

Bu fotoğraflara bakmak gerçekten hoşuma gidiyordu. Yarın Morgan uyurken her şeyi bırakıp onlara bakmayı planlıyordum. “Bu kadar geç olmasaydı...”

“Anladım.” Nate kapağını kapattıktan sonra kutuyu dolabın en üst rafına yerleştirdi. “Başka zaman.”

Yarın.

“Evet, başka zaman.”

“Teşekkür ederim.” Elini dağınık saçlarından geçirdi. “Bir dahaki sefere yaşıma uygun davranıp John’u aramadan sana SOS göndermem.”

Güldüm. “Sorun değil Gerçekten. Umarım yeni mama işe yarar. Sa bah görüşürüz.”

“İyi geceler.”

Eve geldiğimde saat on birdi.

Televizyonda NASCAR yarışları açıktı.

Griffin kanepede uyuyakalmıştı. Üstü çıplaktı. Yalınayaktı. Dövmeli gergin teni yalanmak için yalvarıyordu.

Sehpanın üstünde düzgünce katlanmış giysilerden oluşan birkaç yığın vardı. Marketteki adamımı hak etmiyordum. Giysilerimi -hepsini- çıkardıktan sonra Griff'in elini tuttum. Samur rengi gözler açılıp çıplak bedenimi ağır ağır incelemeye başladı.

"Yatağa gel." Onu elinden çektim.

Griff elimi tuttu ama yerinden kııldamadı. Televizyondan vuran gölgeler yüzünde dans ettiğinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Okumak için bir zihin seçebilsem Griff'in zihnini seçerdim. Onu neyin harekete geçirdiğini bilmek istiyordum. Uzun uzun bana bakarken ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Ona bakmadığım zamanlarda bile bakışlarını üstümde hissediyordum. Nasıl bilmem ama hissediyordum.

Elimi bırakmadan doğrulurken diğer elini bacağımın iç tarafından yukarı kaydırıp tam tepeye varmadan durdu. Neredeyse kalbim duracaktı.

"Bedeni nın n her kıvrımını biliyorum." Gözleri bacağımdan gözlerime kaydı.

Dudaklarını araladı, kesik kesik solumaya başladım.

"Ellerimin altında her bir kıvrımının verdiği hissi biliyorum." Bacaklarımın birleştiği yeri atlayarak elini tenimde gezdirdi, kalcamdan geçip popomun altına indikten sonra sırtıma, oradan da göğsüme uzandı. İşkence gibiydi, ağır çekimde kibrit çakmak gibi.

Memelerimi sıkarken gözlerimi kapatıp alt dudağımı ısırdım. Dokunuşlarındaki kontrollü güce ve nasırlı başparmağıyla meme uçlarımı okşamasına bayılıyordum.

"Tadını biliyorum." Dudaklarını ve dilini karnımda gezdirdi. "Daha sen söylemeden ne istediğini biliyorum."

"Griff..." Elini bırakıp ikelimi birden kafasına götürdüm.

"Şş... Biliyorum."

Gerçekten biliyordu. Griffin beni benden daha iyi tanıyordu. İki parmağını kaydırıp diliyle fiskeler vurmaya başlayınca kafamdaki düşüncelere yol verip kendimi ona bıraktım.

“Griff...” Kafasını sıkıca kavrayıp nefesimi tuttum, bu arzunun ve vadettiği zevkin sonsuza dek sürmesi için dua ettim. Bu en sevdiğim kısımdı.

Eşiğe dayanmak.

Hiç bitmesin istemek.

Bitmesine ihtiyaç duymak.

Beklenti tutkuyu besliyordu.

“Daha geleyim deme.” Griffin bacağımın iç tarafını ısırarak parmaklarını içimden çıkardı.

Nabzım deli gibi atarken gergin bir sesle kıkırdadım. “Öyleyse şu kapıdan çıksan iyi edersin. Ağzını bana bir kez daha dayarsan ya da bir kez daha dokunursan bittim demektir.”

Griff ayağa kalkıp Nate’in yaptığı gibi tepemde dikildi ama Nate kafamı karıştırıyordu. Griffin ise tek kelime etmeden beni yönetiyordu.

Koruyucuydu.

Sahipleniciydi.

Şehvet doluydu.

Aşk doluydu.

Berüm her şeyimdi.

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni öptü. Bir aşk şarkısının yavaş başlangıcı gibiydi. Beni ne zaman böyle öpse ona yeniden âşık oluyordum. Bu makbuzu çevirip *Marketteki Adam*’ın altındaki telefon numarasını okuduğum andan beri hayalini kurduğum öpüşmeydi.

Ellerim göğsünden yukarı kayıp boynuna dolanırken Griff'in elleri iki yanımdan usulca aşağı inerek belimi kavradı. Beni birkaç santim havaya kaldırıp öpmeye devam ederek yatakodasına taşıdı.

Beni yere bırakırken ellerimi boynundan ayırmadan dudaklarım dudaklarında fısıldadım. "Çamaşırlarımı yıkamışsın."

Gülümsedi, inanılmaz seksi bir gülümsemeydi bu. "Çamaşırlarını yıkadım."

Kafamı yavaşça bir yandan bir yana eğerek gülümsedim. "Başın belada. Gerçekten büyük belada."

"Evet?"

Başımı salladım, parmaklarım kotunun düğmesini buldu.

"Peki kendini nasıl hissediyorsun?" diye mırıldandı, ikimiz de başımızı eğip fermuarını açanellerimi izlemeye başladık.

"Korkmuş... Kendinden geçmiş..." Çömeldim, kotunu ve iç çamaşını aşağı indirdim. Ağzım bedeninde dolaşarak yukarı çıkarken dokunduğu her kas gerilerek belirginleşiyordu.

"Swayz..." Elimi sertleşmiş aletinde kaydırarak boynunu öptüm. Griffin gözlerini kapadı.

"Ama çoğunlukla..." diye fısıldadım dudaklarımı kulağına sürterek "...mest oluyorum."

Griffin beniyatağayatırdı, ellerimi başımın üstüne kaldırıp yatağa bastırarak dudaklarıma yapıştı. Aşk şarkımız hızlanıyor, her duygu zirveye doğru tırmanıyordu. Birbirine dolanmış iki beden dahadaarzuyla, dahada hızla hareket ediyordu.

Duşta barıştığımızdan beriseksdaha azgın, daha anlamlı hale gelmişti. Sadece fiziksel bir ihtiyaç değildi, aynı zamanda beslenmesi gereken duygusal bir bağdı.

Yatak çarşaflardan ve örtülerden oluşan karmakarışık bir yığın haline gelene kadar, odadaonun dudaklarında benim isminden, benim dudaklarımda onun isminden başka ses kalmayana

kadar düştük... düştük... düştük... aşk şarkımızı son notasına dek çaldıktan sonra dinginliğe erdik.

“Dur. Beş dakika daha.”

Kıkırdadım. “Bu sabahki sporundan benim uğruma vaz mı geçtin?”

“Hmm...” Griffin’in göğsü göğsümün üstünde titreşti “... evet.” Üstüme yuvarlanıp bacaklarımın arasına yerleşti.

Dili boynumdan meme ucuma kayarken tenim dokunuşunun altında uyanıyordu. “Bay Calloway, sporunuzdan geri kalmanızın sorumlusu olmak istemem.” Sırtımı yay gibi gerdim.

Eli popomun altına kaydı, beni kaldırıp aletini vajinamın girişine dayadı. Hafifçe inleyerek içime girdi. “Emin misin?”

Nefesim tıkanı. “Belki... belki bu sabah spor yapmasanız da olur.”

Griffin bedeninimi yavaşça uyandırarak içimde gidip gelmeye başladı. “Yanıma taşınmanı istiyorum.”

Uyanık olduğumu ve daha fazlasını istediğimi göstermek için ellerimle kıcını kavradım. Ama tempomuzu Griffin belirliyordu ve şu anda tempomuz konuşmaya yönelikti. Resmen işkence ediyordu.

“Daha hızlı...”

“Bence de. Yanıma taşınmak için daha fazla beklemenin anlaması yok.”

“Onu demek istemedim.” Tırnaklarımı ona biraz daha batırdım. “İşimiz bitince...” Daha hızlı ve sert hareket etmeye çalıştım ama boşunaydı. “... konuşalım.”

Omzumu yalayıp ısırmaya başladı; kaslı kollar göğsünü birkaç santim üstümde tutuyordu. “Şimdi.” Anladığımdan emin olmak için içimde biraz daha sertçe gidip gelmeye başladı. “Evet derseni konuşmayı bırakırız.”

Gülmekle inlemek arası bir ses çıkardım. “Griff...”

“Griff ne?” Kalçalarıyla daire çizmeye başladı.

Düpedüz işkence.

“Hoşuna gittimi?” Dahada hızlandı.

“Evet...” Onu öpmek için boynumu uzattım. Beni öptükten sonra başını geri çekip içimde daha hızlı gidip gelmeye başladı.

“Bu nasıl, güzel mi?”

“Evet...”

Daha hızlı. Dahasert.

“Beni seviyormusun?”

Kaslarım gerilirken gözlerim kapanıverdi. “Evet.”

“Seni boşaltmamı istiyor musun?”

“Evet...”

“Emin misin?”

“Evet!”

İşte... yaklaşmıştım... tam... orası...

Yıldızlar...

“Yanıma taşın.”

“Evet... evet... ah tanrım evet!” Sabah seksi en iyisiydi.

Griffin’in dili ağzımın içine girdi, iki saniye sonra başını arkaya atıp inledi, dudaklarından ismim döküldükten sonra üç inilti daha koyuverdi.

Sabah seksinekesin o da bayılıyordu.

Beni tekrar uzunuzun öptükten sonra yataktan kalktı, çantasını alıp omzunun üstünden bana baktı. “Şehre dönünce eşyalarınızı toplarız.”

“Konuşmamız gerek...”

“Swayze, konuştuk ya. ‘Yanıma taşın’ dedim, sen de ‘evet, evet, ah tanrım evet’ dedin.”

Ona bir yastık fırlattım. “Amma odunsun. Bana zorla söyletmesen de evet derdim.”

“Olabilir. Ama o zaman ne zevki kalırdı ki?” Banyoya yürüdü.

Ayrılığın eşiğinden döndüğümüz bir kavganın ardından Griffin’in yanına taşınyordum. Evlenmek istediğim ama bana evlenme teklif etmeyen adamın yanına taşınyordum. Griffin’in yanına taşınyordum ve hâlâ Nate’in kafamdaki görüntülerine anlam veremiyordum.

Babam öldükten sonra yaşamaya başladığım sıradan hayat beklenmedik, şaşırtıcı ve son derece korkutucu bir şeye dönüşmüştü. Kendimi bulmaya çalışırken Griffin’i kaybetmekten çok korkuyordum. Sonra çok yakınımnda duran, sevimli kızıyla ve bekâr baba rolüyle yüreğimi sızlatan Nate vardı. Benim Daisy’nin reenkarnesi olduğumu sanıyordu, oysa değildim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

“Günaydın. En sevdiğim bebek nasılmış bakalım?”

Nate bir elinde Morgan, diğerinde omuz çantasıyla koridordan yanıma geldi, Morgan’ı bana verirken kocaman sırıtıyordu.

“Ensevdiğin bebekmi?”

Morgan’ı tombul yanağından öptüm. Ağzını açarak kocaman gülümsedi. “Evet. Henüz kendi çocuğum yok, yeğenim ya da kuzenim yok, beni çocuklarının vaftiz annesi yapan bir arkadaşım da yok. Ee... gecenin kalanı nasıl geçti?”

Nate her zaman ki çelik kahve kupasını aldı. “Mükemmel. Morgan bir kez bile uyanmadı. Galiba mamadan. Bugün yetecek kadar maması var. Eve dönerken yine alırım.”

“Ben yokken ona bakacak birini buldun mu?”

Nate kupasının siyah kapağı üzerinden bana bakarak yavaşça bir yudum kahve içti. “Annemle babam pazartesi gününe kadar bakacak. Annem fiziksel olarak yeterli olmayabilir ama bilgisi babamın fiziksel becerileriyle birleşince tek bir kabiliyetli yetişkine denk olur diyeumuyorum.”

Neden kendimibu kadar suçlu hissediyordum?

“Ya gelecek hafta?”

Nate omuz silkti. “Ne yapacağımı henüz bilmiyorum.”

“Derslerin başlıyor.”

Başını salladı. “Evet.”

“Morgan’ıyanında götüremezsin.”

“Doğru.” Çantasına birelma koyup kapattı.

“Gerçekten üzgünüm. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı.”

“Senin çocuğun değil. Senin sorunun değil.” Yüzündeki zora-
ki gülümseme suçluluk duygumu daha da artırdı.

“Yine de...” Dudaklarımacıylaşağı kıvrıldı.

“Senin sorunun değil dedim.” Nate, Morgan’ın kafasına bir
öpücük kondurdu.

“Benim sorunummuş gibi hissediyorum.” Arka kapıya doğru
yürüyen Nate’in peşinden gittim.

Nate başını iki yana sallayarak güldü. “O senin çocuğun...”

“Evet evet biliyorum... Benim çocuğum olmadığını söyleme-
yi bırak. Ama Morgan benim için çok değerli, ona bir yabancının
bakmasını da göğsünde bir bebekle ders anlatmaya kalktığın için
işini kaybetmeni de istemiyorum.”

“Ne dememi istiyorsun?” Nate bana döndü.

Morgan’ı göğsüme bastırdım. Bu küçük kızın bana ihtiyacı
vardı. Açıklaması zor olsa da bunu hissediyordum. “Bilmiyorum,”
diye fısıldadım, içime çöken suçluluk duygusundan göğsüm ağ-
rımaya başladı.

“Senden kalıp ona bakmanı mı isteyeyim yani?”

Bakışlarım Morgan’a kaydı. Nate’e bakamıyordum, bana ken-
di gözlerim kadar tanıdık gözlerle bakarken ona bakamazdım.
“Kalıp ona bakmanı mı istiyorsun?”

“Evet.”

Kalbim duracak gibi oldu, nefesim kesiliverdi. Soruyu sorarken dürüstçe verilmiş tek kelimelik bir cevap beklemiyordum.

Göz göze geldik, Nate'in gözlerinde pişmanlığın izi bile yoktu. "Ama kalamam."

Sevgili kalp, tekrar atmaya başlayabilirsin.

"Ben de sana bir motosikletin arkasında yüzlerce kilometre yolculuk edeceğini yada kadınları obje olarak görmekten zevk alan bir grup içkici adamın içine düşeceğini düşünmenin ne kadar sinirbozucu olduğunu söyleyemem."

"Nate..." Cevap vermem gerekiyordu ama Nate bana mantıklı bir cevap bırakmamıştı.

"Sanırım..." gözlerini benden kaçırarak alt dudağının kıyısını ısırdı "... babam -herhangi iyibirbaba- kızına böyle derdi."

Babam Griffin'le motosiklet yarışına gitmemi onaylar mıydı? Kesinlikle hayır. Ama babam burada değildi. Ben bir yetişkindim. Ve Griffin beni seviyordu. Ona tüm kalbimle güveniyordum. Onun yanında kendimi güvende hissediyordum, neden güvende hissetme *ihtiyacı* duyduğumu bilmesem bile. Yine de duyuyordum işte.

"Griffin banabir şey olmasınaasla izin vermez."

Nate beni dikkatle süzdü. "SUV"larınve kamyonların arasında motosikletli bir adamın kontrolü elinde tutma şansı pek yoktur. Kaderin insafına kalmıştır."

"Hepimiz kaderin insafına kalmış değil miyiz?"

Nate irkildi. Hafifçe irkilmişti ama görebiliyordum. Kalbim pişmanlıkladoldu.

"Bu korkunçtu. Öyle demek istemedim..."

"Sorun değil." Kapıyı açtı.

Nate'in bekâr bir baba olmasının nedeni Morgan'ın dünyaya geldiği, Jenna'nın ise bu dünyadan ayrıldığı gün kaderin merhamet etmemiş olmasıydı. Ne diye onabunu hatırlatmıştım ki?

“Sana iyi günler.”

Dudaklarım minik, acı dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sana da.”

Kapı kapandı. Tanıdık yabancım her gün yüreğimi burkuyordu. Evdeyken tek istediğim kendimi Griffin Calloway'in, aşk perisinin dünyasına atmaktı. Ama buradayken, Morgan masum ve çaresiz gözlerle bana bakarken, anlaşılmasın bir şeyin beni Morgan'a getirdiği hissine kapılıyordum.

Hiç bulunmama ihtimali olan bir şeyi ararken Griffin'i kaybetmeyi göze alamazdım ama boş vermek de elimden gelmiyordu. Bir parçam bu bilinmeyene aitti.

“Hadi biraz yerde oynayalım... babanın odasında.”

Morgan kollarını havaya savurdu. Bu fikir onu da heyecanlandırmıştı. Çıplak ayaklarım parlak ahşap zeminin üzerinden usulca koridorun sonundaki açık kapıya doğru ilerledi. Nate eskiden kapısını kapalı tutardı, şimdiyse açık bırakıyordu. Adeta bir davet gibi. Dün akşamki fotoğrafları görmemi istiyordu. Evi karıştırmama izin veriyordu. Belki de bu meseleyi çözmemi için bana böyle yardım ediyordu.

Kamera artık beni göremezdi. Morgan'ı oyun halısının üstüne yatırıp Nate'in dolabından fotoğraf kutusunu aldım.

“Tanrım...” Fotoğrafları tek tek çıkarıp Morgan'ın halısının yanına dizdim. Zihnimde öyle canlıydılar ki, tatiller, hokey maçları, ağaç ev, göl. Ellerim hepsini sıraya koydu; nasıl biliyorlardı -nasıl biliyordum- emin değildim ama biliyordum. İşim bittiğinde geriye bilmediğim altı fotoğraf kalmıştı ama bunlar Nate'in fotoğraflarıydı. Yaşı hatırladığım dönemden daha büyüktü, belki yirmili yaşlarındaydı.

“Nate...” Nate’in siyah-beyaz bir fotoğrafında durdum, üstü çıplaktı, belki de bir plajda çekilmişti. Düşüncelerinde kaybolmuş, hatta umutsuzluk içindeymiş gibi uzaklara bakıyordu. Dalgalı saçları biraz daha koyuydu, belki de ıslak olduğu için, kısa bir sakal çenesini gölgeliyordu. Çıkık göğsü az miktarda tüyle kaplıydı. Çok... yakışıklıydı.

“Daisy’yi mi düşünüyordun?” diye fısıldadım. Bu fotoğraf... gözlerimi ondan alamıyordum. Kimsenin yüzünde bu kadar derin bir ifade görmemiştim. “Ben o değilim.”

Ama keşke olsaydım. Nate tarafından sevilmenin ne kadar inanılmaz olacağını hayal edebiliyordum. Griffin’de Daisy’nin Nate’te bıraktığı gibi bir iz bırakır mıydım? Bugün ölsem Griffin hayatı boyunca yasımı tutar mıydı? Başka birine âşık olup kızına adımı verir miydi?

Güldüm. “Umarım vermez.” Bir Swayze yeterdi.

Morgan huysuzlanmaya başladı.

“Acıktın mı? Yoksa yerde oynamaktan sıkıldın mı?” Plaj fotoğrafını bir kenara ayırdım, diğer fotoğrafları toplayıp kutuya geri koydum ama gözlerim yine o fotoğrafa kaydı. O plajda Nate’in yanında olmak istedim. Ellerimi rüzgârın dağıttığı o buklelerden geçirmek ve o anda ne hissettiğini tam olarak anlayana dek o duygu yüklü gözlerin içine bakmak istedim. Sırtım köşedeki kameraya dönükken fotoğrafı cebime soktum. Sonra yerine koyardım... er geç.

“İşler iyice karıştı,” diye mırıldandım kutuyu dolabın rafına geri koyarken. “Tamam yaygaracı, hadi karnını doyuralım.” Dudaklarımı alnına bastırduğumda Morgan’ın ateşi varmış gibi geldi. “Neyin var? Kendini iyi hissetmiyor musun?”

Morgan biberonunun yarısını bile bitirmeden uyuyakaldı, ateşi vardı, hem de epeyce. Ateşini ölçtüm. Otuz dokuz derece.

Swazyze: *Morgan'ın ateşi otuz dokuz derece.*

Profesör: *Mama yiyor mu?*

Swayze: *Yarım biberon bile yemedi.*

Profesör: *Ağlıyor mu?*

Swayze: *Uyuyor.*

Profesör: *John'u arayayım.*

Beş dakika kadar sonra bir mesaj daha geldi.

Profesör: *Bırak uysun. Bakalım uyanıncamama yiyecek mı. Ateşini bir daha ölçüp haber ver. Bana ihtiyacın olursa eve gelebilirim.*

Swayze: *Şimdilik iyiyiz. Endişelideğilim. Sadece haber vermek istedim.*

Profesör: *Teşekkür ederim.*

“Merhaba.” Nate omuz çantasını tezgâha bıraktı.

Başımı okuduğum kitaptan kaldırdım, günün büyük kısmını göğsümde uyuyarak geçiren küçük soba yüzünden sıcaktan patlıyordum. “Selam.”

“Morgan nasıl?”

“Ateşi hâlâ otuz dokuz derece. Ama biberondaki mamasını bitirdi, üstüne birazdaha yedi.”

Nate elini Morgan'ın başının üstüne koyarak kafasını salladı. Ona bakınca elimde olmadan cebime sakladığım fotoğraftaki Nate'i görüyordum.

“Seniyi misin?” diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırarak bakışlarımı kaçırdım. Gözlerine bakıp da o fotoğraf çekilirken ne düşündüğünü merak etmemek mümkün değildi. “Evet. Sadece... sıcakladım.”

“Ondan şüphem yok.” Morgan’ı göğsümden aldı, Morgan biraz mızıldandıktan sonra Nate’in kollarında yeniden uykuya daldı. “Teşekkür ederim.”

Tutulmuş bedenimi sandalyeden kaldırdım. “Teşekküre gerek yok. Hasta bebekleri sallamak da işimin bir parçası. Daha önce çok yaptım.”

Nate yanağını Morgan’ın kafasına yasladı. İnsanın içini burkan eşsiz bir görüntüydü. Morgan’ın annesine, Nate’in de karısına ihtiyacı vardı.

“Yine de...” Duygu yüklü gözler benimkilerle buluştu, dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. “Burada olmadığım için kendimi suçlu hissediyorum.”

“Her zaman yanında olamazsın.”

“Şey...” Morgan’ın sırtının ovaladı “... iyi ki sen buradaydın. Aslında sana bir teklifte bulunmak istiyorum.”

Çantamı omzuma asarken başımı yana eğdim. “Nedir?”

“Çıkmazdayım. Büyük bir çıkmazdayım çünkü gelecek hafta okul başlıyor ve annemle babam şehirden ayrılıyor. Beş bin dolar ikramiye verirsem kalmayı düşünür müsün?”

“Pardon?”

“Başka çarem olsa sormazdım. Kendimi bok gibi hissediyorum. Bunun benim için pek de hoş bir an olduğunu söyleyemem ama kalman için sana yalvarıyorum. Parayı al ve onu bu kadar büyük bir açmazda olmadığım bir zaman başka bir gezide kullan.”

“Nate, ben...”

“Senin sorunun değil demiştim, biliyorum. Kabul etmezsen ben de... bilmiyorum... başka bir çare bulmam gerekecek. Bunu senin sorunun haline getirmeye çalışmıyorum. Sadece kalman için sana çok para -maaşının üstünde bir para- teklif ediyorum. Bunu bir iş teklifi olarak düşün.”

Beş bin. Babamdan kalan paranın Doktor Greyson'a yaptığım ödemeler, arabamın masrafları ve altı ay önce satın aldığım yeni bilgisayar yüzünden iyice suyunu çekmiş olduğu düşünülüyönde gerçekten büyük paraydı. Hesabımda beş bin dolar. Beş bin dolarla Griffin'in evinde biraz daha tadilat yapabılırdık. Belki yeni bir kanepe alırdık. Griffin'in kanepesi de benimki gibi elden düşme ve eskiydi.

Griffin. Onun buna nasıl bakacağını bilmiyordum. Bütün yaz bu yolculuğu ipe çekmişti. Ama... beş bin dolar.

"Griffin'le konuşmam gerek. Yarın yola çıkmamız gerekiyor. Beş bin dolar ilişkim kadar kıymetli değil. Griffin buna yanaşmazsa..."

Nate başını iki yana salladı. "Anlıyorum. Beni bu sıkıntıdan kurtarman için ilişkini mahvetmeni istemiyorum. Onunla konuştuğuktan sonra beni ara."

"Olur." Parmaklarımın üstünde yükselip Morgan'ın pembe yanağına bir öpücük kondurdum. "Çabuk iyileş bebeğim." Gözlerim yukarı kaydı, Nate'le göz göze geldik. *Siktir*. İşte bu bakış. Bana fotoğraftaki gibi bakıyordu. Tüylerim diken diken oldu, birden buz kestim. "Fotoğraflara baktım," diye mırıldandım, ağzım Nate'in ağzından sadece birkaç santim ötedeydi, aramızda Morgan'ın minik kafası vardı.

Nate birkaç kez gözlerini kırptı. Gözleri dipsiz bir kuyu gibiydi. Beni içine çekiyordu. Nefes alamıyordum.

"Biliyorum." Bakışlarını biraz aşağı indirip ağzıma dikerek dudaklarını ıslattı.

İrkilerek geri çekilirken tökezledim. Nate ağzıma bakamazdı. Böyle bakması yakışık almazdı.

"İyi misin?" Dudakları bir gülümseyişle kıvrıldı.

Yanlış anlamıştım. Ağzıma bakmıyordu. Beni öpmeyi düşünmüyordu. Of! Ne aptaldım. "Evet. İyiyim. Ben şey... seni ararım."

Gergin bir tavırla el salladım. Kim bir metre ötesinde duran birine el sallardı ki?

“Tamam.” Nate gözlerini kıstı ama gülümsemeye devam etti.

Griffin motosikletini son bir kez sildikten sonra başını kaldırdı. Krom yepyeniymiş gibi parlıyordu. Ama Griffin’in gülümsemesinin yanında sönük kalırdı.

“Eve gidip toplanman gerek.” Bezi omzuna atıp beni seksi bakışlarla süzdü.

“Ben de tam...”

“Evet?” Yavaş yavaş üstüme doğru yürüyerek beni çalışma tezgâhına sıkıştırdı.

Gözleri *soyun* diyordu. Bu bakışı pek çok kez görmüştüm. Normalde bu bakışa bayılırdım. Ama garaj kapısı açıldı ve Griff haklıydı, eve gidip toplanmam gerekiyordu. Belki de bugün kafam basmıyordu. Nate’in bakışını yanlış anlamıştım, belki Griffin’inkini de yanlış anlıyordum.

Belki de doğrusu soyunmaktı. Griffin’i seksle yumuşatmak. O bu sabah beni yola getirmek için bu yola başvurmuştu; belki ben de kendi manipülatif büyümü yapabilirdim.

“Kapıyı kapat.” Sağ elimle kotunun düğmesinin hemen altını yoklarken yüzüme seksi bir ifade verdim.

Griffin bir kaşını kaldırdıktan sonra başını eğip elime baktı. “Acıktın mı Swayz?”

Alt dudağımı ısırarak başımı salladım.

“Garaj kapısını kapatmamı mı istiyorsun?” Gözlerini iyice kıstı.

Onu okşamaya devam ederek başımı salladım.

“Önümde diz çökecek misin?”

Başımı sallayarak kotunundüğmesini çekıştirdim.

“Buracıkta mı?”

“Hı hı.”

Griffin geri çekilip az önce açtığım düğmesini kapattı. “Dökül bakalım.”

“Dökül mü?”

“Beni asla garajımda baştan çıkarmazsın sen... Hemde güpegündüz. Bir hafta boyunca her geceyi içinde geçireceğim bir yere gidiyoruz. Temiz kıyafetler toplanmayı bekliyor. Annen bu gece yatmadan vedalaşman için ona uğramanı bekliyor. Sikiini arzulamamı sorgulamıyorum.” Sırıttı. “Sadece nedenini öğrenmek istiyorum. Sen böyle yapmazsın.”

“Belki de yapıyorumdur.” Ağzımdaki baklayı çıkarmadan önce aslanımı mırıldatmak için son bir hamle yaptım. Yanına yaklaşıp elimi yinepantol onuna uzattım.

Griffin başını iki yana sallayarak geri çekildi. “Beni azdırmayı seversin ama bunu ben söylemeden yapan birkız değilsin. Kontrolüeline almaksana göre değil. O yüzden beni baştan çıkarmak istiyormuşsun gi bi rol yapmayı bırakda söyle.”

Nefesimi saldıktan sonra geri çekilip çalışma tezgâhına yaslandım. “Tamam. Ama kızmadan önce beni sonuna kadar dinle.”

Griffin kaskatı kesildi.

Harika.

“Nate bu yolculuğa çıkacağımızı bilmiyordu. Rachael’a söylemiştim amasanırım Rachael ben yokken hâlâ burada olup yetime bakacağını varsayarak Nate’e söylemeyi unutmuş. Nate’in annesiyle babası pazartesi günü tatile gidiyor, zaten annesinin sağlığı da pek iyi değil. Ayrıca pazartesi günü Nate’in dersleri başlıyor. Profesör olduğu için okulun ilk haftası gitmemezlik edemez. Başka kimsesi deyok.”

“Swazye...”

“İzin ver bitireyim.” Soluğum kesilmişti. Griffin’in vereceği tepkiyi düşündükçe kalbimin ritmi bozuluyordu. “Hafta başında ona kalamayacağımı söyledim. Nate de bunun benim problemim olmadığını farkında. Seninle gelirsem işimi kaybedecek falan değilim. Ama. .” Kahretsin! Terliyordum

Griffinellerini kalçalarına dayayıp güneşidondurabilecek kadar sık bir yüzle bana doğru eğildi. “Ama ne?”

“Nate çaresiz durumda. Bugün kalıp Mor gan’a bakarsam beş bin dolar ikramiye vermeyi teklif etti.” Bireli mi havaya kaldırdım. “Evet demedim.”

“Yani hayır mı dedin?”

“Önce seninle konuşmam gerektiğini söyledim.”

“Güzel, konuşalım öyleyse.”

Ellerimi ovuşturarak yanağımın iç kısmını ısırdım. “Gelmemi istiyorsan...”

Griff bir kahkaha attı. “Seni davet ettim. Bu da gelmeni istediğimi gösteriyor. Ama hâlâ gelmeme ihtimalinden konuşuyoruz, deme k kiasılsoru senin gelmek isteyip istememen.”

“İstediğimi biliyorsun.”

“Öyleyse konuşacak ne var?”

“Kalmam için beş bin dolar önerdiğini söyledim, duymadın mı?”

Griffin bireliyle yüzünü ovuştururken diğer eli hâlâ kalçasındaydı. “Yani benimle gelmen için dahaiyi bir teklifte mi bulunmalıyım?”

“Hayır! Hadi ama...” Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken derin bir nefes aldım. “Bu büyükpara. Evini için... evimiz için yeni mobilyalar alabiliriz. Başka bir geziye çıkabiliriz. Hawaii’ye falan gidebiliriz.”

“İşin gelip paraya da yandığına inanamıyorum” Griffin tavana bakarak başını ikiye saladı.

“Sadece para değil. Nate’in başka kimsesi yok. Ayrıca Morgan’ın ateşi çıkıyor. Hem..”

“Kal o zaman.” Griffindönüp motosikletini parlama ya devam etti.

“Gelme mi istiyorsan...”

“Tanrı aşkına kadın!” Elindeki bezi bir kenara fırlattı. “Benden ne istiyorsun?”

İrkildim. “Kalırsam kızarmırsın?”

Griff içini çekti. “Hayal kırıklığına uğrarım”

“Bu kızmak sayılır mı?”

“Bana bunu yapma Swayz.”

“Bu yüzden seni kaybetmek istemiyorum.”

“Ultimatom falan vermiyorum. Aslına bakarsan davetimi geri alıyorum. Şimdi mutlu musun? Artık bir seçim yapmak zorunda değilsin.”

“Davetini geri mialıyorsun?”

“Evet.” Griff eve doğru yürümeye başladı.

“Yani gelmek istersem beni götürmeyecek misin?”

“Doğru anlamışsın.”

“Ciddi olamazsın.” Arkasından kapanmadan tel kapıyı tuttum.

“Son derece ciddiym.” Griffin dolaptan bir şişe sebze suyu alıp kapağını çöp kovasına fırlattı.

Morgan’a bakmak beni bir nevi olgunlaştırıyordu. Onunla birlikteyken kendimi on yaş büyük hissediyordum. Onun için olmam gereken kişi haline geliyordum, tıpkı dün gece doktorun muayenehanesinde Nate’e destek olmak için bir anda olgun Swayze’ye dönüşüvermem gibi. Ama şu anda kendimi gerçek ya-

şımdan bir gün bile büyük hissetmiyordum. Ayağımı yere vurup sırf kavga etmiş olmak için dalaşma isteği neredeyse karşı koya-mayacağım kadar güçlüydü.

“Konuş. Tırnaklarını avuçlarına batırıp durma.” Griffin o ilgisiz ve kibirli tavırlarıyla beni kışkırtıyordu.

Yumruklarımı sıkmayı bıraktım. “Bunun haksızlık olduğunu, çocukça olduğunu biliyorum ama keşke sen de kalmamı istesen. Keşke Nate ve Morgan’ı sen de tanısan. Tanısaydın şu anda bana ne kadar ihtiyaçları olduğunu sen de anlardın. Sen merhametli bir adamsın.”

“Eh, onları tanımıyorum. Ama gerçekten kalmanı istiyorum. Tanrı biliyor ya yol boyunca karalar bağlayıp onlar için endişelenecektin.”

“Bana kızmanı istemiyorum.”

Griffin sebze suyunun geri kalanını kafasına dikip şişeyi geri dönüşüm kutusuna fırlattı. “Eh...” güldü “gerçekten çok kötü. Ben de insanım. ‘Merhametli bir adam’ olduğumu düşünüyorsun diye insan değilmişim gibi davranmamı bekleyemezsin. Kalmana gönlüm razı değil.”

Başımı salladım. Söylenecek bir şey kalmamıştı. Griffin haklıydı. Çok fazla şey istiyordum. “Eve gitmem gerek.”

Griffin bir şey söylemeden gözlerini yüzüme dikti.

“Tabii bu gece kalmamı istemiyorsan... ama kızdıysan kalmamı istemezsin herhalde.”

“Hassiktir...” Griffin başını iki yana salladı “şu anda ne kadar da savunmasız bir halin var.”

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. “Kabalık etme. Savunmasız görünüyorsam seni sevdiğim için. Hem birini seni sevdiğim gibi sevmek korkutucudur ve korkan insanlar savunmasız görünebilir çünkü hiçbir şey seni kalbini ortaya koymaktan daha savunmasız kılamaz.”

Griffin dikkatle bana bakarken kalbim karşısında parça parça soyularak kendini tüm savunmasızlığıyla ortaya koyuyordu. Griffin’le birlikteyken asla olmadığım biri gibi davranmamıştım. Beni yaolduğum gibi sevecekti ya da hiç sevmeyecekti. İkimizde hiçbir şey söylemeye gerek olmadan bunubiliyorduk.

Griffin yanıma yaklaştı. Elini başımın arkasına kaydır d. “Kaldığın için seni seviyorum. Gelmediğin için nefret e diyorum. Ama kalbin ortada falan değil. Kalbin... bana ait. Ben de bana ait olan şeye özen gösteririm.”

Çikolata. Şarap. Tamponlar. Cipsler.

Marketteki adamımla tanıştığım gün herhangi bir yerdeolabilirdim. On dakika sonra. Beş dakika önce. Farklı birçızgı. Kaderin diğermilyonlarca cilvesi hayatımın gidişatını değiştirebilirdi.

Kader.

Tanrı.

Daha büyük bir güç.

Ya da sadece şans.

Gitmediğimi haber vermek için Nate’i aradıktan sonra geceyi Griffin’le geçirdim. Eğer yanına taşınacaksam kavga ettiğimiz her sefer kaçıp gidemezdim.

“Ben gidiyorum bebeğim.” Başımın üstüne bir öpücük konurdu.

Uykudan gözlerimi açamıyordum. Sabahın dördüydü.

“Sen uyu. Birkaç saat sonra kahvaltı için durduğumuzda seni ararım.”

“Hayır.” Elini tuttum. “Seni geçirmek istiyorum.”

“Herkes dışarıda beni bekliyor.”

“Kalkıyorum.” Ayağa kalktığımda omuzlarımın üstünde kafam yerine bir bovlngtopu varmış gibi hissediyordum.

Griffin sweatshirtlerinden birini alıp kafamdan geçirdi, kapüşonu darmadağın saçlarımın üstünde bıraktı. Kollarım sweatshirt'ün uzun kollarının içinde kaybolmuştu ama külotum arkadaşlarının gerekenden fazlasını görmesini engelleyecek kadar örtülmüştü.

"Eminim komşuların sabahın dördünde altı Harley motorunun gümbürtüsüne bayılıyordur."

Griffin güldü. "Kesin." Birlikte dışarı çıkarken elimi tuttu.

"Swayze..." Adamlardan biri ıslık çaldı.

Ona orta parmağımı gösterip şöyle bir gülümsedim.

"Huysuz." Adan'ı göz kırparak bana öpücük gönderdi

"Kesşunu Frank." Griffin ürpertici bir sırıtişla uzun saçlı arkadaşını pis baktı.

"Cesur kız." Meg, Griff'in patronunun yeni sevgilisi, Jett'in motosikletinin arkasında başını iki yana salladı. "Jett'in bensiz gitmesine hayatta izin vermem. Hareket eden her şeyin üstüne atlamaya hazır çok kevaşe var. Sevgilin Griffin de çok fazla dikkat çekiyor. Geceleri onu ısıtmaya hazır bir sürü istekli beden olacak. İçki âlemleri. Sonra bir sürü..."

"Meg, saygısızlık etmek istemem ama kapa çeneni." Griffin eldivenlerini giyip beni göğsüne çekti. "Yapma Swayz."

Kusacağım gelmişti. Bu kötü bir fikirdi. Ben de gitmeliydim. "Yalan söyledim." Gözlerimi Griffin'in göğsüne dikmişim çünkü gözlerine bakarsam soğukkanlılığımı koruyamayacaktım. "Beni aldatırsan sikini kesmem. Senden sonsuza dek nefret ederim. Senden sonsuza dek nefretetmek istemiyorum."

Griffin çenemi tutup yukarı kaldırdı.

Ağlama.

"Seni aldatmam."

"Ama seninle gelmediğim için kızgınsın. Hem bol bol içki içeceksiniz. Koca memeli kadınlar seninle olmak isteyecek.

Kendine bir bak... tabii ki seni eldeetmek için ellerinden gelen her şeyi..."

Griffin ateşli bir öpükle beni susturdu, iki eliyle yüzümü tutup beni kendine öyle bir çekti ki kollarından destek alıpparmalılarımın ucunda yükselmek zorunda kaldım. Tanrım.. beni öptüğü gibi başkabir kadını öperse ölürdüm. Kalbim kendikendini yakıp küleçevirirdi.

Griffin'in kankaları olanca aptallıklarıylaışlık çalıp bağrışıyordu.

"Nefes alamıyorum," diye fısıldadım boğazımdaki yumruyu bastırarak. Mesele sadecekadınlar dadeğildi. Motosikletleuzun bir yolculuk yapacaklardı. Nate haklıydı. Griffin yoldaki diğer araçların insafına kalıyordu. Arabakullanırken mesajlaşan aptallar, alkollü araç kullananlar, uykusuz kamyon şoförleri veyağmurdan kayganlaşmış yollar.

"Telefonum çektiği müddetçe seni her akşam arayacağım."

Yavaşça başımı salladım, korkumu yatıştırmak için gözlerimi kırptırdım.

"Aramazsam bil ki telefon çekmiyordur. Hepsi bu. Başka bir anlam çıkarmaya kalkma. Tamam mı?"

"Seni seviyorum." Sesim son hecede yitip gitti.

"Ben de seni seviyorum." Beni son bir kez öpüp motosikletine bindi. Bensiz.

Morgan ve Nate'i düşündüm ama hiç faydası olmadı. Korkudan kalbim sıkışıyordu. Belki sonra fedakârlığım korkularımı silip atardı ama şu anda tek hissettiğimacıydı.

Motorlar gürlledi. Farlar yandı. Dünyan sokağa çıkıp vitesi taktıktan sonra sonbir kez el sallayarak çekip gitti.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

G riffin beni üç kez aradı. Zor ve uzun bir yolculuk oluyordu. Akşam yemeği için durmadan bir saat evvel yağmura yakanmışlardı. Bense hâlâ doğru karar verip vermediğim i sorguluyordum ama sağanağı kaçırdığım için hiçde üzgün değildim.

Morgan'ın ateşi bu sabah düşmüştü. Daha eski neşesine kavuşmamıştı ama en azından mama yiyordu. Nate çok geçmeden akşam yemeğiyle birlikte evde olacaktı. Durmadan yerde duran çantama bakıyordum. Nate konferans için sabaherkenden çıkacaktı, yani önümüzdeki iki geceyi burada geçirecektim. Bu gide rek tuhaf gelmeye başlamıştı.

Cebime sakladığım fotoğrafı çıkardım. Fotoğrafı yanımda taşınaya gereksinim duymam tuhaftı. Ona bakmadan duramıyordum. Bu o zamanlar tanımadığım, şimdi de tanımadığım, Nate'ti. Her şeyin kesildiği bir çizgi vardı. Yılları kaplayan boşluk beni yiyip bitiriyordu. Tanrım... bununla ilgili her şey beni yiyip bitiriyordu.

Nate eve girerken kapıya takılı çan çaldı. Çan kullanma teklifini kabul etmiştim çünkü insanların farketirmeden yanımda bitmesinden hoşlanmıyordum. Belki de etrafı karıştırdığım için-

di, çaldığını fotoğrafıyüzünden de olabilirdi. Fotoğrafı yeniden cebimesoktum.

“Selam.” Nate tezgâha bir pizza kutusu ve bir kese kâğıdı bıraktı.

“Merhaba.” Telaşla bükmediğimden emin d mak için elimi cebimesokup fotoğrafıyokladım.

“Salıncak zamanı.” Nate salıncağındaki Morgan’a gülümsedi.

“Evet. Mamasını az evvel yedi.”

“Ben yokken yiyebileceğin bir şeyler olsun diye biraz al işveriş yaptım. Dışarıdan bir şey söylemek ıstersen diyede biraz nakit bırakacağım.”

“Teşekkür ler. Ama para bırakmana gerek yok. Burada olmasaydım da yiyecek bir şeyleralınmam gerekecekti zaten.”

Nateeller iniyıkarkenbana bakıp çocuk gibisırıttı. “Doğru. Ama bana büyük bir iyilik yapıy orsun. Ne yapsam hakkını ödeyemem.”

“Sorun değil.” Omuz silktim.

Nate’in gülümseyişi silindi. “Kaldığınapişman mısın?”

Bar taburesine oturup pizza kutusunu açtım. Peynirli pızza almıştı. “Griffin’in patronunun sevglisi ileri geri konuştu...” İçimi çektim, kızın yüzündeki seni-aptal-kızbakışını hâlâ görebiliyordum.

Natebana bir tabak verdi.

Tabağa bir dilim pizza koydum. “Kız Griffin’in bensiz gitmesineizin verdiğim için deli olduğumu düşünüyor. Anlaşılan orada bir sürü kız olacak. İçki içilecek. Düşünmek istemediğim çılgınca işler dönecek.”

“Ona güvenmiyor musun?” Nate yanıma otururkenpizzasından bir parça ısırdı.

“Güven.” Güldüm. “Mesele daima güven. Ona burada kalacağını söylerken Griffin kızdığını kabul etti. Sonra ne de olsa *insan* olduğunu, kızmamasını beklemekle haksızlık ettiğimi söyledi.”

“Doğru.”

Ona dönerek gözlerimi devirdim. “Doğru. O bir insan. Güven meselesini bu kadar zorlaştıran da bu zaten. Kollarında ben varken aldatmayı aklından bile geçirmeyeceğini biliyorum. Peki birkaç içkiden sonra yanında olmadığını düşündüğünde ne olacak? Kırgınlığı devreye girecek, düşünceler kafasını bulandıracak ve üstlerinde yıldız şeklinde meme ucu kapatıcılarından başka hiçbir şey olmayan kadınlar kucağına hoplayıverecek. O zaman ne yapacak? Ne de olsa... o da bir insan.”

Nate pizzasını çiğniyordu ama dalgın bir tavırla çattığı kaşları aslında söylediklerimi düşündüğünü gösteriyordu. Hiç yardımcı olmuyordu.

“Haklı olduğumu düşünüyorsun, değil mi?”

Ağzını silerek başını iki yana salladı. “Öyle bir şey demedim.”

“Ama düşündün.”

“Al işte, zihnimi okumayakalkıyor ve yapamıyorsun.”

Ona ters ters baktım.

“Tamam.” Pizzasından bir ısırık daha alıp birkaç saniye çiğnedi. “Sevgilini yorum yapacak kadar tanımadığımı düşünüyordum. Yine de sana dair bildiklerime dayanarak bir erkeğin seni aldatmasının zor olduğuna inanıyorum. Ama...”

“Ama?”

Omuz silkti. “Hepimiz insanız. Hata yapmayacağımızı iddia etmek riskli olur. Üniversitedeyken öğrencilerine ölümden başka hiçbir şeyin kesin olmadığını söyleyen bir profesör vardı. Söz, garanti, daima, asla gibi kelimeleri kullanmaktan kaçınırdı.” Nate güldü. “Bu felsefe evlilik yemini yazmayı hayli zorlaştırır. ‘Sadık

kalmaya çalışacağıma yemin ederim. Hastalıkta ve sağlıkta seni sevmek için elimden geleni yapacağım.”

Sırıttım ama neden sırtıttığımı bilmiyordum. “Kafamı dağıtmakta sınıfta kaldın.”

“Üzgünüm.”

“Cidden mi?”

Nate ağzını peçeteyle kapatıp başını salladı. “Gerçekten.” Peçete gülüşünü saklayamıyordu.

“Korkunçsun.” Koluna vurdum.

Bedeni gülmekten sarsılıyordu.

“Bana borçlandın. Sevgilimin ne kadar insan olduğunu aklımdan çıkar bakalım. Hadi bir hikâye... Daisy hakkında bir şeyler daha anlat.”

“Daisy hakkında bir şeyler daha ha?” Nate arkasına yaslandı. Gözlerini gözlerime dikerken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “İşte bunu yapabilirim.”

Nathaniel Hunt, 15 Yaşındayken

“Ne düşünüyorsun?” Göğsümü şişirip başımı yukarı kaldırdım.

Daisy evin önündeki Camaro’nun etrafında dolaştı, bakışları benimle ölen amcamın bana bıraktığı araba arasında gidip geliyordu. On altı yaşımı doldurmama üç hafta kalmıştı.

“Eh... bedava.” Dudağını bükerek bütün gerçeği söylemeden dürüst olmaya çalıştığı zamanlarda yaptığı gibi bana şapşal şapşal baktı.

“Biraz elden geçmesi lazım.” Omuz silkтім.

“Biraz.” Daisy kollarını göğsünde birleştirerek arabanın etrafında bir kez daha dolaştı.

“Seni gezdireyim.”

“Daha ehliyetin yok ki.”

“Sadece bloğun çevresinde. Babamın gelmesine saatler var.”
Yolcukapısını zorlayarak açtım.

Daisy büzüler ek parmaklarıyla kulaklarını tıkadı. “Belki de menteşelere bir şey sıkman lazım.”

“Amma pimpiriklisin. Bin hadi”

“Pimpirikli mi?” Güldü. “Ben pimpirikli değilim. Yine de önce eve uğrayıp anneme en son ne zaman tetanos aşısı olduğumu sorsam iyi olur.”

“Sadece birazcık pas.”

Daisy yolcu koltuğuna oturdu. “Bence ‘birazcık’ ne demek bilmiyorsun.”

Kapıyı kapatıp direksiyona geçtim, direksiyonun her yerine siyah bant sarılmıştı ama yine de benim direksiyonumdu.

“İçerisiyanmış orman gibi kokuyor.” Daisy yüzünü buruşturdu.

Yakınmasını duymazdan geldim. Bir arabam vardı. Önemli olan da buydu. Amcam sigara tiryakisiydi ve dikiz aynasında beş- altı taneçam kokulu hava temizleyici asılıydı ama Daisy’nin bunu abartması gerekmiyordu.

Bloğun çevresinde birtutarak tpevin önünde durduk. “Hiç fena değil.” Kolumu Daisy’nin kafalığının arkasına uzattım.

“Sen kafayı yemişsin.” Daisy başını iki yana salladı ama ne kadar pimpirikli de olsa gülüşünü gizleyemiyordu.

“Babam gelmeden arka koltukta sevişmek ister misin?”

“Hayır.”

“Hayır mı? Ciddi misin? Hmm... Hiç böyle yapmazdın.”
Parmaklarımı direksiyona vurmaya başladım.

“Evet, hiç böyle yapmazdım. Hep hurda ara baların arka koltuğunda sevişmek isterim oysa.”

“Şş... Georgia'nın yanında onu kıracak şeyler söyleme.”

Daisy güldü. “Georgia mı? Lütfen arabana isim koymadığını söyle.”

“Amcam koymuş. Arabayı Georgia'da satın alıp ilk karısı Savannah'yla birlikte Wisconsin'e gitmiş.”

“Hayır.” Daisy başını birkaç kez iki yana salladı. “Bu hikâyeye inanacak değilim. Amcan bu arabayı Georgia'da almadı, ilk karısının adı da Savannah değildi. Bunu sen uydurdun. Korkunç bir hikâye. Sende korkunç bir palavracısın.”

“Yemin ederim.”

“Baban olsa yemin etmeni hiç hoş karşılamazdı. Ayrıca eve geldiği zaman ona Savannah ve Georgia'yı soracağım.”

“Hiçdurma.”

“Neyse.” Kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini tekarabalık garajımıza dikti. “Sona kalan altta kalır.”

Ne demek istediğini anlamam ikisaniyemi aldı, anladığım zaman Daisy ön koltukların arasından arkaya geçmişti bile. On beş dakika boyunca birbirimizi keşfedip yeni sınırları zorlayarak sevişirken ben alttaydım.

Dağınık giysilerimizi düzelttikten ve sevişmek için üretilmemiş arka koltuktan indikten sonra gazozlarımızı alıp arkaverandadaki mavi renkli, eski katlanır sandalyelere oturduk.

“Geçen hafta ceketimi ağaçevde unutmuşum, dün öğleden sonra onu almak için bisikletle oraya gittim.”

Kaşlarını çattım. “Aslailiniz gitmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştığımızı sanıyordum.”

“Dikkatli davrandım. Gölün yanına bile yaklaşmadım, merdivenden de yavaşca inip çıktım.”

“Hiç değilse gideceğini bana söylemeliydin.”

Daisybaçağımabir tekme attı. “Bitirmeme izin verecek misin ?”

“Tamam tamam devam et.”

“Neyse... kapıdan çıkarken bir araba yanaştı, gümüş rengi eski bir steysin vagonu, motoru pat pat sesler çıkarıyordu, pul pul karmış gri boyası da neredeyse Georgia’nunki kadar paslıydı.”

Arabanla alay ettiği için hırlamaya hazırlanarak dişlerini gösterdim.

“Önce ödümü patladı. İçinden inen adam tıpkı çocukları taciz eden şu korkunç sapıkların tipindeydi.”

“Sapıkların belli bir tipi var mı bilmiyorum.”

“Bence var. Koca göbek. İğrenç bir koku. Haftalardır yıkanmamış kıyafetler. Hani kot pantolonlar yağlıymış gibi parlar ya? Kepek. Kıpırmızı dişetleri ve çarpık dişler. İnce ve iğrenç bir bıyık.” Ürperdi. “Tüylerim diken diken oldu.”

“Yine de bunların hiçbirisi adamın sapık olduğunu göstermez, annenle baban oraya gittiğini bilseydi ömrünün sonuna kadar dışarı çıkmayı yasaklardı, hele bir de yalnız gittiğini bilseler. Oradan hemen kaçtın mı? Umarım öyle yapmışsındır.”

“Tam olarak değil.”

“Morgan.” Ona Morgan diyorsam durum ciddi demekti.

“Adamdan uzak durdum. Hava hâlâ aydınlıktı. Bisikletimden de inmedim. Ama adam orada ne yaptığını sordu. Sonra da cevap vermeme fırsat bırakmadan gülümseyip ‘Ah, dur tahmin edeyim,’ dedi, ‘ağaç eve gelmiştin.’ Ben de başımı salladım. Yapabileceğim tek şey buydu. Yabancılarla konuşmamamız gerektiği için işte. Adam sonra ağaç evi babasıyla birlikte yaptıklarını anlatmaya başladı. Bana hâlâ korkunç biriymiş gibi geliyordu ama...”

“Hayır. Aması maması yok. Uzak durman gerekiyor. Buraya kadar. Diğerlerine de söyle. Oraya izinsiz giriyoruz.”

“Adama söyledim.” Burnunu kırıştırdı. “Hiç kızmadı. Birilerinin ağaç evden ve gölden faydalanmasında bir sorun olmadığını düşünüyormuş. Annesi öleli birkaç yıl olmuş, babası da yakınlarda kalp krizinden ölmüş. Eşyaları ne yapacağına karar vermek için bir süreliğine evde kalıyormuş. Sonra evi satacakmış ama satılana kadar koruda oynayabileceğimizi ya da gölde yüzebileceğimizi söyledi.”

“Hayır.”

“Nate, oyunbozanlık etme.”

“Birdaha oraya gitmeyeceğine söz ver.”

“Nate...”

“Söz ver.”

“Öf! Tamam. Ben eve gidiyorum. Odamı temizlemek zorundayım, yoksa bu hafta sonu Danielle’larda kalamam.”

“Pijama partisi ha? Bütün gece erkeklerden bahsedeceksiniz demek.”

“Olabilir.” Daisy ayağakalkıp at kuyruğunu omzunun üzerinden geriye attı.

“Benim hakkımda neler söylüyorsun?” İçeri girmesi için kapıyı açtım, boş gazoz kutularını tezgâha bıraktık.

“Senden bahsetmiyorum ki. Sadece gerçek sevgililerden söz ediyoruz.” Kahretsin, haddimi bildirmeye bayılıyordu.

“Öyle olsun. Arkadaşarımla takıldığım zaman biz de sadece iri memeli kızlardan bahsediyoruz.”

Hızla dönüp tişörtüne yapıştı. “Bu da ne demek oluyor?”

“Bilmem. Sence ne demek?”

“Galibamemelerimin küçük olduğunu söylüyorsun.”

“Alıştırma sutyeni üstüne oluyorsa...”

“Sözünü geri al.”

“Olmaz.” Beni sarsmaya kalkınca gülmeye başladım ama onun iki katıydım. Beni yerimden kımıldatamazdı. “Of Daisy, Daisy, Daisy...” Ona sarıldım, elimden kurtulmaya çalışıyor ama başaramıyordu. “Umarım beni beş yıl daha bu kadar çok seversin.”

“Bırak beni hayvan herif! Seni artık beş saniye bile sevmeyeceğim.” Onu bırakana kadar karnımı yumrukladı. “Yiyeceğini de kendin bul. Sana acımdan sıkıldım.”

Gülümsemeye devam etsem de bu gerçek karşısında ciğerlerimdeki hava birden çekilivermişti. Daisy ona hediyeler alabilen bir sevgiliyi hak ediyordu. Sadakaya ihtiyacı olmayan gerçek bir sevgiliyi.

“Bana acımdan sıkılmalısın zaten. Zamanını boşa harcıyorsun. Özellikle de o dan darmadığınken.”

“Ne demek iste diğini biliyorsun”

Döndüm, tezgâhın üstünde duran birkaç çöpü alıp çöp tenekesine fırlattım.

“Eve t biliyorum. Gitseniye olur.”

“Kızdı n mı?” Koluma yapıştı.

Kolumu hızla çek tim “ Beni iyiyim ”

“İyi değilsin Banabak.” İki eliyle kolumututtu.

Hiç kımıldanadan dur up göðerimi yere diktim.

“Kızına Öyle demek isteme dim.”

“Kızmadım. Ama...” Yüzüne baktım. “Galiba haklısın. Kendine gerçek bir sevgili bulmalısın.”

“Benden ayr ılıyormusun?”

Ondan ayrılıp ayrılmadığımı bilmiyordum. Küçük yaşımda beynimin ego denilen tehlikeli bölgesini anlamama engel oluyordu. Bu ego bir düğmeyi çeviriyordu. Georgia’nın arka koltuğunda sevişmekten memeler hakkında şakalaşmaya, oradan da Morgan’ın benden daha iyi birini hak ettiğ i gerçeğine gelmiştik.

“Dost kalabiliriz.”

Daisy başını geriye attı. “Dost. Anlıyorum.” Başını salladı. “Yanibirlikte takılacağız ama ben baş ka birerkek arkadaş bulabilirim, sen de yeni bir kız arkadaş, öylemi?”

Omuz silktim. “Ta bii.” Çalışmayabasılayana kadar, bu yoksul görüntümden kurtulana kadar, bir kızı vizyondan kalkan filmleri oynatanlar dışında gerçek birsinemaya götürene kadar yeni bir sevgili bulmayacaktım.

“Vay be...” Daisy geri çekildi. “Sanırımıyine görüşürüz.”

“Sanırım.” Ne kadar aptaldım, şimdiye dek sahip olduğu en güzel şeyi kaybetmenin eşiğine gelmiş inatçı kalın kafalı birah-maktım.

Daisy gitti. Bende Walkman’imi ta kıp koşuya çıktım. Sevgilimi kaybetmişim.

Swayz e gözünü bile kırpmıyordu. Hikâyemin bittiğinin farkında mıydı bilmem. Nasıl oluyordu da Daisy’yi hatırlamıyordu? Çocukluğum küçük şımarık sarışının etrafında dönüyordu. Yirmi yıl önceki düşüncelerimle bağlantı kurabiliyorsa bu düşüncelerin hepsinin Daisy’yle ilgili olduğunu da görebilmeliydi.

“Arabayı hatırlıyorum.” Gözleri benimkilere kaydı.

“Keşke bizi de hatırlasan.”

“Bizi mi?” Sesititriyordu, birdenbeti benziattı.

Bi rkaç dakika cevapvermedim. Komodinimin çekmecesinde duran reenkarnasyon kitabını görmüştü. O görüntüyü tekrar tekrar oynatmışım ama sırtı kameraya dönüktü. Yüzünü göremiyordum. Ne zaman bunun lafını açmaya yeltensem cesaretimi kaybetmişim. Daisy olduğundan şüphelendiğimi bilmesi gerekiyordu. Ama konuyu açmayacaktım. Bağlantıyı kendi kursun

istiyordum. Meraka kapılıp olasılıkları düşünmesi *gerekiyordu*. Ama zorlamayacaktım.

“Daisy ve beni.” Onu tedirginlikten kurtardım.

Yavaşça nefesini salıp gülümsedi. “Keşke. Demek ayrıldınız.” Başımı salladım.

“Beni merakta mı bırakacaksın peki? Sonra barıştınız mı?”

“Yolculuk için toplanmam gerek. Uçağım sabah altıda. İki misafir odası var. İstediyini al. Havlular banyoda.”

“Morgan’ı yatırmamı ister misin?”

Ayağa kalktım. “Hayır. Ben yatırmak istiyorum.”

Dudaklarını birbirine bastırса da güldüğünü gizleyemedi.

“Ne oldu?”

“Hiç.” Başını iki yana salladı.

“Söylesene.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bu kız merakımı kaşıyordu.

“Aklıma işe ilk başladığımda koyduğun Bebeği Kucağına Alma kuralı geldi de. Şimdi Morgan’ı kucağına alıyor, ona sarılıyor ve yapacak işin olduğunda bile onu sen yatırmak *istiyorsun*. Gerçekten kendini buldun ve bu...” omzunu silkti “harika.”

Başımı salladım. Yirmi bir yaşındaki başka bir kızıdan duysaydım bu küçümseme dolu bir iltifat gibi gelirdi. Swayze beni sandığından daha uzun süredir tanıyordu, bu yüzden hayatımın tartışmasız en zorlu mücadelesinde iyi iş çıkardığımı düşünmesi benim için çok önemliydi.

“Teşekkür ederim. Zor bir başlangıç oldu. Ana babalık üzerine, zaman planlaması yapmak üzerine, kendi kendine sakinleşme üzerine bir sürü kitap okudum. Galiba sezgilerimi kullanmayı unuttum. Bu otoriter dadı uyguladığım yöntemlerdeki hataları görmeme yardımcı oldu.”

“Onu kovmamana şaşırdım.”

“Hakkımda çok şey biliyor.”

Swayze’nin gülümseyişi yüzüne yayıldı. “Sence İspanyolca sınavında kopya çektiğini söylersem doktor unvanını geri alırlar mı?”

“Hiç sanmıyorum.” Güldüm. “Hele bu olduğunda senin daha doğmadığını öğrenirlerse zor.”

Dudakları yana doğru bükülürken gözleri Morgan’a kaydı. “Hım... bunu açıklamak zor olabilir, hem de kendime bile açıklayamazken.”

“Birteorim var.”

Swayze tişörtünün eteğiyle oynarken gergin gülüşü hafif bir öksürüğe dönüştü. “Bir sürü teori olduğuna eminim ama hiçbir mantıklı değil. Bir gün öğrenebileceğimizden de emin değilim. Ama... seni rahat bırakayım da Morgan’ı yatır, sonra da çantanı hazırlarsın.”

“Teorimi duymak ister misin?” Tanıdığım kızla bağlantı kurma isteğim her geçen gün artarken Doktor Albright’ın uyarıları kafamda bir kenara atılıyordu.

Swayze çantasını alıp bana arkasını döndü. “İstediğimi sanmıyorum.”

“Neden?”

“Sadece bir his,” dedi ayaklarına bakarken.

“Korkuyor musun?”

“Hemde çok.”

Swayze koridorun karanlığında uzaklaşıp sağdaki misafir odasına dönerken söylemek için attığım kelimeleri içime attım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nate'in misafir odasında bir rehineydim. Nate reenkarnasyon hakkında konuşmak istiyordu. Çocukluk arkadaşıyla yeniden bağlantı kurma umudunu paramparça etmeye hazır değildim. Daisy hakkında Nate'in anlattıklarından başka bir şey bilmiyordum. Nate'te olduğu gibi kafamda yaşamıyordu. Başka bir hayata yolculuk yapsaydık muhakkak önceki hayatımızdan en çok kendimizi hatırlardık. Benim Daisy olmadığımı anlayıncane olacaktı? Hikâyeler s ona mı erecekti? Zaten yeterince stresli olan hayatında bir sahtekâr pozisyonunamı düşecektim?

Bacaklarıma bir pijamaaltı, üstüme de bir atlet geçirdikten sonra telefonunu alıp Griffin'i aramak için yatağa oturdum.

"Selam, ben detam seni arayacaktım."

"Külahıma anlat." Sırıttım.

"Ciddiyim. Varalı birsaat kadar oldu. Burası tımarhane gibi."

"Belli oluyor. Seni zor duyuyor um." Korkuyla büzüldüm. Bağırıp Morgan'ı uyandırmanın âlemi yoktu. Kalabalığın motosiklet seslerine karışan uğultusu içinde sesini duyurmaya çalışan ben değildim.

"Affedersin..." Sesi biraz alçaldı. "Şimdi daha mı iyi?"

“Evet.”

“Tuvalete girdim. Yani... seyyar tuvalete.”

“İyy...”

“Evet. Burası berbat kokuyor.”

“Öyleyse seni tutmayayım. Sadece iyi geceler demek istemiş-tim. Bu gece profesörün evinde kalıyorum çünkü sabah erken-den yola çıkacak.”

“Umarım kendi odanda kalıyorsundur.”

Güldüm. “Bunu sorma gereği duyduğun için gücenmem gerek ama oradayken beni düşünmeni istiyorum... çıplak kadınlar et-rafında geçit töreni yaparken, içkinin dozu biraz fazla kaçarken.”

“Bu eve t, kendi o damdaıyı yorum anlamına mı geliyor?”

“Yapma ama Griff. Gerçekten bu gece profesöre sarılıp yata-cağımı mı sanıyorsun?”

“*Profesörden* yana endişem yok. Adam yaşlı Swayz. Muhtemelen kaldırmak için hap alıyordur. Ama geceyi *Nate*’le geçirmenin beni düşündürmediğini de söyleyemem. Sana söyle-miştim... *benim* mesajımı ona gönderdiğinden beri sikini senin ağzında düşünüyor.”

“Birini düşünüyorama düşündüğü ben değilim.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Döndüğünde anlatırım.”

“Ahbab! Deliğemi düştün?” Ar kadan bir adamın sesi duyuldu.

“Si ktr git!” diye homurdandı Griffin.

“İyi eğlenceler.” Bir an kıkırdasam da yüzüm hemen düşüver-di. “Ama çok da eğleneyim deme.”

“Elinden geleni yaparım. Kapatsam iyi olur.”

“Griff?”

“Evet?”

“Sorun yok, değil mi?” Güvenlik berbat bir şeydi ama hayatındaki önemli şeyleri kaybetmemek için savaşmanızı sağlıyordu. Duyguların bir tercih olmadığını hatırlatıyordu; duygular bedenimizde çöldürmüş gibi koşan, ilişkimizle rulet oynayan bir zehirdi kimyasallar karışımıydı.

“Sorun yok. Seniseviyorum”

“Ben de seni seviyorum.”

Griffin kapadı ama ben telefonu kilağında tutmaya devam ettim. Telefona sarılmak istiyordum, Griff'e sarılmak. Artık telefonda olmadığına ikna olunca gözüme yürüttüğüm fotoğraf ilişti. Bükülmüş, kenarları kıvrılmıştı. Onu cebimde taşımamalıydım ama cebimdeki yirmili yaşlardaki Nate'in bana bütün hikâyelerini anlatabileceğine dair çılgınca ve enine boyuna düşünülmüş bir fikrim vardı. Bu iş böyle oluyordu.

Fotoğraftaki Nate konuşuyordu.

Kıçım da dinliyordu.

Şimdiye dek keşfedilmemiş kıçtan-beyine bir iletişim vasıtasıyla bilgiler zihnime aktarılıyordu.

Güldüm. Tek başıma ıssız bir a dayadüşsem de sorun değildi. Kendi kendime eğlenmeyi iyi becerirdim.

Bu fotoğrafı ergen bir kızken bulmuş olsaydım büyütüp odamın tavanına asardım Sörfçüye benzeyen bu seksi çocuğa ve dalgın bakışlarına dair hayaller kurardım. Sivilceli suratımla ve içe basan ayaklarımla çocuğun beni düşündüğüne kendi mi ikna ederdim.

“Neyin var senir?” Fotoğrafı yatağın üstüne atıp elimle yüzümü ovuşturdum.

Bir bardak su içmek için fotoğrafı yastığın altına sokup odadan çıktım. Morgan'ı uyutmak için kucağında sallayan Nate'i görünce susuzluğumu unutup olduğum yerde kaldım. Nate bir

eliyle Morgan'ı göğsüne bastırırken diğeriyle İyi Geceler Ay'ı tutuyordu.

Âşık olmuştum.

Açıklamak zordu, kendime bile. Jenna'nın ölümü beni buraya getirmişti. Bunda kaderin rolü olduğundan emindim. Kaderi neyin yönlendirdiğini bilmiyordum. Bundan ne çıkarmam gerektiğini ise hiç bilmiyordum. Ama Nathaniel Hunt'ın hikâyesine âşık olmuştum. Bunun gibi anlatılamayacak kadar güzel anlar dışında çok trajik bir hikâyeydi.

Bunu düşünmeden duramıyordum.

Kafamda dönüp duran bir şarkıydı.

Her sahnesini -her repliğini- ezberleyene kadar defalarca izlemek istediğim bir film-di.

Yeni bir şey arayarak, daha fazlasını arayarak tekrar tekrar okuduğum gözde kitabımdı.

Ama bu bir kitaba, bir şarkıya ya da bir filme hayranlık duyan bir kızın hissedeceği türden bir heyecan değildi, ne olduğunu bilmediğim *bu şeye* duyduğum aşk çok daha derindi. Bu şeye Griffin'e duyduğuma benzeyen ama daha farklı bir aşkla bağlanmıştım. Bu aşk bana da aitti. Hayranlık ve gıpta duyguları içinde dışarıdan izleyen bir yabancı değildim.

Bu çok büyük bir aşktı.

Biliyordum. *Hissediyordum*. Boş veremiyordum.

Nate kitabı bir kenara bıraktı. Beni görmesin diye kapıdan çekildim.

"Seni seviyorum tatlı bebeğim."

Gülümsedim, Morgan'ı beşiğine yatırışını görmek için sırtımı duvara dayayıp boynumu uzattım. Nate parmak uçlarıyla Morgan'ın yanağını okşadı.

"Senin kalmanı istiyorum," diye fısıldadı.

Kalmak?

“Uzun bir hayat sürmeni, benden sonra uzun yıllar yaşamayı istiyorum.”

“Nate...” Öyle usul fısıldadım ki beni sadece tanrılar duyabilirdi. Ağlamamak için gözlerimi kırıştıtarak su içmek için sessizce mutfığa yürüdüm.

“Morgan uyudu.”

Pencereden dışarıya, evin önünde sıralanan solar lambaların oluşturduğu halelere bakarak başımı salladım.

Nate buzdolabının kapağını açıp kapadı. Dönüp kısık gözlerle bana baktığını görünce donup kaldım.

“Sanırım bana ait olan bir şeyi almışsın.”

Fotoğraf.

Sırtım kameraya dönüktü. Belki de yatak odasında birden fazla kamera vardı.

“Ben... sadece bakmak istemiştim.”

Nate yanıma yaklaştı, gözlerine bakmayı sürdürürebilmek için başımı geriye attım. “Sadece bakmak için mi?” Başını yana eğdi.

Dilimle birlikte beklenmedik bir korkuyu da yutarak başımı salladım. Fotoğrafı neden almıştım ki? Ne kadar aptalcaydı.

“Tadına bakmak istemedin mi?”

“Şey...” Lütfen bu mesajla ilgili olmasını. Griffin’in haklı çıkmasını istemiyordum.

Nate’e sakso yoktu, tadına bakmak bile yoktu.

Sarılıp yatmak yoktu.

Aletini kaldırmak için hap yoktu.

Hayır. Böyle bir şey olmayacaktı.

“Onu geri versem ve aldığımı bile unutsak olmaz mı? Sadece merakımdan kalkıştığım bir işti. Göz alıcı olduğu için aldım. Annem de fotoğrafçı olduğundan... bilmiyorum. Ama...”

“Göz alıcı mı?” Nate güldü. “Aynı şeyden mi bahsediyoruz? Çünkü son dondurmali sandviçi bana nasıl geri vereceğini anlamış değilim.”

Sikiyle ilgili değildi demek. Tanrı'ya şükür!

“Pazarakşamı döndüğünde dolapta yeni bir kutu bulacaksın.”

“Yani onu yedin.”

“Evet.”

“Güzelliğine hayran kaldıktan sonra mı?”

Boğazımı temizleyip başımı kaldırdım. “Mavi yazılı gümüş rengi ambalaj gerçekten harika bir tasarım. Böyle şeyler dikkatimi çeker.” Biri beni vursun da acılarımdan kurtulayım diye dua ediyordum.

“Fotoğrafını çektin mi? Yoksa fotoğrafını çeksin diye annene götür mek için ambalajı mı sakladın?”

“Hayır. Ona markayı söylerim. Annemin işi bu. Sana daha önce söylemiştim, değil mi? Annemin ürün fotoğrafçısı olduğunu?”

Nate ağır ağır başını salladı. “Baban öldüğünden beri fotoğraf makinesini eline almadığını söylemiştin. Mavi yazılı gümüş rengi ambalaja sarılı dondurmali sandviçler fotoğrafçılığa dönmesi için ilham verir mi dersin?”

“Hiç belli olmaz.”

Nate dudaklarını büzse de gülmek istediğini tamamen saklayamıyordu. “Eh, bana da haber verirsin. Düşünmeden aldığım bir şeyin bu kadar mucizevi bir şeye ilham verip vermeyeceğini görmeyi sabırsızlıkla bekleyeceğim. Bu arada...” başıyla koridoru işaret etti “yolculuğum için kravat bağlamama yardım eder misin?”

“Çantaya koymadan önce kravatı bağlamamı mı istiyorsun yani?”

“Evet.”

Koridordan yürüdük. Nate başını çevirip bana sırtıttı. Gözlerimi kaçırıp bakışlarımı yerediktim.

Dondurmalı sandviç. Kahretsin!

“Mavi mikırmızı mı?” Kravatları havaya kaldırdı.

“Kırmızı. Mavideleke var.”

Nate bileğini çevirip kaşlarını çatarak koyu renklekeye baktı. “Tüh. Nelekesi acaba? Bu kravatı uzun zamandır takmadım.”

“Muhtemelen yemek lekesidir. Yemek yerken kravatını gömleğinin içine sokmuyor musun ya da omzunun üstünden arkaya atmıyor musun? Babam öyle yapardı.”

“Hayır.” Lekeli kravatı yere atıp kırmızıyı boynuna doladı, başını yukarı kaldırıp banabaktı.

“Sen ciddi misin? Kravatı gerçekten ben mi bağlayayım?”

“Sanırım beş bin dolara bir Windsor düğümü de dahildir.”

Bir adım yaklaşıp kravatını iki ucundan tutup çekiştirdim. Nate sırtıttı. Bu gülüş çok tanıdıktı. Zamanı dondurabilseydim tam şu anda durdurur, gözlerimin tanıdık olanın ötesinde mutlak olanı görmesine, zihnimin parmaklarının somut bir şeyi kavramasına izin verirdim. Her gün bir kelebeğin peşinden koşuyormuşum gibi hissediyordum. Bazen kelebeğin peşinden bir uçurumun kıyısına geleceğimi ve toprağın ayağının altından kaybolduğunu hissettiyemi dedim düşünüyordum.

Profesör Nathaniel Hunt gerçek hayatımda yer alıyordu. Nate ise kapalı gözlerin ardında, hafızamın kuytularındaydı, vicdanımı rahat bırakmıyor, varlığımın düğümlerini çözüyordu.

“Herhalde öyledir.” Dudaklarımı büzerek kravat bağlama videosunda gördüklerimi hatırlamaya çalıştım. “Ama Windsor düğümü atmadım, basit bir düğümle bağladım. Bu hafta sonu Windsor düğümlü kravat mecburimi?”

Nate güldü. “Hayır.”

Bakışlarımı parmaklarımın arasındaki kırmızı ipek kumaştan ayırmasam da Nate'in gözlerini üstümde hissedebiliyordum. Nate'in bende uyandırdığı aşinalıktan daha rahatsız edici olan tek şey bana tüm sırlarımı biliyormuş gibi bakmasıydı, benim bilmediğim sırlarımı bile.

"Kendimi yol gös terici gibi hissediyorum. Biradama balık vermektense balık tutmayı öğretmek hakkındaki sözü biliyorsundur."

"Peki sen ne kadar çok şey bilersen sana okadar çok iş buyrulur sözünü biliyor musun?"

Ukalaukala sırttan Nate'e çabucak bir bakış atarak güldüm. Çok yakışıklıydı, özellikle de gülmemek için kendini tutmaya çalışırken dudakları hafifçe ti trediğizaman.

"Dondurmalı sandviçi yedim," dedim, sözlerimin ardındaki kelimelerin taşıdığındanda büyük bir anlam yatıyordu.

"Evet," dedi Nate, o da bu tek kelimeyi başka bir anlam yükler gibi uzatmıştı.

Bakışlarımı tekrar kravata çevirdim. "Başka bir şey daha aldım."

"Biliyorum."

"Öyle mi?" diye fısıldadım, kravatı düzeltirken göğsünün sıcaklığını parmak uçlarımda hissediyordum.

"Evet."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o gümüş ren gi ve mavili ambalajların özel bir yanı yok."

Ona bakmaya korkuyordum. Bakmamaya da korkuyordum.

"Senden bir fotoğraf çaldım." Bakışlarımı birazcık yukarı kaldırıncaya göz göze geldik.

Yüzünde tıpkı fotoğraftaki gibi bir ifadeyle beni dikkatle süzdü.

Büyüleyici bakışlar.

Aralanmış dudaklar.

Savunmasız.

Birkaç saniyesonrayavaşça başını salladı. “Tamam.”

Tamam mı? Doğru cevap bu değildi. Bir şey çaldığımı itiraf etmiştim. Hangi fotoğraf? Neden? Söylemesi gerekenler bunlardı. “Tamam” değil.

“Nedenini bilmek istemiyor musun?”

Başını iki yana salladı, yüzünden yumuşak bir teslimiyet okunuyordu.

“Hangi fotoğraf olduğunu bilmekistemiyor musun?”

Başını iki yana salladı.

“Neden?” diye fısıldadım.

“Çünkü Morgan -Daisy- hep derdi ki, ‘Ben Snoopy isem sen de Charlie Brown’sın.’”

“Ama ben...” Kravatını bırakırken beni bileğimden yakaladı.

“Bunu banasensöyledin.”

“Profesör...”

“Hayır. Profesör değil. Nate.”

“Ne yapıyorsun?” Gözlerimi kapatıp dudaklarımı ısırdım. Bu her neyse... beni mahvediyordu. Elimi çekmek istiyordum ama yapamıyordum çünkü öyle olmaması gerektiği halde Nate’in dokunuşu beni rahatlatıyordu.

“Hissediyor musun?”

“Hayır.” Elimi zorla çekip arkamı döndüm. “Benim bir sevgilim var.”

“Swazy, mesele'budeğil, bunu sen de biliyorsun.”

Titreyerek derin bir nefes aldım. Meselenin ne olduğunu bilmiyordum ama her neyse ödümü patlatıyordu. Ayrıca acı veriyordu. Açıklanamayan şeylerin mucizevi ve heyecan verici olması gerekirdi, vaatler ve hayal dahi edilemeyecek kadar gü-

zel şeyler doğurması gerekirdi. Ama *bu, bu* her ne ise, beni paramparça ediyordu. Belki de Griffin haklıydı; çıkıp gitmeliydim. Ama hatıralar da peşimden gelecekti.

“Evet, şey... Bununne olduğunu bilmiyorum.” Parmaklarımı saçlarının arasına sokup sinirlerimi yatıştırmaya yetmeyenderin bir nefes aldım. “Neden bir fotoğrafını aldım bilmiyorum. Neden ona bakmadanduramadığımı da bilmiyorum.” Döndüm. “Senden bir şey çalmış olmamı umursamıyorsun. Karının aylar önce ölmüş olmasında çocuğunabakanı bir yabancınıneşyalarını karıştırması da umurunda değil.”

Nate’i n gözleri yere dikilirken alnında kırışıklıklar belirdi. “Bilesin diye söylüyorum... Karımın ölmesini çok fazla umursuyorum.”

“Nate, ben öyle demek...”

Nate dişlerini sıkarak başını sertçe iki yanasalladı. “Ayrıca seni işe alırken gerekli tüm prosedürleri yerine getirip geçmişini araştırdım. Seni kızıma bakasındiye sokaktan bulmadım.” Gözlerini tekrar üstüme dikti. “Bu işi çözmekiçin neye ihtiyacın varsa al.”

Göğsümden bastırmaya çalıştığım bir kahkaha koptu “Ben mi? Hani bu işi birlikte çözecektik? O gün garajda sana İspanyolca sınavından bahsettiğimde bunubirlikteçözeceğimizi söylemiştin.”

Cevap yok.

Tek cevabı arada bir göz kırpışlarla bölünen sabit bakışlardı.

“Senişi çözdüğünü müdüşünüyorsun?”

“Evet,” diye fısıldadı.

Bir kahkaha attım. “Öyleseyanılıyorsun. Çözmeye devam.”

“Sana ne düşündüğümü söylemedim. Yanıldığımı nereden biliyorsun?”

Hayır. Bunuk kabul etmeyecektim. Kelimelerağzını dandökül-
meyecekti. “İyi geceler.”

“Adının Swayze olma sındakiir oniyi günde kaç kez düşündü-
ğümü biliyor musun?”

Keşke buk onuyahiç girme seydi. Herşeyi mahvedecekti.

“Evet? Ne yazıkki annemle babam bana bu ismi vermeden
önce üzerinde fazladüşünmemiş.”

“Gözlerikahverengiydi.”

Nate'e dönmeden ellerimle yüzümü kapatıp başımı iki yana
salladım.

“Huysuz veiflah olmaz biriydi. Senin daha uysal bir kişiliğin
var. Morgan’la bu kadar iyi anlaşmanın nedeni de bu. Ama be-
nimleyken... o delişmen kızı görüyorum. Bana kafa tutuyorsun.
Galibabazı şeyler hiç değişmiyor.”

“Ben o değilin,” diye fısıldadım kendi kendime. Daisy,
Nate’in anlattığı hikâyeler dışında kafamda yaşamıyordu. Ben
Nate’in zihninin bir uzantısıyım. Geçmişinin bir bölümünü gö-
rüyordum. Onakafa tutan bendim, Daisy değil. Beni tanımıyor-
du. Ben uysal değildim.

“Bana bakarmı sın?”

“İyi geceler.”

“Bana onun hakkında bir şey sor. Ne olursa.”

Ben o değilim. Ben o değilim.

“Onunla seks yapmış mıydın?”

“Hayır. Başka birtane sor.”

Bana yem atıyordu. Çekip gitmem gerekirdi ama yapama-
dım. Birlikte geçen çocukluklarının hikâyesi bende bağımlılık
yaratmıştı.

“Sence o da seni senin onu sevdiğin kadar seviyormuydu?”

“Evet. Bir tane daha sor.”

“Onu Jenna’dandaha çok mu sev miştin?”

“Hayır Bir tane daha sor.”

“Yani Jenna’yı daha mı çok sevmiştin?”

“Hayır. Bir tane daha sor,” dedi hafif öfkeli bir ses tonuyla

Sorularım onu kızdırıyorsa neden daha fazla sorma m için ısırar ediyordu?

“On beş yaşındaki bir kızı evlendiğin kadın kadar çok mu sevdin yani? Çocuğunun annesi olan kadın kadar? Bu çok saçma. On beş yaşındaydınız.”

“Beynimizle değil, kalbimizle severiz. Güdülerimizle severiz. Aşkın tanımı yoktur ve hepimizin içinde yaşar. Birini sevmenin şartı yoktur. Daisy benim ilk aşkımdı. Jenna da son aşkım. Morgan ise sonsuza dek sürecek olan aşkım.”

Omzumun üstünden ona bir göz attım. “Ölmeden önce Daisy’yle barışmış mıydınız?”

Adem elması bir kez inip kalkarken gözleri kıpkırmızı kesti. “İyi geceler.”

Bütün cevaplar Nate’in sınırlarıyla benimkiler arasında mı yer alıyordu? Belki de bunu hiç öğrenemeyecektik.

YIRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“S^{wayze?}”

Rüyamda Griffin’in motosikletle kaza yaptığını görüyordum. Rüya olduğundan emin değildim. O kadar gerçek gibiydi ki hiç böyle bir acı duymamıştım.

“Swayze?”

Kalabalık taziye sunmak için cenaze evine girerken Griffin’in ailesinin yanında duruyordum. Parlak metal tabutun kapağı kapalıydı. Motosiklet kazasında ölen insanların cenazesinde tabutun kapağı açılmazdı.

“Swayze?”

Babamın cenazesinde annemin elinde tuttuğu mendili gözlerime bastırırken kucağında Morgan’la Nate belirdi. Morgan’ın üstünde bir elbise vardı. Papatya kadar sarı bir elbiseydi, siyah değildi. Nate ona siyah giydirmedeği için sevindim. Bebekler siyah giymezdi. Nate bir koluyla Morgan’ı tutarken diğer koluyla beni sıkıca kavrayıp çekti. Ellerimi kravatına bastırdım. Kravat griydi. Kravatını kim bağlamıştı?

Beni bir kez daha gözyaşlarına boğduktan sonra ne kadar üzgün olduğunu ama hazır olacağım anı bekleyeceğini söyledi. Ne

için hazır? Sonra bir kez daha eğilip fısıldadı, “Seni seviyorum Daisy.”

“Swayze?”

“Ne?” Birden sıçrayarak kalkıp oturdum, koridordan odaya dolan ışık gözlerimi kamaştırıyordu.

Rüya görmüştüm. Gözlerimi kırıpıştırarak yakıcı gözyaşlarını bastırmaya çalıştım. Kahretsin, o kadar gerçek gibiydi ki. Griffin’i aramam gerekiyordu.

“Şey...” Nate boğazını temizledikten sonra omzunun üstünden koridora doğru bakarak ensesini ovuşturdu. “Ben gidiyorum da...”

Geceliğimin spagetti gibi kıvrılmış olan eteklerini düzeltirken sağ mememin dışarı fırladığını fark ettim, yarısı fırlamıştı ama meme ucum *olduğu gibi* ortadaydı. “Aman Tanrım! Şeyimi gördün...”

“Büyütmene gerek yok.” Mememe doğru kaçamak bir bakış attıktan sonra gözlerini tekrar örtülü olan göğsüme dikti.

“Büyütmeme gerek yok mu? Mememden mi bahsediyorsun yoksa ortada abartılacak bir durum olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

Uysalmış, peh.

Nate’in gözleri birden gözlerime kaydı. “Hiçbiri. İkisi de.” Başını iki yana salladı. “Işık yanmıyor, zaten bir şey görmedim. Sadece çıktığımı haber vermek istemiştım, Morgan’ı dinleyesin diye.”

“Tamam.”

“Tamam.” Başını salladı. “Yarın akşam görüşürüz. Ayrıca... ben bir şey görmedim.”

“Yalancı.” Önlemolarak örtüyüiyice göğsümeçektim.

“Yalansöylemiyorum.” Kapıya doğru geriledi.

“Yine de sana inanmıyorum.”

Kıkırdadı. “Peki. Yarın döndüğüm zaman gördüğüm şeyin resmini çizerim... yani bir kolunu kale direği gibi başının yanına dikmiş, diğerini göğsünün üstüne atmış ağzın açık horlarkenki halini. Memeni neden dışarı çıkardın hiç anlamadım.”

Kapıya bir yastık fırlattım ama ıskaladım. “Onu ben çıkarmadım. Kendiliğinden...”

“Hoşçakal Swayze.” Sırtarak köşede gözden kayboldu.

Saati umursamadan (sabahın dördüydü) Griffin’i aradım. Sesini duymaya ihtiyacım vardı.

“Evet?” Uyku mahmuru sesi beni sıcak bir battaniye gibi sarı-verdi. Seksi değildi. Heyecan dolu değildi. Ekrana bakıp da arayanın ben olduğumu gördüğünden emin değildim.

Ama dakikalar önce zihnim Griffin’in yasını tutuyordu. Aptal kâbuslar. Griffin’in uyanık, seksi ya da heyecan verici olması gerekmiyordu. Benim için varlığı yeterliydi.

“Selam,” diye fısıldadım boğazımdaki yurnruyu bastırıp gözlerimden akan yaşları silerek.

“Herşey yolundamı bebeğim?”

“Şimdi yolunda.”

“Swayz... saat geceninkörü. Neden uyanıksın?”

“Profesör havaalanına gitmek için az evvel çıktı. Tekrar uyuyacağım ama sesini duymaya ihtiyacım vardı. Ben...” Burnumu çektim.

“Bebeğim sen ağlıyor musun?”

“Kötü bir rüya gördüm. Hepsi bu.” Tekrar gözyaşlarımı sil-dim. “Dikkatli olacağına söz ver.”

“Rüyada bana bir şeymi oluyordu?”

Başımı salladım, duyduğum acı konuşmamı engelliyordu. Rüya o kadar gerçek gibiydiki.

“Swayz?”

“S-sen... ölmüştün.” Ağzımdan fırlamaya can atan hıçkırığı bastırdım.

“Ben iyiyim. Tamam mı?”

Griffin’in göremeyeceği bir baş sallama da ha. “Uyu hadi. Ben sadece sana ihtiyacım olduğu için...” Titreyen alt dudağımı ısırdım.

“Benim de sana *ihtiyacım var*,” dedi Griffin.

Evet. Bu. Tam olarak bu.

“Marketteki adamımı hak etmiyorum. Ama bu aramızda sır olarak kalabilir mi?”

Griffin kıkırdadı. Sesi uykuçukuyordu. “O günmarkette gerçekten çok şapşaldın. Ağzındançıkan her şey dominotaşları gibi ü st üstedevriliyordu. Ayrıca beni gözleriyle yiyip bitirmiştin.”

“Ne? Bu doğru değil.” Sırtımı dikleştirdim.

“Tamamen doğru. Otoparktan çıktığımda kendimi saldırıya uğramış gibi his ediyordum.”

“Griffin Calloway, ya sarhoşsun yada akşamdan kalma. Buda nereden çıktı? Daha önce bunu bana hiç söylememiştin. Hiç...”

Yine kıkırdamalar duyuldu. Bunu duyunca yanağım göğ sü-nü, kulağım da kalp atışlarını özle di. Seksten sonra darmadağın örtülerin içinde sarmaş dolaş oluponu güldüren bir şeylerden konuşurken çıplak göğ süne yayılmayı seviyordum.

“Doğru. Kendi kendime, ‘Dostum bu kız tam bir felaket,’ dedim, ‘mavi olduğunu düşündüğüm ama göğsümden yukarıya bir türlü çıkmadıkları için ren ginden emin olamadığım o gözlerle beni on kez soyan bir hormon yığını.’”

“Teşekkürler Griff. Rüyamda öldüğün için artık o kadar da üzülmemeye başladım.”

“Ama... en iyi kısmıduymaya hazır mısınız?”

“Vay be! Bunda iyibir kısım vardiyorsun yani.”

“İyi kısmı tanıştığımızın ertesi günü annem ve babamla ye diğim akşam yemeğiydi. Annem günümün nasıl geçtiğini sormuştu...”

Elimde olmadan sıırıttım. Demek huyu bura dan geliyordu.

“Ona bir kızla tanıştığımı söyle dim. Onu aklımdan çıkaramadığımı. İçimde bir his vardı. Beni en derinimden sarsmıştın. Sebebi tek bir şey değildi, bakışların, sözlerin, sesin, tavırların, hepsi... ya da hi çiri. Hâlâ bilmiyorum. Aradığımı bulmuş gibi hissediyordum. Şimdi bile her gün aynı şeyi hissediyorum.”

Marketteki adamımın yaşlı ruhu tam burada, telefonun diğer ucundaydı. “Bana tek parça halinde dön. Olur mu?”

“Denerim.”

“Dönmezsen ölürüm.”

“Bu çok trajik olur. Ölme Swayz.”

“Sa dece... eve dön. Seninle evcilik oynamak istiyorum.”

Griffin kıkırdadı. “Evcilik ha?”

“Evet. Ben yemek pişireceğim. Sen temizlik yapacaksın. Ben çamaşırları yıkayacağım...”

“Çamaşırları ben yıkarım.”

“Ben de onu demek istedim. Sen çamaşırları yıkayıp temizlik yaparsın. Şey... dürüst olalım. Yemeği de gene lde sen pişireceksin”

“Bunları zaten ben yapmıyormuşum gibi. Peki sen bu denklemin neresinde olacaksın?”

“Ben çalışırken seni izleyeceğim. Vücu dumla dikka tini dağıtacağım. Seni baştan aşağı yalayacağım. İşte... bunun gibi şeyler.”

Griffin boğazını temizledi. “İşeyarayabilir.”

“Bence de.”

“Hadi uyu Swayz. Güneş doğmadan seninle ilgili müstehcen rüyalar görmem gerek.”

“Seni seviyorum. Sakın öleyim deme, yoksa seni öldürürüm. Tamam mı?”

“Elimden geleni yapacağım. Ben de seni seviyorum.”

Telefonu kapattı, yine telefonu kulağımda biraz daha tuttum. uyuyana kadar. Rüyamda ikimizi görmek istiyordum ama görmedim. Saatler sonra bebek ağlamasına uyandığımda ahım ter içindeydi. Rüyamda Nate’i görmüştüm, Daisy’nin Nate’ini ya da Morgan’ın babasını değil. Fotoğraftaki Nate’i görmüştüm.

Genç.

Seksi.

Hâlâ yastığımın altında duranfotoğraftaki seksi Nate’i.

Morgan’ın hayatı buna bağlıymış gibi hemen bebek odasına koştum, aslında gördüğüm rüyadan kaçıyordum, yirmili yaşlarındaki Nate’le seviştiğim rüyadan.

Yok artık.

“Günaydın tatlı bebeğim.” Mor ganı kucığıma aldım. “Acıktın mı? Yoksakötü bir rüya mı gördün? Kötü rüyalar kol geziyor.”

Korkunç rüyalar.

Uygunsuz rüyalar

“Sana bir düşkapanı almalıyız. Belki ikimizin de düş kapanına ihtiyacı vardır.” Bezini değiştirip mamasını hazırladım.

Griffin benim dünyamdı. Canlı bir fantezi. Büyük ikramiye-nin vurduğu bilet. Beynimi yeniden taratmalıydım. Bende bir sorun vardı. Griffin Calloway’dan başka bir erkeğin oynadığı seks rüyaları görmemeliydim.

Fotoğrafı Nate hakkında hayaller kurmak için yürütmemiş-tim. Merakımı gidermek ve bu çılgınlığı çözecek tanıdık bir kı-ılcım bulabilmek için almıştım.

Morgan'a mamasını yedirmek için koltuğa otururken telefonum öttü.

Profesör: Otele vardım. Morgan'a benim için bir günaydın öpücüğü ver. Bir şeye ihtiyacın ol ursa mesaj at. Yalnız dikkat et genel izleyici kitlesine uygun ve profesyonelce olsun. ;)

"Of, Tanrı aşkına..." Başımı iki yana salladım. Benimle kafa buluyordu. Hep patronuna yanlışlıkla sakso mesajları gönderen dadı olarak kalacaktım, sonra da onunlailgiliseks rüyaları görecektim.

Swayze: Annem, Morgan ve benimle akşam yemeği yemeye geliyor. Bütün edebimi t akınmam gerek. Yani merak etme.

Profesör: Annene mavi yazılı gümüş rengi ambalajı göstermeyi unutma.

Swayze: Patronum olmasaydın bir şey derdim de.

Profesör: Konferans salonunun önündeki bir mill ik kahve kuyruğunda bekliyorum. Beni biraz güldür. Patronun olmasaydım ne derdin?

Sırıttım. Yem atma konusunda gerçekten iyiydi. Bense yemi yutmamalıydun. Ama...

Swayze: Kravat ın n asıl? Biri kravatına iltifat ederse yirmi bir yaşındakidadının bağladığını söylemeyi unutma.

Profesör: Ayıp olmuyor mu?

Swayze: Asıl ayıp o lan çantana koyduğun yaşlı adam ayakka-bıları. Onları nereden aldın? Ortopedik ayakkabı mağazasından mı?

Profesör: Yalan. Heps i yalan. Öğrencilerim kampüsteki en havalı profesör olduğumu düşünüyor.

Bundan şüphem yoktu. Profesör Hunt her kızın yatmak isteyeceği öğretmendi. İyi ki öğrencisi değildim. Onunla sadece rüyalarımda sevişiyordum.

Ürperdim. Aptal beynim bununla uğraşmaktan vazgeçmiyordu. Nate'in bir sakso mesajı vardı. Benim de bir seks rüyam. Ödeşmiştik ama Nate bunu bilmiyordu. Hiçbir zaman da bilmeyecekti.

Swayze: *Sivilceli halinle neye benzediğini hatırlıyorum. Hiç de havalı değil.*

Profesör: *İki. En fazla üç sivilce. Hafızan o kadarda iyi değilmiş.*

Swayze: *Git başkasına ukalalık tasta. Dünyanın en sevimli bebeğiyle oynayacağım. Bana bayılıyor. Çatla.*

Profesör: *İkinizi de inanılmaz kıskanıyorum. İyi eğlenceler!*

"İkimizi demi?"

Morgan havaya tekmeler savurarak biberon emziğine asılırken yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Baban seni neden kıskanıyor?" Ayağını gıdıkladım. "Günü benimle geçirdiğin için mi? Bu çok saçma."

Gerçekten saçmaydı. Değil mi? Keşke zihnimi kontrol edebilsydim ama yapamıyordum. Birden sabah gördüğüm rüyaya atlayvermişti.

O rüyayı düşünmekten vazgeç!

Zihnim Griffin'den yirmili yaşlarındaki Nate'le sevişmek için can atmaya nasıl geçmişti? Kendimi bebeklerle ilgili şeyleri düşünmeye zorladım: kirli bezler, kusmuklar, emikleme aktiviteleri, bebek arabasıyla gezintiler, uyku vakitleri. Önümüzdeki yedi saat boyunca hepsini yaptık. Geçen her saatte bu küçük kıza daha da bağlanıyordum. Kendimi annesi gibi hissediyordum. Bu doğru değildi. Ben onun annesi değildim. Asla annesi olmayacaktım. Ama şu anda onu büyüten anne figürü bendim.

Nate yeniden âşık olursa hayatlarındaki bu yeni kişi Morgan'ı sallayarak uyuturken, ateşi çıktığında rahatlatırken, babası onu daha çok kucağına alsın diye ısrar ederken yada onu güldürürken ilkleri yaşamamış olacaktı. O ilk anları ben yaşamıştım.

Rüyalarımaya rağmen Nate'e âşık değildim ama Morgan'a âşık-tım. Bende be bek sahi bi olma isteği uyandırmıyordu, ona sahip olma isteği uyandıırıyordu.

"Annem geldi!" Kucağımda Morgan'la kapıya giderken bur-numla boynunu gıdıklayıp onu kıkır kıkır güldürdüm. "Aa... vay canına... neler oluyor?" Ağzına çikkalmıştı.

Annem gülümsedi, Sherri, Chloe, Hayley ve Sophie de öyle.

"Sürpriz!" Sophie kollarını havaya kaldırdı.

"Hemde büyük bir sürpriz." Geri çekilip içeri gelmelerini işa-ret ettim.

"Küçük bir kuş, bir sürü arkadaş'a ihtiyacın olduğunu söyle-di..." Sherri bir kolunu bana dolayıp yandan sarıldı "bir sürü de kucaklaşmaya."

"Bana ver, bana bana." Annem beni yanağımdan öptükten sonra Morgan'ı aldı. "Ne kadar da tatlı."

Chloe, Hayley ve Sophie hep birlikte banasarıldı.

Griffin. Bu onun işiydi. Ağlamamak için gözlerimi kırptıstır-dım. Şimdi onu daha da çok seviyor ve özlüyordum. Tanrım... onu zaten çok özlemiştim.

"Burada olduğunuza inanamıyorum... Bir cumartesi akşamı. Hayley, bana çok güzel bir gece yaşatıyorsun." Kolumu Heyley'ye do-layıp herkesi oturma odasına buyur ettim. "Bunu hak etmiyorum."

"Griff anneni dealıp bir kızlar gecesi düzenlersek bizesonsu-za dek boçlu kalacağını söyledi. Ama..." sıırıttı "... biz bunu zaten istiyorduk."

Hayley beni bıraktı, hep birlikte annemle Morgan'ın etrafını sardılar.

"Buraya benim için mi yoksa Morgan için mi geldiniz çocuk-lar? Doğru söyleyin."

"İkisi de." Hayley omuz silkti.

“Eh, Morgan’ın ellerine dokunmadan önce ellerinizi yıkamayı unutmayın. Profesör bu konuda çok titiz.”

“Profesör mü?” Sherri bana baktı.

“Morgan’ın babası -patronum- bir anatomi profesörü. Adı Nathaniel Hunt ama ben ona Profesör diyorum.” Ve de Nate diyorum çünkü hakkında bir sürü şey biliyorum, ayrıca rüyalarımda onunla sevişiyorum.

Başlama yine!

“O nasıl? Karısını kaybetmiş, değil mi?” diye sordu Hayley herkes ellerini yıkayıp bebeği sevmek için sıraya girerken.

“Bence iyi idare ediyor. Bebek olunca işler farklı oluyor. Sadece yoluna devam edip işine odaklanarak yeniden aşkı bulmayı düşünemez. O sadece bekâr bir erkek değil; bebeği olan bekâr bir erkek.”

“Harika bir de dadısı.” Annem Morgan’ı Sherri’ye verirken bana göz kırptı.

“O da var tabii.” Sırıttım.

“Oha!” Hayley şömine rafındaki fotoğraflara bakıyordu. “Profesör bu mu?”

Güldüm. “Evet.”

“Umarım benim de böyle profesörlerim olur.”

Benden başka herkes rafın etrafına toplandı.

“Yakışıklıymış,” dedi annem.

Annem. Babamdan başka hiçbir şeyi ve hiç kimseyi düşünmeyen ve sözünü etmeyen kadının başka bir erkeğe yakışıklı dediğine inanamıyordum.

“Kaç yaşında?” Sherri eğilip fotoğrafa daha yakından baktı.

“Otuz altı.”

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

“Eğer yeniden biriyle çıkmayı düşünürse onu Krista’ylatanıştırmalısın.” Sherri manalı manalı anneme baktı.

An nemin şaşırmasını ya da gücendiğine dair bir belirti göstermesini beklerken nefes alamıyordum. Henüz babamın kaybının üstesinden gelememişti.

Annem dudağını ısırdı. Neden dudağını ısıırıyordu? Burada neleroluyordu?

“Gençer kekavcılığını becere bilir miyim dersin?”

Yok daha neler.

Nate’e sulanıyorlardı. Benim Nate’ime. İçimden irkildim. Aslında benim Nate’im değildi ama bir bakıma sayılırdı da. Karmaşık bir meseleydi. Ama böyle bir imada bulunmaları yanlıştı –hem de çok yanlış– yani annem ve Nate... Ne yani? Çıkacaklar mıydı?

Bu sa bah rüyamda Nate’le sevişmiştim. Evet, bu da çok yanlıştı ama anne ve kızın aynı adam hakkında cinsel düşüncelere sahip olmasına karşı evrensel bir yasa olması gerekirdi.

İğrenç. Hayır. Böyle bir şey olamazdı.

“Ondan bir gün bile büyük görünmüyorsun. Elbette becere bilirsin.”

Annem güzeldi, sadece kırklarında bir kadına göre değil, her yaşta kadına göre güzeldi. Bende kırklarına geldiğimde onun yarısı kadar güzel olayım diye dua ediyordum. Ama... hayır. Nate ona göre değildi.

“Profesörün öyle kolay kolay biriyle çıkacağını sanmıyorum. Zor bir işi ve bir beğivar. Anne, beñce kendine internetten birini bulmalısın.”

Konuyu değiştirmen üzerine şömine rafını bırakıp kanepe ve koltuklara döndüler. Sophie, Hayley ve Chloe Morgan’ı kapıp oyun halısı ve dönen cesiylelerde oynamaya başladılar.

“Doktor Bde bunu ta vsiye etti.”

Canım Doktor Bunz.

“Arkadaşlıksitelerine üye olan birkaç arkadaşım var.” Sherri annemin yanına oturdu.

Zamanlama açısından iyi mi kötü mü olduğundan emin değildim ama telefonum çaldı ve arayan profesördü.

“Hemen dönerim.” Gülümseyerek yatak odasına gittim, telefonu kulağıma götürdüm. “Selam.”

“Anlaşılanevime davetettiğin kadınlarortopedikayakkabılarımarağın beni çekici buluyor.”

Aptalkameraları nasıl unutmuştum?

“Ukalalık sana hiç yakışmıyor Profesör. Ayrıca sevgilimin daha liseye giden on yedi yaşındaki kız kardeşinden ve biri benim, diğeri de Griffin’in annesi olan orta yaşlı iki kadından bahsediyoruz. Bu göğsünü neden bu kadar kabarttı anlamadım.”

“Düşmanmış gi bikonuşuyorsun”

Derin bir nefes alıp başparmağımın tırnağını kemirmeye başladım. Gerçekten düşmanca mı konuşuyordum? “Ne diye düşmanlık edeyim ki?”

“Belki de sadece beni korumaya çalışıyorsundur. Haklısın. Ne hayatıma bir başka kadını almayı düşünecek kadar bile gücüm ne de biriyle çıkacak zamanım var. Sen, annem ve Morgan sayesinde zaten limitime ulaşmış durmdayım.”

“Ben mi?” Gülmemek için öksürdüm.

Nate içini çekti. “Lafı daha fazladolandırmak istemiyorum. İnkâr etmek bunu ortadan kaldırmıyor.”

“Nate...”

“Senden bunun tek mantıklı açıklama olduğunu kabul etmenden başka bir şey istemiyorum.”

“Dur biraz, ben...” Başımı iki yana sallayarak gözlerimi kapadım, telefonumu elimde öyle sıkıyordum ki sanki ondan nefret ediyor ve kapatmak istiyordum.

“En iyi arkadaşım senin içine hapsolmuş!”

İşte oradaydı, ortalık yerde, duman gibi havada asılı duruyor, her şeyi bulanıklaştırıyor ve beni boğuyordu.

“Ben o değilim,” diye fısıldadım.

“O’sun. Bunu göremediğin için üzgünüm. Hatıraların...”

“Kapatmam gerek. İçmeyi bırak. Kafanı allak bullak ediyor.”

“Bir şeyiçtiğim yo...”

Telefonu kapatıp nefes almaya çalıştım. Nereye gitmişti? Odadaki tüm oksijeni kim çekmişti?

Nate yapmıştı. Hakkı olmayan şeyleri almaya çalışıyordu. Daisy’yi alamazdı çünkü o ölmüştü. Bu odadaki havayı alamazdı çünkü burada değildi. Ayrıca elimde ne kadar az kalmış olursa olsun akıl sağlığımı da alamazdı.

İçeriden gülüşmeler geliyordu. Gözyaşlarımı silip döndüm.

“Altını doldurdu. Bezini değiştireceğiz.” Hayley peşinde kardeşleriyle kapılara bakınıp bebek odasını arıyordu.

Başımla Morgan’ın odasını işaret ettim. “İşimi yapıyorsunuz. Maaşımı sizinle paylaşmak zorunda kalabilirim.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Sophie.

“Tabii. En sevdiğim kızları alışverişe götürmedim. Bence bir gezinti planlamalıyız.”

Sophie ellerini çırpıttı. “Evet!”

Hayley kardeşine bakıp gözlerini devirirken Chloe sakın davranmaya çalışıyordu ama dudaklarının heyecanla kıvrıldığı gözümünden kaçmadı.

“Her şey alt açma masasında. Yardıma ihtiyacınız olursa haber verin.”

“Milyon kere bez değiştirdim. Bize bırak,” dedi Hayley Morgan’ı alt açma masasına yatırırken.

“Biriniz gözünü ondan ayırmasın. Yuvarlanıp düşebilir.”

“Bize bırak. Ciddiyim.”

Başımı salladım. Hayley’nin yaşındayken ben de böyle söyledim. Ama şimdi Morgan’la birlikteyken bir annenin korumacılığını edinmiştim, o yüzden de kendimi her şeyi, söylemem gerek-meyen şeyleri bile söylemek zorunda hissediyordum.

“Yemeği ne yapalım? Dışarıdan mı söyleyelim?” diye sordum annem ve Sherri’ye, köşedeki kameraya bakmamaya çalışıyordum. Ona bakmak istemiyordum... Nate’e.

“Pizza?” dedi Sherri.

“Bana uyar.” Telefonuma bir göz attım.

Profesör: *İyi akşamlar. Kaldığın için tekrar teşekkür ederim.*

Neden ona kızmamı zorlaştırıyordu? Telefonumu cebime soktum.

“Sherri taşınacağını söyledi.”

Annemle göz göze gelince yüzümü buruşturdum, Sherri de öyle. Griffin ona söylediye Sherri elbette anneme söylediğini farz edecekti.

Sherri ellerini havaya kaldırdı. “Doğrusu ben de bu sabah Griffin arayınca öğrendim. Seni kontrol etmemizi ve o dönmeden önce taşınacak bir şey varsa yardım etmemizi söyledi.”

“Sana bu akşam söyleyecektim.”

Annem elini sallayarak geçiştirdi. “Sorun değil. Söyleyeceğinden eminim.” Ellerini kucağında birleştirdi. “Demek birlikte oturacaksınız. İş ciddiye biniyor olmalı.”

Sherri'ye bakıp gergince gülümsedim. Sherri bana olan sevgisini hiç saklamazdı. Onu Griffin'in bana evlenme teklif etmesinden daha çok sevindirecek bir şey olmadığını biliyordum. Bu benim de hayalimdi.

Ama annem daha mesafeliydi. Doğru. Tek çocuğu bendim. Bana karşı koruyucu olması gerekiyordu. Bunu fark edince kendimle resmen gurur duydum.

"Galiba ciddi düşünüyoruz. Çoğunlukla ya Griffin bende oluyor ya da ben onda, o yüzden beraber oturup kiradan tasarruf etmek mantıklı geliyor."

"Yanievlenmeden seks mi yapıyorsunuz?"

Ne?

Ben delici bakışları altında oturduğum koltuğa karışıp yok olurken karşımda duran şeytani kadınlar yüzlerindeki ciddi ifadeyi korumakta harika iş çıkarıyorlardı.

"Sen ciddi misin? On dokuzuncu doğum günümde bana prezervatifler ve kayganlaştırıcı hediye etmiştin." Birkaç saniye gözlerimi bile kırpmadan öylece kaldım, sonunda annem hafifçe gülümsedi.

"Öyle mi?" Hayley'nin sesini duyunca sıçradım.

Dönüp arkama baktım. Bu sohbet genç kulaklar için pek de uygun değildi.

"Vay canına, anne, sen dövme yaptırmama bile izin vermiyorsun."

Sherri Hayley'ye bakıp gözlerini devirdi. "Dövme yapmana izin vermem seni hamile kalmaktan korurmaz."

"Ee..." Ayağa kalktım, "Kim neli pizza istiyor?"

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Unutulmaz bir hafta sonu olmuştu. Griffin’le birlikte gidemeyişime üzülererek başladığım şey Morgan’la geçirdiğim hoş zamana ve ailemle birlikte kahkaha dolu bir geceye dönüşmüştü. Ailesine benim ailem demek için Griffin’le evlenmem gerekmiyordu. Onları seviyordum. Onunla gitmediğim için sinirleneceği yerde dün akşamı ayarladığı için Griffin’i seviyordum.

Griffin daima beni düşünüyordu.

Ne var ki arka kapı açılır ken büfün eğlence ve lahkahalar bitmek üzereydi. Patronum eve dönmüştü.

Bebeği ona verip git.

“Selam...” Nate çantasını yere bırakıp ellerini yıkamak için doğruca lavaboya giderken tezgâhın üzerine bir buket çiçek bıraktı.

Morgan’ı kollarımda hoplatıyordum. Morgan sütle kafayı bulmuş gibi babasına birkaç kez gülümsedi. Bu sinirlerimi yatıştırdı ama sadece biraz.

Bebeği ona verip git.

“Değiş tokuş.” Nate çiçekleri bana uzattı.

O Morgan’ı alırken ben de çiçekleri aldım. “Bunlar benim için mi?” Bu kadar soluk soluğa konuşmak istememiştim ama Nate yine odadaki bütün oksijeni çekmişti.

“Kaldığın için.”

Başımı iki yana salladım. “Kaldığım için beş bin dolar alacağımı sanıyordum.”

“Para iş için. Çiçekler ise özel. Sadece para için kalmadığımı biliyorum. Morgan’ı sevdiğin için kaldı n.”

Omuz silktim ama Nate’e bakmadım. Bakamazdım. “Para için kaldım.”

Morgan içinkalmıştım. Kimi kandırıyordum? Nate için kalmıştım çünkü bana ihtiyacı vardı.

Hassiktir.

Kalmamam gerekirdi. Annem benim ailemdi. Griffin ailemdi. Griffin’in annesi, babası ve kız kardeşleri ailemdi. Nate ve Morgan benim ailem değildi. Bunu unutmamalıydım.

“Ee...” boğazını temizledi “işinde iyisin.”

Gözlerimi çiçeklerden ayırmadan başımı salladım. Ayaklarım kımıldamıyordu. Yere çivilenmişlerdi. Nate hiç dokunmadan beniesir tutuyordu. Geçmişinin gücü çekip gitme irademe baskın geliyordu. Bu gücün pes etmeye niyeti yoktu.

“Uyudu,” diye fısıldadı.

Başımı kaldırdım. Morgan, Nate’in omzunda uyuyakalmıştı. Zaten o geldiğinde uyumak üzereydi.

“Daha gitme.” Birkaç saniye gözlerime baktıktan sonra Morgan’ı odasına götürdü.

Kaçmak için fırsat bu fırsattı. Kaçmalıyordım. İkimizin yalnız kalmasından hayır gelmezdi. Ama bacaklarım hareket etmiyordu.

Belli belirsiz bir figür halinde usulca yanıma geldi. Bunun dile getirilmemiş bir düşünceden öteye geçmesine asla izin vermeyecektim ama Nate’e bakmayı seviyordum, ka famdaki Nate’e, fotoğraftaki Nate’e ve karşımda duran Nate’e. Bu kalbimi parça parça ediyordu.

Griffin'i çok seviyordum. O benim her şeyimdi. İnsanın her şeyi varsa daha ne isterdi?

Hiçbir şey.

Mantıklı cevap buydu. Tek cevap da bu olmalıydı. Ama mantık kuralları bana işlemiyordu çünkü görmemem gereken şeyleri görüyor, bilmemem gereken şeyleri biliyordum ve her şeyim varsa daha ne isterim ki sorusunun cevabı... Nate Hunt'tı.

Nate farkında olmadan takındığı o kasıntı havasıyla yürüyordu. O böyleydi. Kendinden son derece emin. Karşımda durunca, bir kez daha alanımı işgal edince, sessizce derin bir nefes aldım. Bir şey söylemiyordu. Sanki yakınlığı her şeyi anlatıyordu, benim Daisy olduğumu sanıyordu. Daisy'nin bu kadar yakınında durabilirdi. Daisy buna itiraz etmezdi.

"Sanırım karını özlüyorsun," diye fısıldadım birbirlerine değmelerine sadece birkaç santim kalmış çıplak ayaklarımıza bakarak.

"Hemde çok."

Cevabı kalbimi sıkıştırdı.

"Sanırım Daisy'yi özlüyorsun"

"Anlatamayacağım kadar."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Nate..." Göz göze gelene dek başımı kaldırdım. "Benim o olmadığımı anladığın zaman olacaklardan korkuyorum."

Avucunu yanağıma koydu. Nefes alamıyordum. Beni öperse mahvolurdum.

"Ben de o olduğunu anladığın zaman olacaklardan korkuyorum." Bana iyice yaklaştı.

Beni öpme.

Öp beni.

Yapma.

Yap...

O gün garajda yaptığı gibi yanağını göğsüne yasladı ama bu kez dudaklarını kafama bastırmıştı. Griffin'in kız arkadaşı Nate'le öpüşmek istemiyordu ama Nate'in neden kafasında yaşadığını bilmek isteyen kız... o kız bir öpücük geçmişi canlandırabilir mi, her şeyi açıklığa kavuştura bilir mi diye merak ediyordu.

Ona sarılmadım ama içimden sarılmak geliyordu.

Hiçbir şey söylemedim çünkü bu kelimelerle anlatılamazdı.

Beni bırakana kadar kollarında kaldım. Beni bırakınca den-gemi sağlamak için avuçlarımı göğsüne dayadım. Bu dokunuşta inkâr edilemez birşey vardı, ona da ha önce milyon kez dokunmuş gibiydim. Bu yüzden benim Daisy olduğumu düşünüyordu.

Gözlerim gözlerine kayınca Nate bana hüznle gülümsedi. "Hatıraların... bana ait değil. Daisy'ye ait, sana ait."

Başımı yavaşça iki yana salladım.

"Evet." Geri çekilmeye kalktığımda bileklerimi kavrayıp yeniden göğsüne yasladı. "Hakkımda bildiğin her şey Morgan'ın bildikleri. Onun gördüklerini biliyorsun. Onunla paylaştıklarımı biliyorsun. Babamın hokey kampı hakkında onunla konuştuklarını biliyorsun. Daisy'nin söylediği şeyleri söylüyorsun. Karnımdaki doğum lekesinin kalp şeklinde olduğunu söyledin, bunu söyleyen tek kişi Daisy'di. Nasıl bilmiyorum ama... Daisy'nin banadair anılarına sahipsin. Onu -ya da kendini- neden hatırlamadığını bilmiyorum ama..."

"Gitmem gerek." Ellerimi göğsünden çekmeden biradım geriledim. Bu adamla aramızda bütün mantığı hiçe sayan bir bağ vardı.

Nate başını eğdi, ikimiz de göğsüne koyduğum ellerime bakıyorduk.

İnkâr edilemez.

Manyetik.

İnsanın hayatınıdeğiştirecek kadar önemli.

Yavaş yavaş. Acı çekerek. Elleri mi yumruk yapıpiki yanıma indirdim. “Yarın kaçta?” diye fı s ı ldad ı m.

“Altıda.”

Başımı salladım. “İyi gece ler Profesör.”

Haftanın gerikalanında Daisy'den hiçbahse tmedık. Fotoğrafi hâlâ ce bimde taşıyordum. Tabi i ne denini bilmiyordum. Son bir-kaç ayda Bilmedıklarım Listesi katlanarak uzamıştı. Zekâ açısındanhayata önde başlamışbiri yken bili nmeyenin karanlıkdeliği- ne yuvarlanmıştım.

Nate'in varlığından bile haberimün olmadığı bir parçamı taşıdığını anlamıştım. Ama bir haftanın sonunda Griffin dmadan yapamadığımı da anlamıştım. Üç gün önce be ni başkasının tele- fonundan arayıp telefonunun çalındığını haber vermişti. O zamandan beri de konuşmamıştık.

“Eminim yakında gelir.” Sherri bana yiyecek dolu bir tabak uzattı. Güzel kokuyordu ama Griffin'le iletişimimiz kesildiğinden beri iştahım yoktu.

“Bunu yapmanıza gerçekten gerek yktu.” Suđu suçlu gü-lümsedim.

Griffin'in ailesi ve anne m dün eşyalarımı taşımama yardım etmişlerdi. Şimdi Griffin'i n dönmesini beklerken “bizim” evimizde bana akşam ye meği servisi yapı yorlardı, Griffin'i n ne zaman döneceği belli değildi çünkü üç gündür kimse onunla konuşmamıştı.

“Çok gerginsin Swazye. Griffin sana göz kulak olmamızı istedi, bizim yaptığımız dabu. Se nde ailedensin.”

Zoraki gülümseyip çatalımla tabağımdakileri karıştırdım, ancak üç bezelye, bir lokma da tavuk yiyebildim. Geçen hafta olanlar kafamı allak bullak etmiş, bana varlığımı, kimliğimi, amacımı sorgulatmıştı. Griffin benim dayanağımdı. Kendimi onun sevgisinde buluyordum. Nate'in Jenna ve Daisy'yi benim Griffin'i sevdiğim gibi sevdiğini düşünmek dayanılmazdı.

"Ben de gitmeliydim." Sandalyemi geri itip ayağa kalktım, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Burada olması gerekirdi. Neden burada değil? Neden yeni bir telefon almadı? Neden... Kahretsin! Aklımı kaçırıyorum. Motosikletler tehlikeli. Griffin yolda adeta hedef tahtası gibi, etrafı direksiyon başında cep telefonuyla konuşan ya da kafayı bulmuş aptallarla çevrili... ya da araba kullanırken uyuyakalan ya da..."

"Duydun mu? Geldi işte." Ben Sherri'yle ikisinin önünde tam anlamıyla ruhsal çöküş yaşarken Scott bana bakıp sırıttı.

"Geldi mi?" diye fısıldadım hiç kımıldamadan dinleyerek Tanıdık uğultu gitgide artıyordu.

Scott benim için kapıyı açtı. Zeki adam. Yoluma çıkan herkesi ezip geçecektim çünkü.

Griffin motosikletinden inip kaskını çıkardığında kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Bir altmış yedilik çılgın aşk, bir seksenden uzun deriyle kaplı kasın, bir haftalık sakalın, bembeyaz gülümseyişin ve samur rengi gözlerin üstüne atlamak üzereydi.

"Seni görünce içim açıldı." Griffin eldivenlerini çıkarırken sırıttı, bense hiç beklemeden kendimi kollarına attım. "Oof!" Beni yakalarken arkasındaki motorun üstüne devrilmemek için hafifçe yalpaladı.

"Yeniden nefes alabiliyorum," diye fısıldadım kulağına. Duyularım onu içine çekiyordu. Söylemek istediğim bir sürü şey vardı ama ağzım ağzına ihtiyaç duyuyordu. İştahım geri gelmişti.

Anne siyle ba basının önünde bana yumuldu. Pek kibarca oldu-
ğusöyle nemezdi ama görgü kurallarını düşünce halde değildim.

Bu adama ihtiyacım vardı.

Dili ağızıma daldı. Bir eliyle popomu kavrarken diğerini saçla-
rıma geçirdi. Beni sertçe öperken göğsü hafif bir hırıltıyla titreşti.
Günümün nasıl geçtiğini sormasını özlemiştim. Garajında çalış-
ırken onu izlemeyi özlemiştim. Bana yemek yapmasını özlemiş-
tim. Ama her şeyden çok sevgilimi özlemiştim.

“Yanımda olmalıydın...” dedi soluk soluğa, alnını benimkine
dayadı, ona ait olanı geri almak ister gibi eliyle saçlarımı hâlâ sım-
sıkı tutuyordu.

Onun kadar soluksuz bir halde başımı salladım. “Evet. Ke-
sinlikle.”

Sherri hafifçe öksürdü. “Biz bir saat sonrafalan gelelim isterseniz.”

Griffin’le birbirimize bakıp sırttık.

“Biz sizin gibi yaşlı değiliz çocuklar,” dedi Griffin. “Saatler.
Saatlere ihtiyacımız var... belki de bütün geceye.”

Utançtan kıpkırmızı oldum.

Scott kıkırdadı. “Armut dibine düşer.”

Keşke ölseydim.

“Nezamandan beri?” Sherri bir kahkaha attı.

Griffin’i be niyere indirdi.

“Meyveli pasta ve dondurma var.” Sherri, Griffin’i kucaklar-
ken geri çekildim.

Meyveli pastaya ihtiyacım yoktu ama dondurma iyi giderdi.
Bay Deriler Giyinmiş Seks’le ikimizi ateş basmıştı. Derilerin her
santimini soyarak onu bir dondurma gibi...

“Acıktın mı Swazy?” Griffin’i elinde birer çantayla evi işaret etti.

İçeri giren annesiyle babasını izlerken başımı salladım. “Hayal dahi edemeyeceğin kadar.”

Bütün seksiliğiyle kasılarak önümde yürümeye başladı. “Ah, hayal edebileceğimdeneminim.”

Sırtına atlamak, onu yere devirmek, hemen oracıkta, çimenlerin üstünde onunla yüz değişik şekilde sevişmek istiyordum. Amayapmadım. Onun yerine meyveli pasta vedondurmayedik. Sherri ve Scott Griffin’leneye ihtiyacımız olduğunu biliyor gi biydi. ihtiyacımız olan şey meyveli pasta vedondurma değildi. Yine de oturma odasında karşılıklı oturup meyveli pasta ve dondurma yerken geziden konuştuk.

Dondurma ve meyveli pasta istemiyordum. Griffin’inyüzüne ve sikine oturup çığlık atmak ve...

Sherri, “Swayze’nin patronu muhteşem birevde yaşıyor. Sen görmüşmüydün?” diye sordu Griffin’e.

Bu konune zamana çılmıştı? Muhtemelen Griffin’in dişlerinin meme uçlarını ısırmasıyla dilinin klitorisimde daireler çizmesi arasında bir yerlerde. Bu uzun zamandır kurduğum en güzel hayaldti. Ama Nate’in adını duyunca berbat olmuştu.

“Görmedim.” Griffin bana hafifçe gülümsedi, gergin ve hursuz bir gülümsemeydi bu.

“Göreceksin. Profesör ve Morgan’la tanışmanı istiyorum. Onları seveceksin.” Bu “Nate”ten konuşmak istemiyorum, o yüzden “Profesör” ve kızı diyelimde annenle ba ban gider gitmez “Nate”in evinde neler yaptığımı ilgili yirmisoru oyununu oynamak yerine tavşanlar gi bi çılgınca sevişebilelim anlamına geliyordu.

Benim neyim vardı? Seks için hiç bu kadar delirmemiştim. Ne zamandan beri seks benim için bağımlılık olmuştu? Ah evet... marketteki adamımla tanıştığımдан beri.

Sevgili Bay ve Bayan Calloway, sizi çok seviyorum. Yakında gelininiz olmak istiyorumama lütfen lütfen lütfen gidin ki oğlunuzla manyakça şeyler yapabileyim.

“Onun evi *bizimkinden* çok mu hoşuna gidiyor?” Griffin gözlerini kısarak dudaklarını hafifçe büzdü.

O anda aklımın nerede olduğunu bilseydi Nate’in evi hakkında ne düşündüğümü iplemezdi.

Omuz silkтім. “Dört duvar ve bir çatı. Önemli olan onu ev kılmak için ne yaptığın.” Beni o dört duvara dayayıp sikkmek gi bi.

Oha!

Berbat haldeydim. Zihnim hiç böyle bataklarda gezinmezdi. Neler oluyordu? Yemekte bir şey mi vardı? Hayır. Zaten çok az yemiştım. Buzlu çayın tadı biraz değışikti. Belki de biriiçine afrodisyak katmıştı. Hayır. Bumümkün değildi... Sherri, Scott’ın bacağına sürtünmeye hazırmış gi bi görünmüyordu.

Nate’in yüzündendi. Kafamı allak bullak etmişti. Bana bakışları. Söyledikleri. Aklımı karıştırmıştı. Kâbuslar. Seks rüyaları. Kendim gibi değildim. Kim olduğumu bilmiyordum. Ama sadece Griffin’e bakarak bile or gazm ola bileceğimi biliyordum. Onu kızışmış bir tazı gibi kokluyordum.

“Yüzün kıpkırmızı. İyi misin?” Sherri başını yana eğdi, alnı endişeyle kırışmıştı.

“Şey...”

“Pastadaki bir şeye alerjin mi var acaba?” Bana bir bardak su getirdi.

Alerji k reaksiyon? Belki. Hiç alerjim olmamıştı. Alerjik reaksiyonların şişliğe yol açtığını sanıyordum... eh, aslında göğüslerim şişmiş gibiydi, bacaklarımın arasındaki bir yerde öyle. “Belki de... uzansam iyi olur. Biraz ateşim var gi bi geliyor.”

Suyun yarısını içip ayağa kalktım.

Griffin bileğimi tuttu ama ona bakamıyordum. Elimi çektim. “Yemek ve tatlı için teşekkürler. Taşınmama yardım ettiğiniz için de. Gerçekten harikasıınız.”

Griffin’in dikkatle bana baktığını hissediyordum ama görmezden geldim. “İyigeceler.”

“İyigeceler,” dedi Scott ve Sherri.

Aman Tanrım, yürümek bile son derece tahrik ediciydi. Kanımın her damlası bacaklarımın arasına akın etmişken kıpkırmızı olmamam mümkün değildi. Sola dönüp yatak odasına girdikten sonra tişörtümü üstümden sıyrıp -çünkü oda cehennem gibiydi- taytımı çıkardım ve serin havayı tenimde hissetmek için yanıp tutuşarak pencereyi hafifçe araladım.

Derin bir nefes aldım.

Bir kez daha.

İşe yaramıyordu

İçeriden mırıltılar geliyordu ama kalbimin çarpıntısından ne dediklerini duyamıyordum. Gözlerimi yumup ihtiyacım olan şeyden başka her şeye kendimi kapadım. Elim külotumun ön tarafına kaydı.

“Tanrım...” Soluğum tıkanarak ortaparmağımı o küçük sinir tomarının üstünde kaydırmaya başladım.

“Sık beni bebeğim...”

Sıçrayarak gözlerimi açarken vücudumdaki bütün kaslar gerildi. Elimi hemen külotumun içinden çıkardım. Griffin elimi yakalayıp tuttu, sonra ikimizin elini birden tekrar kenarları dantelli beyaz külotumun altına soktu.

Azmıştım.

Utanç doluydum.

Ölmek istiyordum.

Gelmeme saniyeler vardı.

Hangi duygunun zihnimi daha çok meşgul ettiğinden emin değildim.

Griffin gözlerime bakarken altın sarısı ve kahverengi benekler içimi dağlıyordu, birkaç saniye sonra başını aşağı eğip dudaklarını kulağıma sürttü. “Bacaklarını biraz daha aç,” diye fısıldadı parmağımı elinin altında yönlendirerek. “Seni boşaltalım.”

Ağzı dudaklarıma kapanınca tüm bu duygular birbirine karıştı. Boğuk iniltilerle, kayan ellerimizle, pelvisimin ucuyla, Griffin’in başımın arkasından hükmedercesine tutuşuyla iletişim kurmaya koyulduk.

Dili benimkinin üzerinde okşarcasına gezindikçe onu vücudumun daha aşağısında hissediyordum, çok daha aşağısında. Sonunda bacaklarım titremeye başladı. Nefesim kesildi. Gözlerim geriye kaydı.

Aklımı başımdan alan bir çözülme duygusuyla kıpırtısız kaldım. Griffin beni duvara dayayarak geri çekildi.

“Seni hiç bu kadar seksi görmemiştim.” Sırıttı, gözleri tüm bedenimde gezinirken kafasındaki bandanayı çekip aldı, şimdi kısa kahverengi saçları ortaya çıkmıştı.

Tıraşlı halini seviyordum ama onu kafasını ve yüzünü kaplayan sık koyu gölgelerle de seviyordum. Griffin bana *her* haliyle hoş görünüyordu.

Gözlerini karnımın altında bir yere dikerek beyaz tişörtünü çıkardı. Elim hâlâ cebimde durur gibi külotumun içindeydi. Kafam o kadar yerinde değildi ki. Elimi yukarı çektim.

“Sakin...” Başını iki yana salladı ve eğilip siyah çizmelerini çıkardı.

Deri pantolon.

Siyah iç çamaşırı.

Giyisiler arkasında bir yığın oluşturunken gözlerim dövmele-riyle, gerilmiş kaslarıyla ve ağzıma kavuşmak için can atan kas-katı aletiyle tekrar tanışıyordu.

Onayaklaşırken elimi külotumdan çıkarınca kaşlarını çattı.

“Bana öyle bakma Griff.” Onu göğsünden şöyle bir ittim.

Bir adım geriledi.

“Daha fazla oyun yok. Olman gereken bir yer var.” Onu yeni-den ittim.

Teslim olarak yatağa oturdu. “Neresiymiş?”

Üstüne çıktım, dudaklarımı tenine dokundurarak dilimi ale-tinin üstünde gezdirmeye başladım.

Griffin bacaklarını açarak inledi.

“Burası.” Göğüs kaslarını öperek boynuna çıktım, sonra du-daklarımı dudaklarına dayadım. Elimde sert ve sıcaktı. Gözleri kapanana dek onu biraz daha okşadım. “Olman gereken yer bu-rası işte.” Onu içime alarak gözlerimi kapadım.

Bana tanıdığı kontrol ilüzyonunun tadına varmama fırsat vermeden kalçalarımın tuttuğu gibi beni yatağa devirip üs-tüme çıktı. Gecenin geri kalanında olmadığım o kızı, olduğum kadını ya da kafama ait olmayan hatıraları düşünmedim. Sadece ben ve marketteki adamım vardık, herkesten iyi becerdiğimizize emin olduğum şeyi yapıyorduk

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

“**G**ünaydın.” Griffin bana bir fincan kahve uzattı. Maalesef kafeinsizdi. Ben bir sağlıklı yaşam manyağına âşık bir abur cuburdelisiydim.

“Duş alıp giyinmişsin.” Kaşlarımı çattım. “Bugün pazar. Birlikte uyanmamız gerekiyordu... çıplak.”

Griffin uzanıp yanına bir mutfak sandalyesi çekti, ben otururken dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Spor yaptım. Bir haftadır spor yapmadığım için kaslarım biraz pörsümüş gibi hissediyordum.”

Kıkırdadım. “Pörsümüş mü? Evet. Ben de senin hakkında tam böyle düşünüyordum.”

“İstersen günün kalanını çıplak geçirebiliriz.” Hınzırca sırtarak bana baktıktan sonra yeşil çayından bir yudum aldı. Sağlıklı yaşam manyağı.

Kafeinsiz kahvemi yudumlayarak gözlerimi devirdim. “Hayır. Böyle iyi. Yataktan çıkmamak insanı tembelleştiriyor. Balayında olmadığımız müddetçe yatağa geri dönmek fazla şımarıklık yapmak olur.”

“Anlıyorum.” Başını salladı. “Balayında nereye gidiyoruz?”

Bu adam benimle evlenir misin demeden bana defalarca evlenme teklif etmişti. Bu hem heyecan verici hem de kafa karıştı-

rıcıydı. “Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Doğru adam bana evlenme teklif ettiğinde düğünü ben planlamak istiyorum, bala-yını da onun planlamasını. Sürpriz olsun istiyorum.”

“Doğru adam mı?” Griffin ayağa kalkıp omuzlarını geri attı, göğsünü şişirerek tepeme dikildi. “*Doğru* adamı bulana kadar benimle mi idare ediyorsun yani?”

Sırıtmamak için dudağımı ısırđım. “Evet. Gerçek bir sevgili bulana kadar.”

Bunu ben söylememiştim. Yo yo hayır... ben söylememiştim. Daisy böyle söylerdi. Ben o değildim. Nate bana bir sürü hikâye anlatmıştı. Daisy Nate yüzünden kafama işlemişti. Hepsi buydu.

Griffin bacağıyla sandalyemi iterek beni yan çevirdi, bacaklarını iki yana açıp ağırlığının çoğunu kot pantolonun sardığı sağlam bacaklarına vererek kucağıma oturdu. “Evlen benimle.”

Güldüm. “Olur. Yer ve zaman söyle.”

“Ben ciddiylim.” Gözleri debunu doğruluyordu.

“Bu muyani?” Kıkırdadım. “Gosteri evlenme teklifin bu mu? Yüzük falan olmadan.”

Kahverengi gözler gözlerimi araştırıyordu. Bu adamı tüm benliğimle seviyordum, kendimi tanıyamadığım zamanlarda bile. O da beni seviyordu. Söylemeden de bunu biliyordum. Elim tuttuğunda, söylediğim ve yaptığım saçma sapan şeylere gülümsediğinde bunu hissediyordum. Bakışlarını üstümde hissettiğimi bilmeden bana baktığında hissediyordum.

“Yüzük istiyor musun?” Nasırlı parmağıyla sol yüzük parmağımın üstünde daireler çiziyordu.

Başımı iki yana salladım. “Ben seni istiyorum.”

“*Doğru* adam ben miyim yani?” Parmaklarıyla usulca yanağımı okşadı.

“Evet,” diye fısıldadımyanağımı parmaklarına bastırarak,

Elini kotunun ön cebine sokup *bir yüzük* çıkardı. “Ne olur ne olmaz diyealmıştım.”

“Ah Tanrım...” dedim soluğum tıkanarak, yaşlarla dolu gözlerim yüzük ve şimdiye dek bir insanda gördüğüm en içten bakışlar arasında gidip geliyordu. “Bunu yaptığına inanamıyorum...” Başımı iki yana salladım. “Burada, mutfağımızda. Kucağında otururken. Şimdiye dek içtiğim en berbat kafeinsiz kahvenin yanında.”

Griffin sıırttı. “Burada. Şimdi. Çünkü hiç geleneklere uymak gibi bir kaygımız olmadı. Ayrıca market alışverişin yüzünden bana borçlusun.”

Bir kahkaha attım. “Sana yemek ısmarladım.”

“Bence senin aldıkların bana ısmarladığın yemekten daha fazla tutmuştu.”

Başımı salladım. “Peki seninle evlenmeyi kabul edersem ödeşir miyiz? Borcum tamamen ödenmiş olacak mı?”

“Evet.”

Tişörtünden tutup onu kendime çektim. “Öyleyse evet. Bayan Marketteki Adam Calloway olmayı kabul ediyorum.” Dudaklarımı dudaklarına sürüp alt dudaklarını dişlerimin arasına kıstırdım.

Griffin inledi, ayağa kalkıp beni çekerek kollarına aldı. “Yanılmışım. Bu çıplak bir gün olacakmış.” Yüzüğü masaya fırlattı. Masaya... Sonra da beni yatak odasına taşıdı. Sorun etmedim çünkü gerçekten tek istediğim Griffin’di.

“Kırmızılarını ayrı yıkasan iyi olur ama önceden birkaç kez yıkanmışlarsa onları da maviler ve siyahlar gibi diğer koyu renklerle birlikte atabilirsin.” Griffin makineyi doldururken tünediğim kurutucunun üstünden onu izliyordum.

“İç çamaşırınla çamaşır atmanı izlemeye bayılıyorum. Beni büyülüyor.”

“Beni dinliyor musun?” Gözlerini kısarak bana baktı.

Griffin'in çamaşır ayırma kurallarını umursadığım yoktu. Ev işi yapan Griffin'i izlemek benim için porno izlemek gibiydi. "Evet evet anladım. Kırmızılar sıcak suyla beyazlarla birlikte yıkanıyor."

Griffin makineyi çalıştırdıktan sonra beni kurutucunun üstünden kaldırıp omzuna attı. "Sen sik yalama becerilerini geliştirmeye devam et, ev işlerini bana bırak." Popoma bir şaplak indirdi.

"Of!" Kan beynime hücum ederken gülerken ben de onunkiçına aynı sertlikte bir şaplak indirdim. "Gerektiğinde çamaşır yıkamayıda, yemek yapmayı da, evi temizlemeyi de beceririm. Ayrıca sik yalama becerilerim de gayet gelişkin. İyi bir eş olacağım. Beklede gör."

Beni yatağa bıraktı. "Giyin hadi. Evinde kalan son birkaç şeyi de alalım da anahtarları teslimet."

"Anneme ve seninkilere ne zaman söyleyeceğiz?"

"Gizlice evlendikten sonra." Üstüne birtişört ve kot pantolon geçirdi.

"Pardon?"

"Birlikte oturuyoruz. Düğün pahalya patlar. Sadece beni istediğini söyledin. Ben de sadece seni istediğimi *biliyorum*."

Bunasil olabilirdi? Ağzımı açtım ama hiçbir şey diyemedim.

Griffin şifonyerden cüzdanını alıp eğilerek beni yanağımdan öptü. "Aşkımızın sadeliğine bayılıyorum. Neredeyse akşam oldu ve sen hâlâ yüzüğünü mutfak masasından alıp parmağına takmadın çünkü bizim için önemli olan bu değil."

Hayır. Mümkünatı yoktu. Yataktan kayıphızla giyinmeye koyuldum, giysilerimi bana yanlış yapmışlar gibi çekiştirip duruyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu Griffin ben hışım laarka kapıya yürürken, ellerimi yumruk yapmış dişlerimi sıkmıştım.

"Kalan eşyaları sonra alırım. Anneme gidiyorum... *tek başıma*."

“Oha... neler oluyor?” Spor ayakkabılarımı giyerken beni kolumdan tuttu.

“Bir şey olduğu yok.” Kolumu kurtarmaya çalıştım.

“Yüzüme bak.” Diğer kolumu da tutup beni kendine çevirdi.

Gözlerimi öfkeyle göğsüne diktim.

O beni bırakmayı, ben de yüzüne bakmayı reddederken bir sessizlik çöktü.

“Düğün mü istiyorsun?”

Cevap vermedim.

“Swayz?”

Hayır. Kımıldamayacaktım. Gözümü bile kırpmayacaktım. Nasıl bu kadar küstah olabiliyordu? Şimdi aç gözlü, bencil ve maddiyatçı görünecektim.

“Yüzüme bakarmısın?”

Dilimi ısırıp nefesimi tutarak yavaşça başımı kaldırıp gözlerine baktım.

“İstediğin bu mu? Öyleyse biz de düğün yaparız. Dert değil.”

“Hayır.” Bu kez ellerinden sıyrılmama izin verdi. “Bunu söyleyemezsin. Hayallerimi kaldırıp attıktan -ezipparça parça ettikten- sonra hepsini dert değil diyerek geri alamazsın. Kendine bir kamyonet, bir motosiklet ve ev almışken düğün istemem mantıksız ve lüzumsuz bir şeymiş gibi davranamazsın.”

Kollarımı göğsümde kavuştururken sesim de git gide daha yüksek çıkıyordu. “Ayrıca o yüzüğün...” masaya bir göz attıktan sonra bakışlarımı tekrar Griffin’e çevirdim “... hâlâ masada durmasının tek nedeni *doğru* adamın yapacağı gibi diz çöküp parmağıma takacak inceliği göstermemiş olman. Hem doğru adam bunu bal gibi de dert ederdi. Beni kilisede büyüleyici bir gelinliğin içinde ona doğru yürürken görmek isterdi. Bizim için özel anlamı olan bir şarkıda benimle dans etmek isterdi. O büyüleyici

beyaz gelinliği hayatında aldığı en güzel hediyeı açar gibi üstünden çıkarmak istedi.”

Griffin yerinden kumıldamadı, yüzündeki ifade bile donup kalmıştı. “Peki.” Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra başını sallayarak yüzüğü masadan aldı.

“Hayır.” Griffin diz çökerken başını iki yana salladım.

Yarı yolda durdu.

“Artık düzeltemezsin. Olmaz. Çok geç. Şimdi bir karar vermek zorundayım, rezil evlenme teklifine rağmen sevdiğim adamla mı evleneceğim yoksa hayatımın geri kalanını diğer çiftlerin muhteşem evlenme teklifi hikâyelerini kıskanarak geçirmemek için daha iyi bir fırsat mı bekleyeceğim?”

Griffinyavaşça ayağı kakıp dudaklarını ısırđı.

“Seni ararım ya da belki sonra görüşürüz.” Kapıyı açıp sokağı park ettiğimarabıma doğru yürümeye başladım.

Daha sokağı varamadan güçlü bir kol beni belimden kavradı. Griffin sırtımı kamyonetinin kapısından dayadı.

“Bırak beni.”

“Hayır.” Griffin dişlerini sıkarak elimi kavradı.

Denedimse de elimi kurtaramadım. Yüzüğü parmağıma geçirdi

“Evet dedin. Anlaşmamız böyleydi. Bana şarap, cips, çikolata ve tampon borçlusun.” Olduğum yerde kalmam için kollarımı iki yanımda tutarak önümde diz çöktü. “Benimle evlenir misin?”

Gözlerimi kısarak ters ters baktım.

Birkaç saniye sonra alçak sesle söylenerek ayağı kalktı. “Evet demiştin. Artık geri alamazsın.” Parmaklarını parmaklarıma geçirip ellerimi başımın iki yanında kamyonetin camına dayadı. “Düğün de olacak gelinlik de. Düğün törenine kadar milyon kez nefesimi keseceksin. Şimdiye dek bestelenmiş en romantik aşk şarkısında dans edeceğiz. Çiçek buketini bir grup kıskanç kadına fırlatacağsın. Sonra dünyanın en iyi, en güzel kadını bana ‘evet’

dediği için büyülenmiş halde acayip pahalı bir otel suitinin ortasında bir aptal gibi dikileceğim.”

Ellerimi sıkmayı bıraktı ama hiç kıvıldamadım.

“Sonra benim için her zaman bir hediyeymişsin gibi seni soyacağım. Mart ayında güneşli bir perşembe günü öğleden sonra, saat beşi biraz geçe bizi üç numaralı kasada bir araya getirdikleri için yiyecek tanrılarına her gün teşekkür edeceğim.”

Gözlerimi kırıştırdım, gözümünden bir damla yaş süzüldü. Griffin gözyaşımıöptü.

“Ama bu kadar... çocuklarımıza ve torunlarımıza anlatacağın muhteşem evlenme teklifi bu işte. Kamyonetime yapışmış, göz yaşları içinde ve kafan bana bozulmuşken. Ve ben gitmene izin vermezken. Gitmene *asla* izin vermeyeceğim.”

Duygularımı mümkün olduğunca bastırabilmek için yutkundum. Gerisi boğazıma takılıp kaldı. “Günün hangi saati olduğunu ve kasa numarasını hatırladığına inanamıyorum,” diye fısıldadım.

“Hayatımı değiştiren bütün anları hatırlarım.”

Bunun gibi... Bu da hayatımızı değiştirecek bir andı. Bu anı hiç unutmuyacaktım. Ama bu anı Nate’le paylaşmaktan nefret ediyordum. Griffin kalbimi ve zihnimin ön tarafını işgal ediyordu. Hayatımın kalanını onunla geçirme arzum inkâr edilemezdi.

Korktuğum Nate’ti. Ya Nate ruhumda yaşıyorsa? Daha da kötüsü... ya ruhumda yaşayan Daisy ise?

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Griffin ellerimi tamamen bırakarak.

Kollarımı boynuna doladım, Griffin beni göğsüne bastırdı.

“Hadi benim eve gidelim.”

“Neler oluyor?” dedim Griffin kamyonetini oturduğum sokağın ilerisine park ederken. Ambulanslar olay yeri şeridinin çekildiği yolu tıkaştı.

Toplanan küçük kalabalığın arasından ilerlemeye çalıştık.

“Şeridin arkasında kalmanız gerekiyor,” dedi bir polis memuru.

“Ben burada oturuyorum. Neler oluyor?”

“Bilgi vermeye yetkili değilim. Binaya girmenize izin vermeden önce kimliklerinizi görmem gerek.”

Griffin elini belime koyarken çantamdan cüzdanımı çıkardım.

Polis ehliyetimi inceledi. “Barnes?” diye seslendi.

Üniformalı kısa boylu bir adam dönüp bize doğru yürümeye başladı.

“Swayze Samuels. 2B.” İlk polis memuru ehliyetimi bana geri verdi.

“Ben Dedektif Barnes. Size binaya kadar eşlik edeyim, sonra da birkaç soru sormam gerekiyor.”

“Neler oluyor?”

Cevap vermedi. Dönüp polis memurlarıyla ve tanıdığım birkaç kiracıyla çevrilmiş girişe doğru yürüdü. Kadınlardan biri kıpkırmızı olmuş ıslak gözlerini kuruluyordu, yanından geçerken bana keder dolu gözlerle baktı.

Merdivenlerden çıkarken Griffin elini belimden indirip parmaklarını benimkilere doladı. Yukarı çıkıp dairemin kapısına geldiğimizde başımı üst kattan gelen seslere doğru çevirdim.

“Hayır...” Ciğerlerimdeki hava birden boşaldı, şimdi nefes alamıyordum.

Erica’nın olay yeri şeridi çekilmiş kapısının önünde de birkaç polis memuru vardı.

Elimi Griffin’in elinden kurtarıp yukarı koştum.

Hayır. Hayır. HAYIR!

“Madam...”

Polis memurlarını hazırlıksız yakalayıp hızla yanlarından geçtim, şeridi de aşım daireye daldım, içerişi polis doluydu, birkaç da takım elbiseli adam vardı, adamlardan biri koridorda fotoğraf çekiyordu, objektifini banyoya çevirmişti.

“Hanımefendi, buraya giremezsiniz.”

Bana seslenen polis memurundan daha hızlıydım. Erica’nın banyosunda ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

“Swayz...” Griffin’in bir yankıdan ibaret sesini duyduğum an onu gördüm... Erica’yı.

Nefes alamıyordum.

“Hayır...” dedim soluk soluğa, boğulacak gibiydim. Gördüğüm şeye bir anlam vermeye çalışıyordum.

Fotoğrafçı bana bir şeyler söyleyerek banyo kapısından uzaklaşmamı işaret etti. Tek duyduğum yankılardı. Bütün sesler yankı halindeydi.

Gözlerim karardı.

Bir el kolumu btrdiğeri de belimi kavrayarak beni daireden dışarı çıkardı.

Her yerde yankılar vardı.

Oda dönüp duruyor ama gördüğüm şeyi söylemiyordu. Erica’nın çıplak bedeni su dolu küvetin içindeydi. Kan yoktu.

Bu Griffin’di. Beni merdivenlere doğru götürüyordu. Galiba adımı söylüyordu. Emin değildim. Dougly Mann’in dairesinin kapısı açıktı. Dougly kanepeye oturmuş yanındaki sandalyede not alan polis memuruyla konuşuyordu.

Yaralı yüzü, palyaço saçlı, ürkütücü komşu ben kapısının önünden geçerkenbaşını kaldırdı. Bana göz kırptı.

Dünya birdenduruverdi.

“Hadi Swayze.” Griffin’in sesi suyun altındaymışız gibi geliyordu.

Kımıldamadım. Kımıldayamadım.

Dougly bana göz kırptı. Bu göz kırpması daha önce de görmüştüm. Göz kırparken burnunu kırıstırıyordu. Bu işte pek iyi değildi. Ama onu göz kırparken son gördüğümde yüzündeki yara izi böyle pembe ve sedef rengi değildi. Aslında yara izi de değildi. Kanayan bir yaraydı. Boynundan aşağı kanlar akıyordu. Ağzının bir köşesinde kan birikmişti ve sırttağında dişleri de kan içindeydi. Ama göz kırpmış ve burnunda yanılmama imkân vermeden bu tuhaf kırışiklar belirmişti.

“Onu sen öldürdün,” diye fısıldadım.

Dougly gözlerini bendenayırırmıyordu.

Griffin’in elindenkurtularakdaha yükseksele, “Onu sen öldürdün,” dedim.

“Swayze...”

Erica’nındairesindeki polismemuru dönüp bana baktı.

“Onu sen öldürdün!” Dougly’yedoğru koştum, polis memuru ayağa kalkıp eliniuzatarak benidurdurdu.

“Biri yardım edebilir mi?” Polis omzumun üstünden arkama doğru baktı.

“Swayze?” Griffin beni kollarımdan tutup geri çekti. “Erica mı? Sence Erica’yı o mu öldürdü?”

Telefonumu çıkarmakiçin Griffin’in elindenkurtulmaya çalışarak başımı iki yana salladım.

“Bayan Samuels, bizimle gelmeniz gerek.” Ben katilin dairesinin önünde kalmak için direnirken Dedektif Barnes başıyla merdivenleri işaret etti.

“Swayze, hadi senindairenegidelim.”

Griffin benimmerdivenleredoğru çekmeye çalışırken başımı iki yana sallayıp dirseklerimi savurarak elindenkurtuldum.

“İşte burada,” diye mırıldandım titreyen ellerimle telefonumun ekranını kaydırırken. “İşte.” Telefonu havaya kaldırıp Doug’ın kapısına doğru tuttum.

“Onu sen öldürdün!”

Doug küçük gözlerini kısarak yavaşça ayağa kalktı, polis memurunun yanından geçip gözlerini telefonumun ekranından ayırmadan yaklaşmaya başladı.

Ben de ona yaklaşmaya çalışıyordum ama Griffin izin vermiyordu.

Doug durdu, telefonuma bakarak birkaç kez ağır ağır gözlerini kıptı. Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Oydu. Bildiğimi biliyordu. Fotoğraftaki kişiyi tanıdığını yüzünden anlamıştım.

“Hadi gidelim.” Griffin’in sabrı tükenmişti, telefonumu elimden alıp beni merdivenlere doğru çekti.

Dairemin kapısı kapanana kadar başımı çevirmeyip gözlerini benden ayırmayan Doug’a baktım. Şimdi bile gözümü kırpmadan kapıya bakıyordum.

“Bayan Samuels. Size birkaç soru sormamız gerek.”

“Swayz?”

Yavaşça Griffin ve Dedektif Barnes’a döndüm.

Griffin telefonumu havaya kaldırdı. “Bu kim?”

Gözümü kırptım.

Bir daha kırptım.

Bir daha.

“Morgan Daisy Gallagher.”

-Birinci Kitabın Sonu-

Nemesis Kitap YouTube kanalımızı yukarıdaki QR kodunu okutarak ziyaret edebilirsiniz.